XXII. évfolyam 35. szám **Ára: 1 forint** *1966. szeptember 1*

Ludas Matyi

KÉNYELMES PESTI

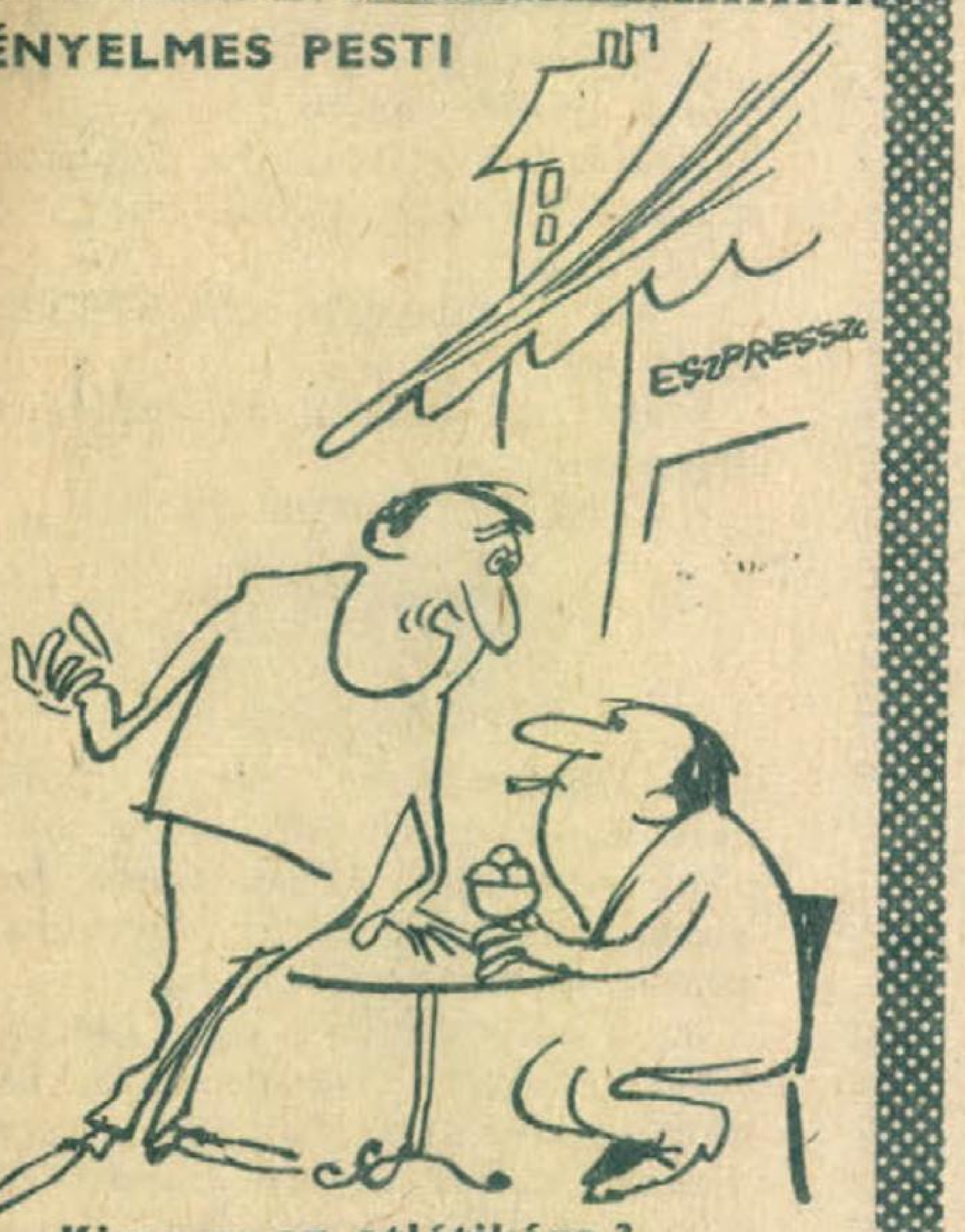

— Kimegy az atlétikára?
— Még ha Párizsban lenne a verseny, kimennék. De a Thököly úton olyan rossz a közlekedés...

SZURKOLÓK AZ ATLÉTIKÁN

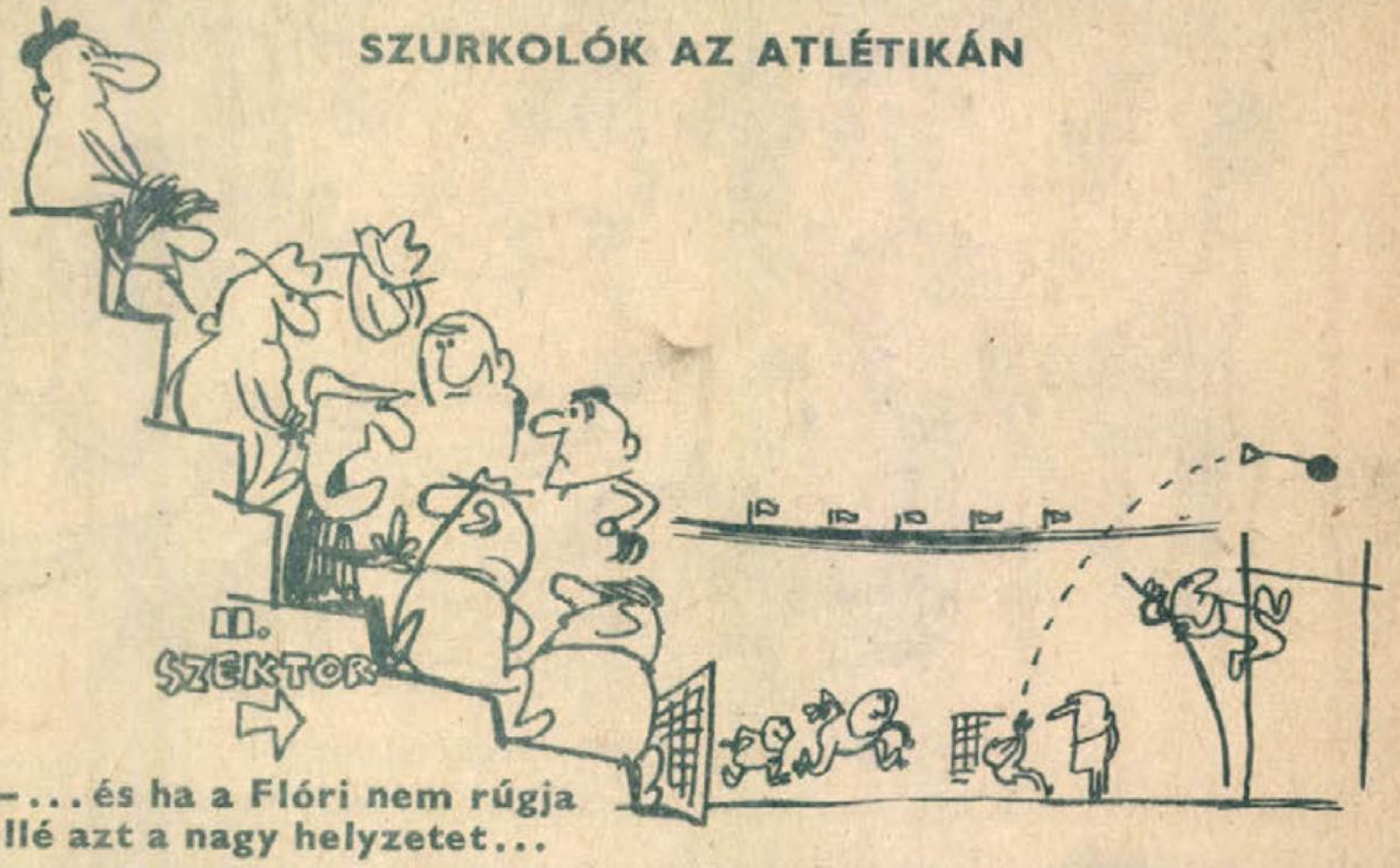

— ... és ha a Flóri nem rúgja mellé azt a nagy helyzetet...

EREDMÉNYHIRDETÉS

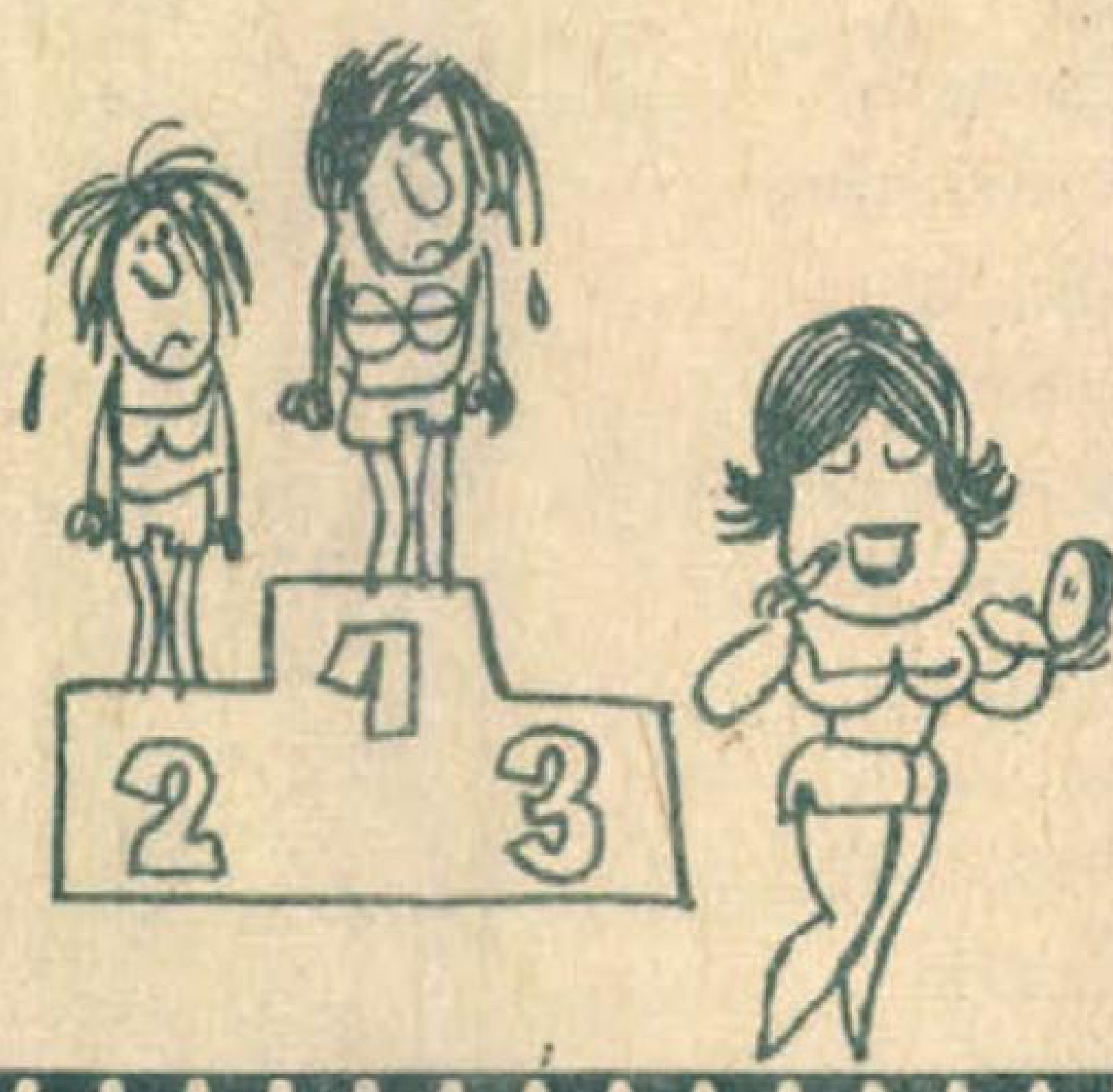

50 KM-ES GYALOGLÁS

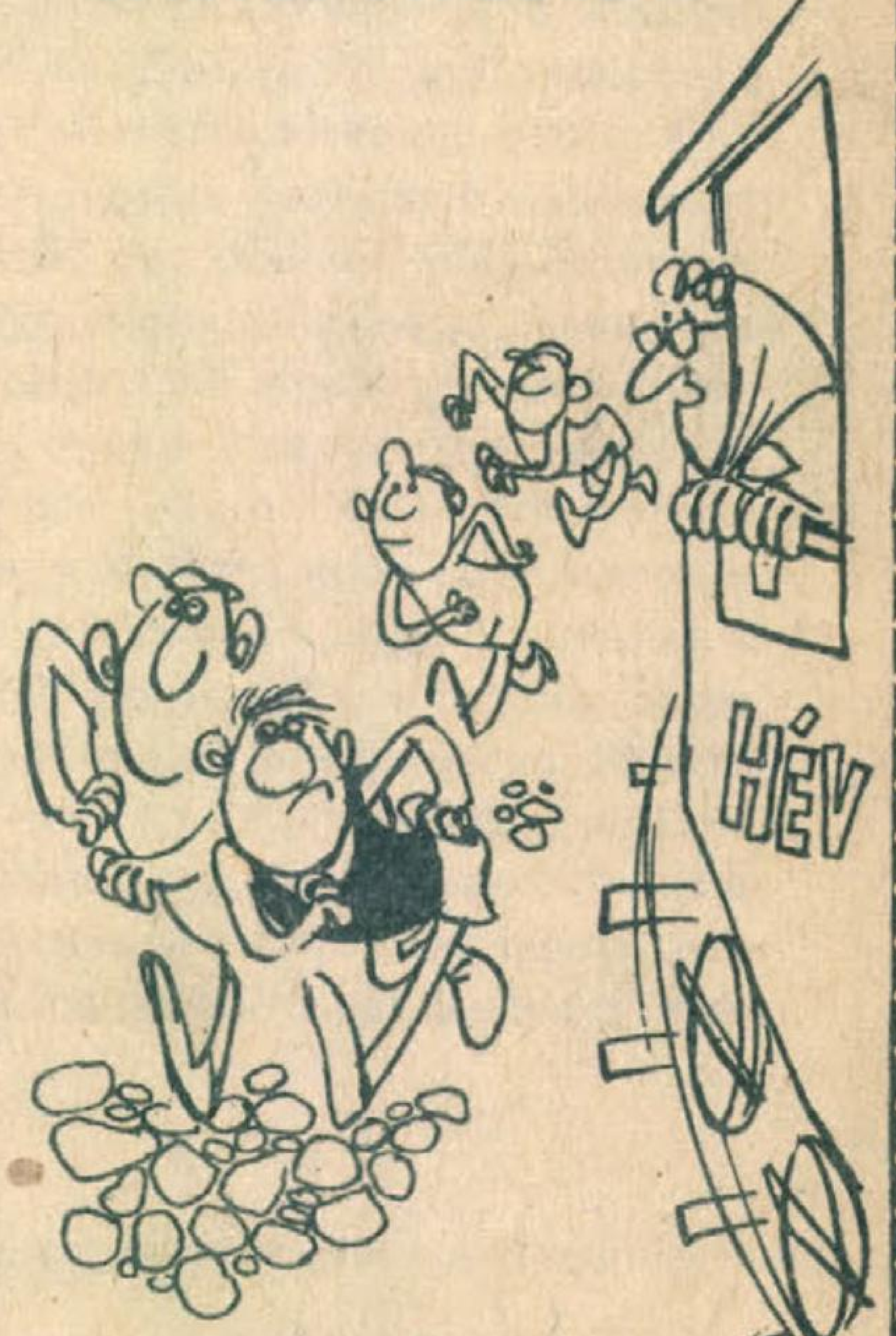

— Szegénykék! Miért nem váltanak bérletet?

A CÉLBAN

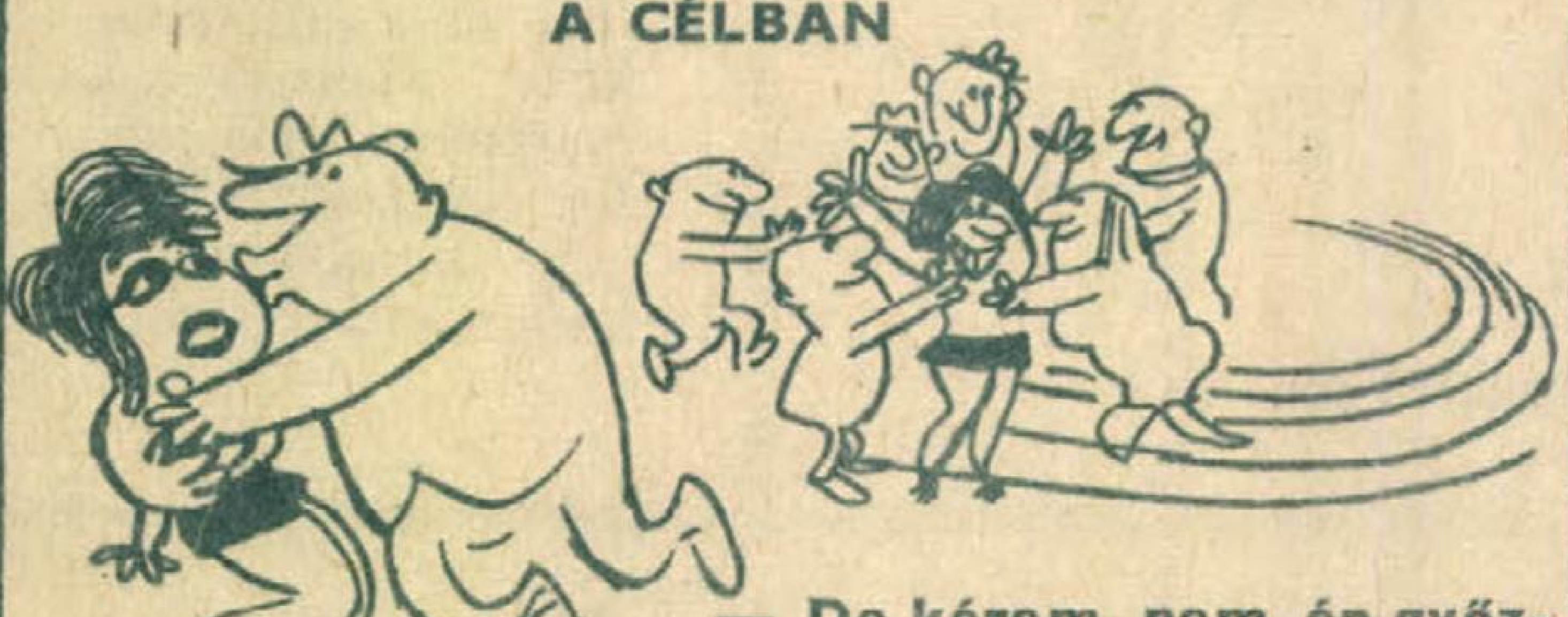

— De kérem, nem én győztem!
— De maga a legcsinosabb!

HAGYOMÁNYOS MAGYAR VENDÉGSZERETET

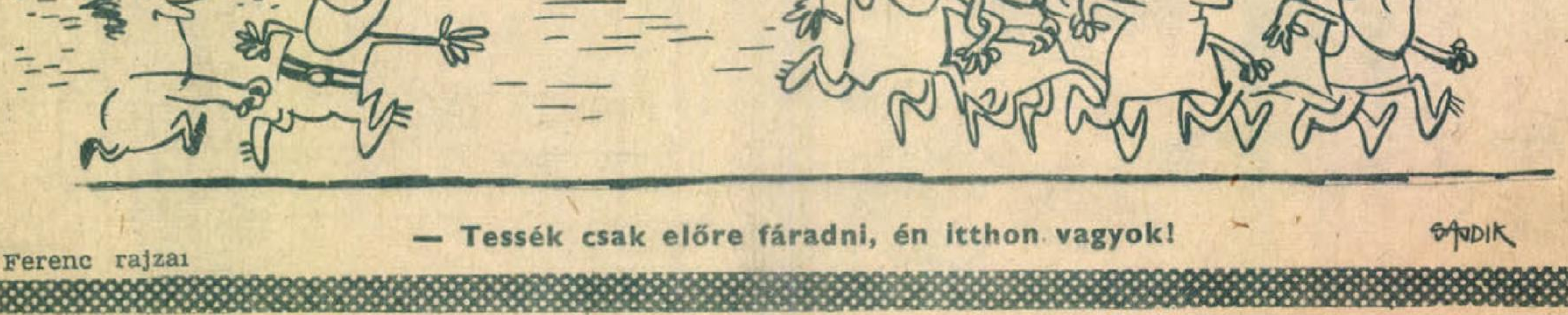

— Tessék csak előre fáradni, én itthon vagyok!

Sajdik Ferenc rajzai

ATLÉTIKAI EURÓPA-BAJNOKSÁG

Országos probléma

Barát József rajza

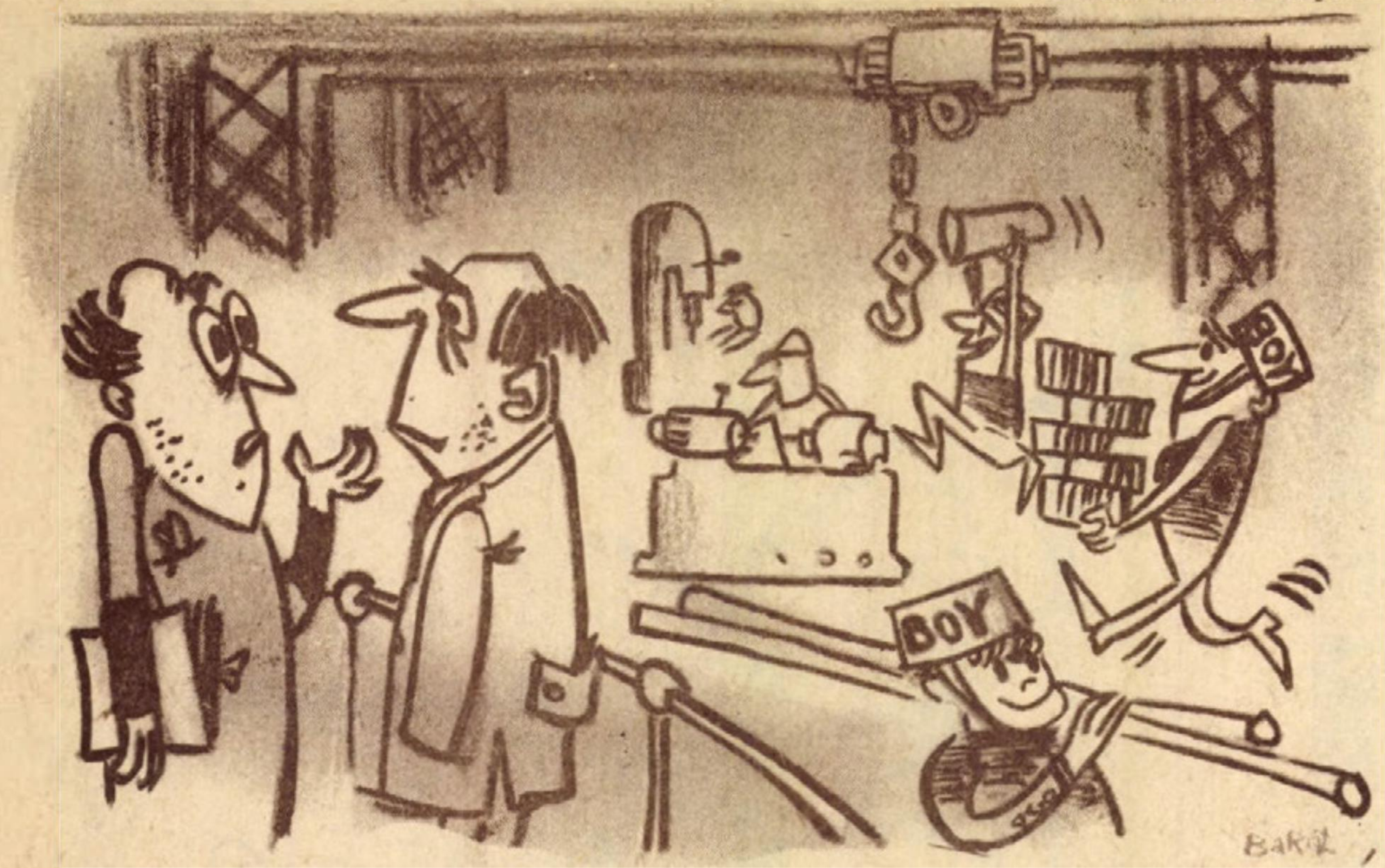

– Mit tegyünk? Kevés a segédmunkásunk!

CSENDHÁBORÍTÓK

Van egy szép nagy új eszpresszó a Csendes utcában,
örültem, hogy ráakadtam istenigazában;
gondoltam, hogy odajárok, ma este elmentem,
de kicsidég gyönyörködtem dalfogantó csendben:
rázendített a zenekar, csörgődob, cintányér,
mikrofon előtt bömbölt egy búsfekete gácsér,
vadgúnár vagy tán dobosgém egy sanzont a csendről,
síri csendben s titkon űzött tiltott szerelemről;
bolondok háza hát este az a jó csendes hely,
orvos a kar minden tagja, orvos a karmester,
elmegyógyász vagy varázsló s beteg a közönség,
elmebeteg, hagyja, hogy az ördögöt kiűzzék
sippal-dobbal a lelkéből, bikabömböléssel,
csörgőkígyócsörgéssel és cintányérveréssel;
őrültek háza hát éjjel az a szép csendes hely,
a zenekar minden tagja — őrült a karmester:
őrül meg a fizetésért, mit nem élvez másért . . .
mint a legfelháborítóbb csendháborításért . . .

Erdélyi József

Pesti tudósítónktól

A bűnüldözés nyelvezete terén túlhaladtuk a világszínvonalat. Nem egy napilapunkban olvastam a következő címet: *„Elfogták a londoni rendőrgyilkost”.*

Szegény Scotland Yard örül, ha *őrizetbe vehet* egy-egy személyt, aki azzal *gyanúsítható,* hogy *valami köze van* a bűncselekményhez.

A relativitás elméletének figyelemre méltó megnyilvánulását tapasztaltam a pesti utcán. Egy fiatalember izgatottan ragadta meg a barátja karját:

– Nézd, micsoda merész miniszoknya!

Majd egy másodperc múlva így legyintett:

– Csak egy hosszú short!

A kábítószerek elleni öldöklő harc során Libanonban erélyes lépésre készülnek. Elhatározták, hogy hasis helyett ezentúl napraforgómagot termesztenek.

Ez a helyes út! És ha a morfinistákat sikerül rávenni arra, hogy morfium helyett tejbegrízt fogyasszanak, akkor újabb csapást mértünk a kábítószer-őrületre.

Japán tudósok megállapították, hogy a zajártalom B-vitamin-hiányt idéz elő a szervezetben, tehát helyes, ha a túlságosan nagy lármának kitett emberek sok sárgarépát fogyasztanak. De, könyörgök, hát lehet sárgarépával bírni ezt a kipufogós, aszfaltszaggató, tranzisztoros, bulldózeres világot?!!

(f. l.)

Talált pénz

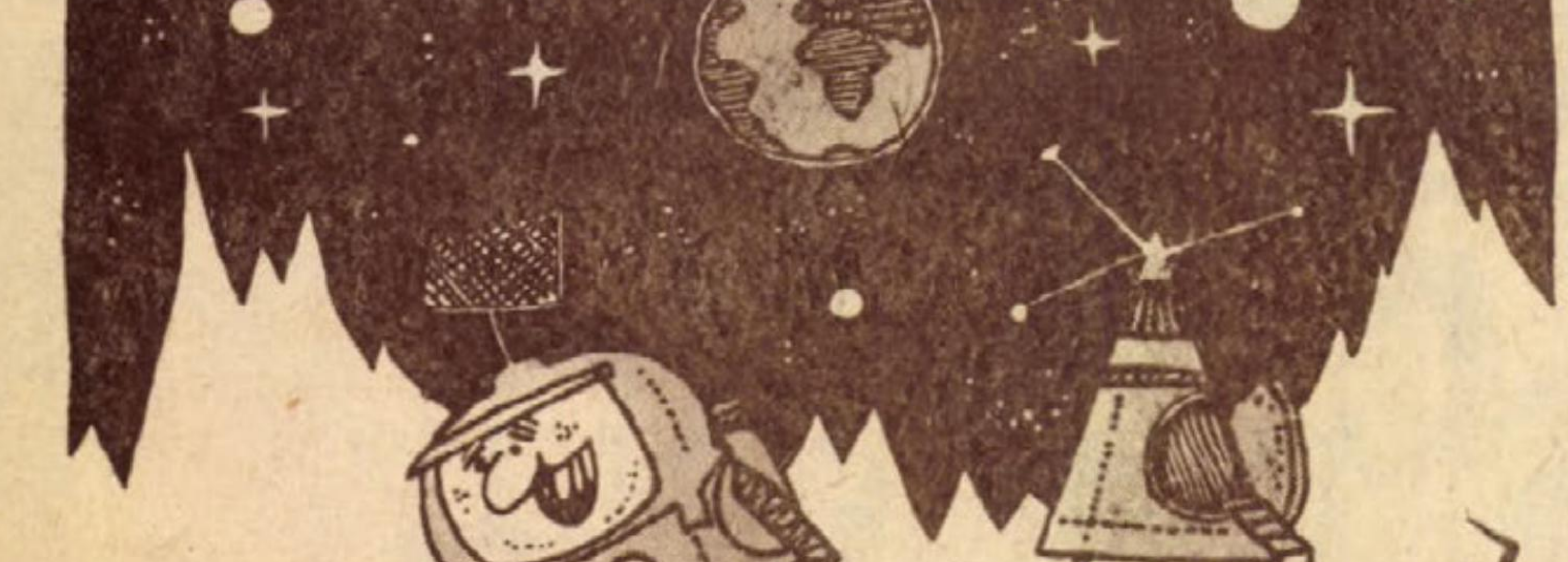

– Erről a tízesről nem szólok az asszonynak!

Szaküzlet

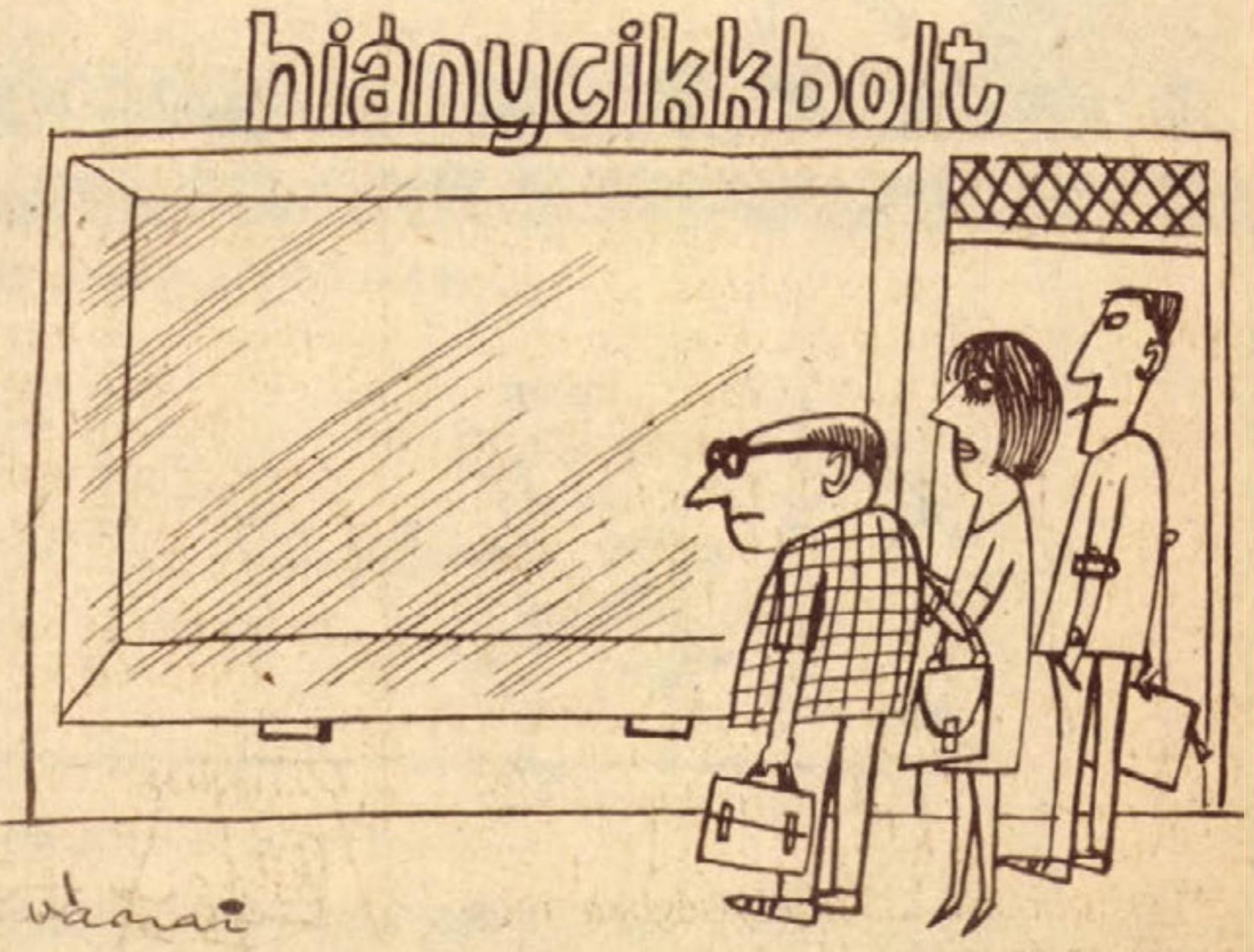

MINDENT A MUNKAKEDVÉRT!

Megint látom, hogy milyen nagyszerűen tudunk mi dolgozni, ha rendkívüli eset adódik valahol. Mostan is például legutóbb: éjszaka nagy robbanással eltörik a főcső a Baross utca alatt, felrepül az úttest, víz árasztja el a környéket, és tessék: percek múlva mindenki a gáton, szakemberek, tűzoltók, útmunkások, szerelők, kábelépítők, csatornázók, és mindenki tudja a feladatát. Pár órás roppant erőfeszítéssel helyreáll a rend, a délutáni újságban már fényképfelvételről is meggyőződhet az olvasó arról, hogy milyen pazarul ment a munka itten.

Ugyanakkor a csőtöréstől nem messzire – az újságban megjelent képen már nem látható – van egy bolthelyiség, melyet másfél éve építenek át, és még mindig nem jutottak a végire. A csőtöréstől jobb kéz felé, délnyugati irányban éppen két éve lógnak ki az elektromos kábelek az egyik lakóház falából, melyet elkezdtek volt felújítani, de csak éppen hogy megyeget az a felújítás. Északkeleti irányban pediglen, kissé rézsút a csőtöréstől, áll egy kapualja, melyet hónapok óta igyekeznek zöld festékkel kimeszelni, de valamilyen okból pang a festés.

Gondolkoztam azon, hogy mi hiányzik ezekből a munkálatokból, ellentétben a csőtöréssel, hogy ottan olyan elsőrangúan ment a munka, ezeknél pedig olyan lélektelenül, s kitaláltam, hogy a látványosság, valamint a váratlanság lehetnek azok a tényezők minálunk, amelyek szárnyakat adnak a jó munkához.

Ez a megfigyelés adta az ötletet ahhoz, hogy a következő javaslattal álljak elő: csináljunk egy bizottságot, mely az elhúzódó munkálatokat izgalmassá teszi, s a munka intenzitását növeli. A bizottságnak joga legyen kis bombákat elhelyezni az erre alkalmasnak talált helyeken. Például a fent említett átépülő bolthelyiségben. Mert mi történne ez esetben: az időzített bomba éjszaka fél három után tíz perccel robbanna a boltban. Alig néhány percre rá már a helyszínre érkeznének a mindenféle szakemberek: kőművesek, villanyszerelők, asztalosok, és lázasan munkához látnának. Alig telne bele egy-két nap, és a délutáni lap fényképes hírben adná tudtul:

„A felrobbant üzlethelyiségben megkezdték az árusítást.”

S. P.

Nyakig a dzsungelban

Toncz Tibor rajza

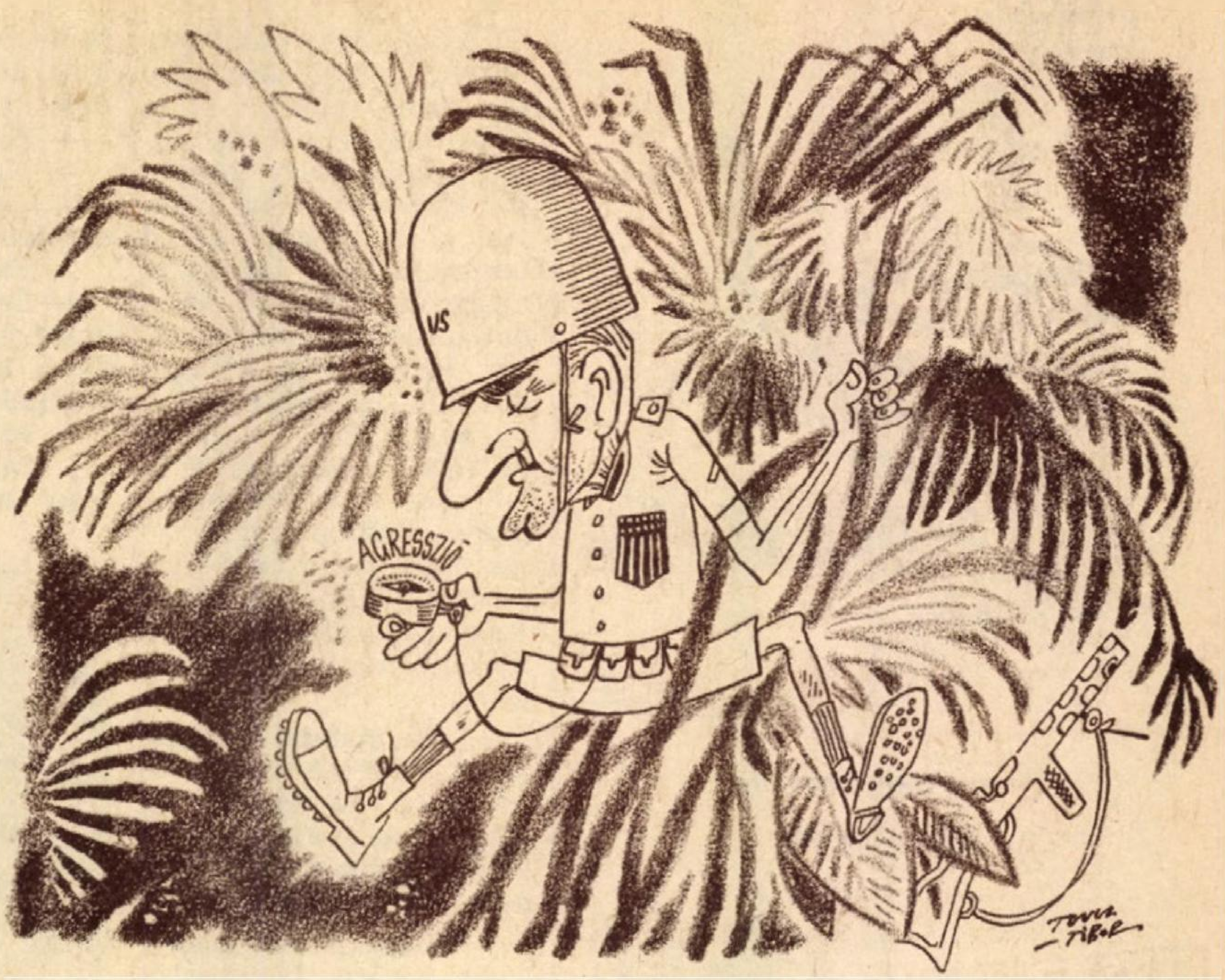

Johnson: Ezzel az iránytűvel csak egyre beljebb kerülök . . .

HOGYAN EDZŐDTEM MEG?

Bevallom őszintén, eddig mindig meglepődtem, ha azt olvastam az újságban, hogy:

„*X. Y. segédkönyvelő* szabálytalanul előzött Mercedes gépkocsijával, és nekirohant *F. Z. csapos* Opel-Rekordjának.”

Vagy:

„*H. H. tisztviselő* Jaguár gépkocsija megcsúszott a síkos úttesten, és beleszaladt *T. E. jegyszedő* szabályosan veszteglő FIAT 1500-asába.”

Nem a baleseten lepődtem meg, mert ilyen — sajnos — gyakran előfordul, hanem azon, hogy honnan a csudából van egy segédkönyvelőnek Mercedese és egy tisztviselőnek Jaguár gépkocsija . . . Bizonyisten nem vagyok irigy természetű, de azért . . . Ugye, megértenek?

A cikkemet úgy kezdtem, hogy eddig mindig meglepődtem . . . Igen, eddig . . . Most már nem lepődöm meg . . . Tudniillik megedződtem. Hogyan? A következő módszerrel. Elmondtam magamnak néhány hírecskét. Például:

„*F. T. villanyszerelő* helikoptere túlságosan alacsonyan szállt, és megvadította *Z. V. főpincér* lipicai hatos fogatát.”

Ennél a hírnél egy kicsit ingerült voltam, és elsápadtam, és erősen csóváltam a fejem.

Más:

„*H. I. boltvezető* jachtja összeütközött *Z. B. lottóárus* jachtjával a Balatonon . . .”

Hatás: már nem sápadtam el, nem voltam ingerült, csak a fejemet csóváltam.

Újabb hír:

„Betörtek *Cs. E. anyagmozgató* kastélyába. Amíg a háziak a parkban levő úszómedencében lubickoltak, a tolvajok behatoltak a házba, és összecsomagoltak minden elemelhetőt. A rablást a komornyik vette észre, aki azonnal jelentette az esetet a főkomornyiknak . . .”

Figyeltem magam: már csak a szemem rebbent meg.

Fog ez menni!

„*T. B. pereces* mátrai fellegvárából elloptak másfél kiló igazgyöngyöt, amely őrizetlenül hevert az udvarra kitett asztalon . . .”

Hurrá! A szemem se rebbent. Megedződtem. Most már csak akkor ájulnék el, ha azt olvasnám:

„*M. Gy. humorista* mellényzsebéből ismeretlen tettes kihúzott százötvenezer forintot.”

Istenkém, de szép lenne!

(mikes)

Lop-art

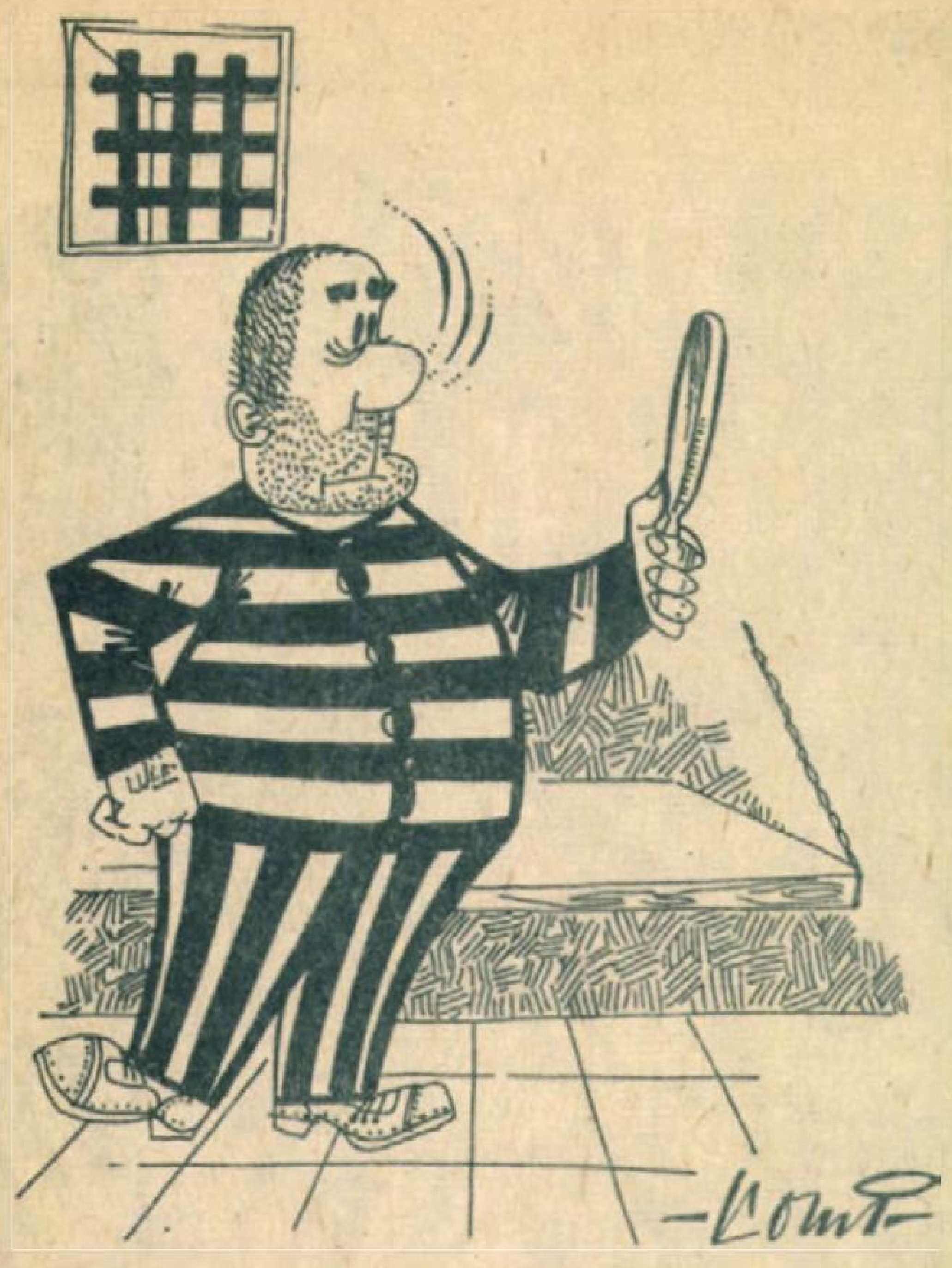

Egyenjogúság

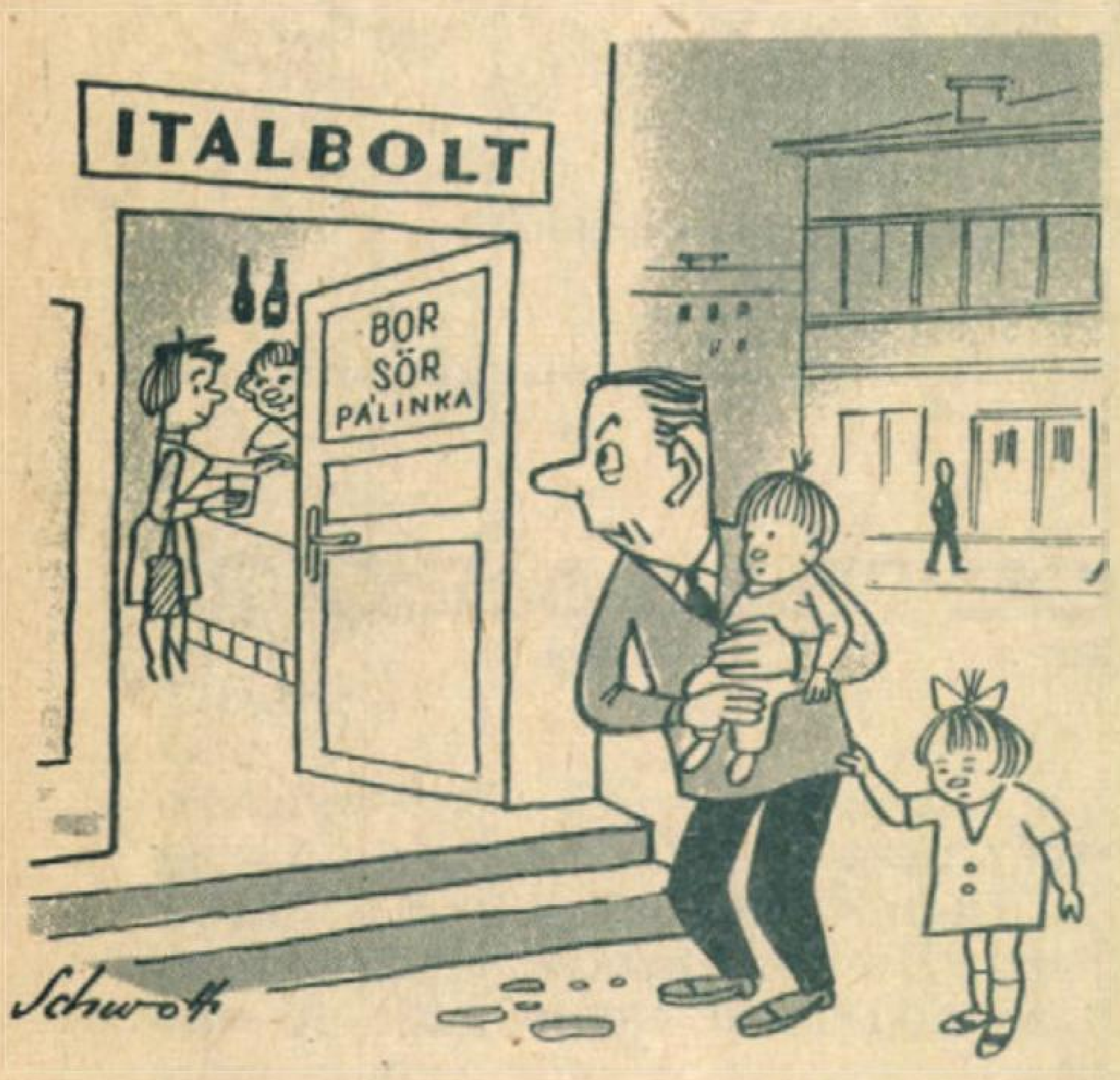

– Úgy látom, anyátok már fizet, és jön . . .

Nyári becsületsértés

Az asszony panaszosként áll a bíró előtt. Még testvérek között sincs több negyvennél, és látszik rajta, hogy gondosan dauerolt szőke hajával és tudatosan szolid tekintetével igyekszik megnyerni a bíró és a hallgatóság rokonszenvét. Rövid ujjú, virágos dirndli ruhájából kibuggyannak teltnek mondható karjai és térdkalácsig sem érő szoknyája kétségtelenné teszi, hogy a vaskos, de korántsem formátlan lábak még vaskosabban és formásabban folytatódnak fölfelé.

— Követelem, hogy kérjen bocsánatot! — harsogja az asszony a megegyezést ajánló bírói szóra. — Ez az úr a becsületembe gázolt!

— Talán inkább őnagysága kérjen bocsánatot tőlem! — replikázik a vékonyka, középkorú alperes. — Majdnem az életembe került a dolog!

— Tessék előadni, asszonyom, hogy hol és milyen körülmények között követte el az alperes a sértést — vágja el a vitát a bíró.

— A strandon, bent a vízben, legalább ötven fürdőző előtt. Az egész város rajtam röhög. Tanúim vannak.

— Az alperes azt mondta, hogy ön egy közönséges . . .

— Azt! De ne tessék ismételni, bíró úr kérem. Még sok mindent mondott ilyesmit . . .

— És miért mondta?

— Nagy volt a forróság, kérem szépen és kimentem a strandra.

— Ezért mondta?

— Dehogy! Nem tudok úszni és a bádog csúszdáról lefelé csúszkáltam a sekély vízbe . . .

— Mint a gyerekek?

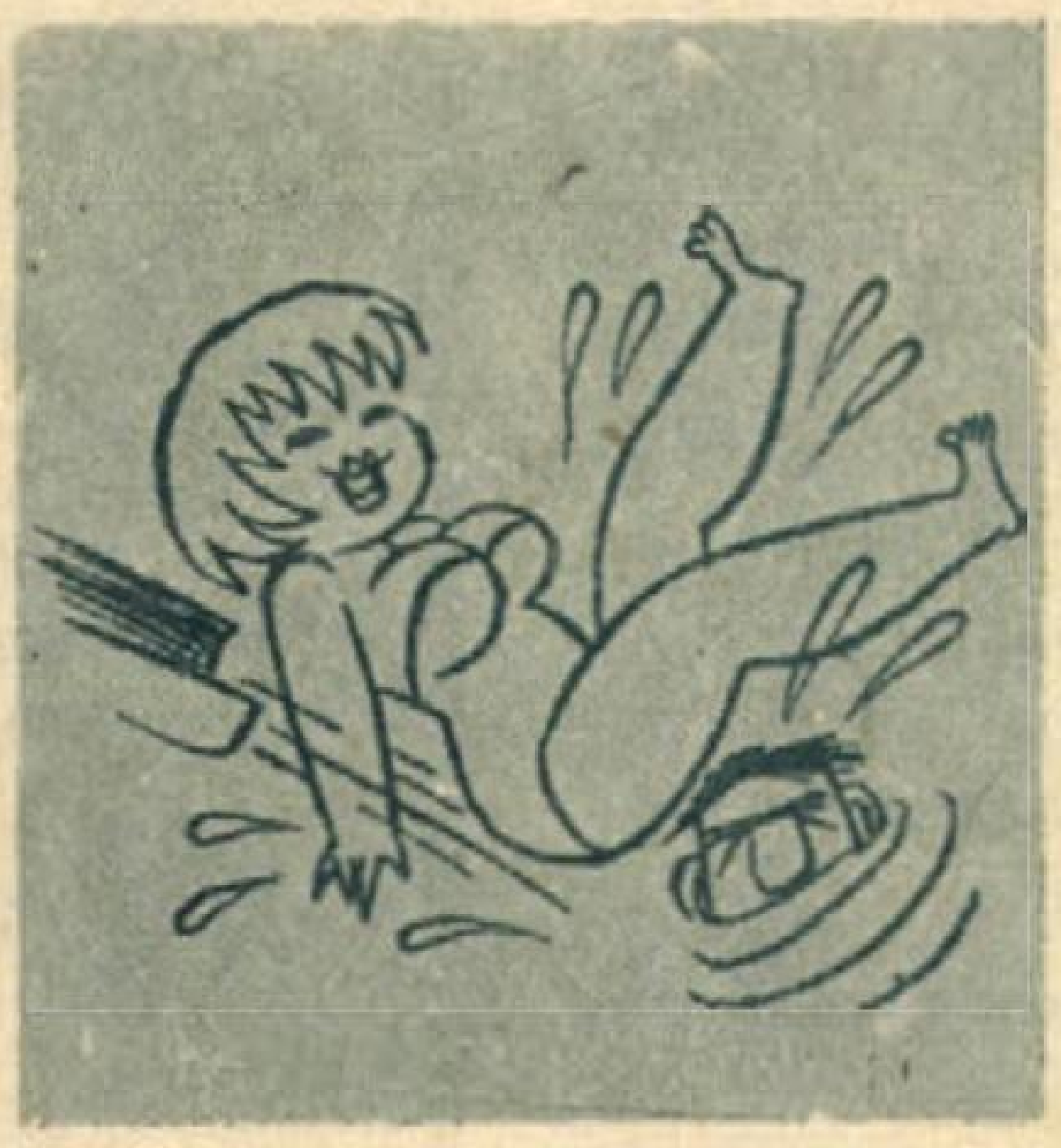

— Mondom, bíró úr, hogy nem tudok úszni. Felmentem a lépcsőn, és csúszkáltam lefelé.

— Többször is?

— Legalább hússzor. Tetszik tudni, fogyókúrának is jó.

— Értem. Tehát ön nagy svunggal csúszkált lefelé.

— Igen, és az utolsó csúszásnál rácsúsztam az alperes nyakára.

— Az alperes akkor mondta, hogy ön egy . . .

— Akkor még nem mondhatta, akkor még víz alatt volt a feje. De már akkor elkezdte: rúgott, csípett, belém mart. Aztán felbukkant a vízből, prüszkölt, káromkodott, szidott, és akkor mondta . . .

— Köszönöm. Tessék leülni. Alperes, lépjen elő! Így történt?

— Pontosan így, bíró úr kérem. Teljes terjedelmével a nyakamon ült. A vízben. Ötvenhárom kiló vagyok, bíró úr kérem, a felperes pedig legalább kilencven . . .

— Csak nyolcvanhét — pattan fel az asszony —, kérjen bocsánatot, kövessen meg, vérig sértett.

— Még mit nem! Én vagyok a sértett fél, majdnem megfulladtam — horkan fel az alperes.

A bíró ismét rendre inti a vitázó feleket. Az asszony elpityeredik, és a könnyei közt mormolja:

— Én nem akartam a nyakába ugrani, csak mellé, hogy a közelébe kerüljek. Nagyon megtetszett, meg akartam ismerkedni vele . . . Olyan kis helyes . . .

— Az egészen más! Akkor töredelmesen bocsánatot kérek — mondja vidáman az alperes —, de máskor inkább kacsintani tessék, nem pedig ugorni! — és a kackiás menyecskét karon fogva, együtt vonulnak ki a tárgyalóteremből.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika stadioncsúcsot fut

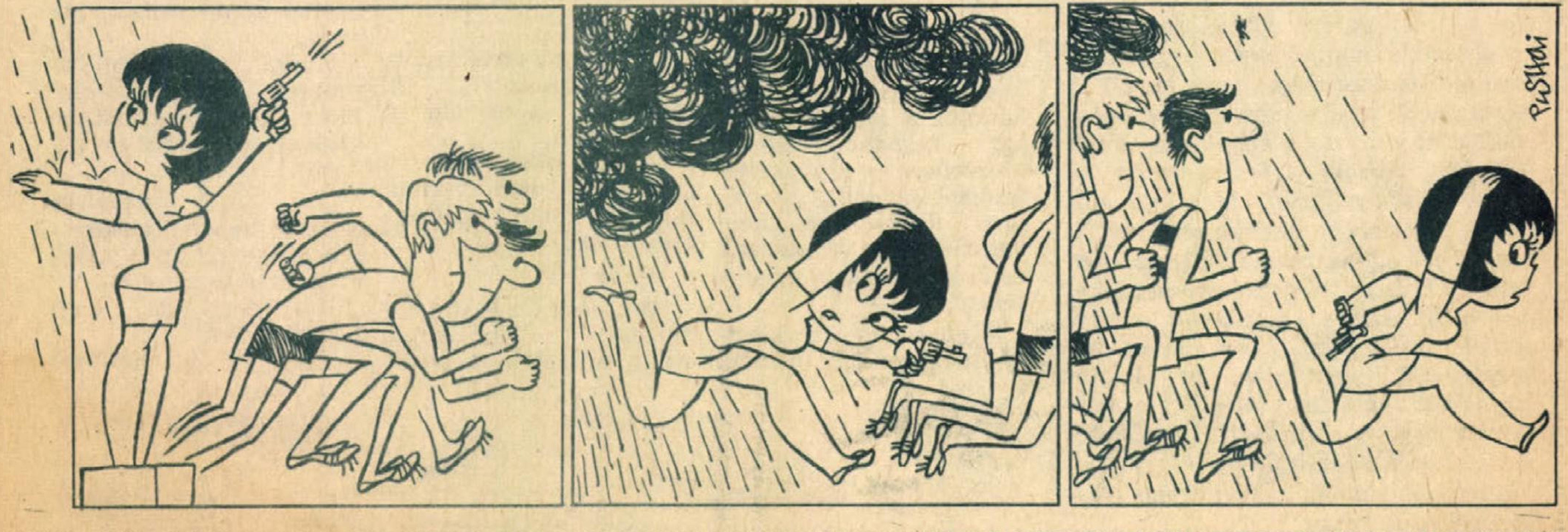

TANULSÁGOS TÖRTÉNET EGY FOLTRÓL

Egy kerékpártömlőt kellett megjavíttatnom Siófokon. Felkerestem ez ügyben a Siófoki Szolgáltató Ktsz műszaki részlegét, a Fő utca 222. szám alatt. Reggel adtam be a tömlőt, délutánra ígérték a megjavítását. Még elismervényt sem adtak. Nem is kértem, örültem a bürokráciamentes ügyintézésnek. Amikor elmentem a tömlőért, még nem volt kész, de amint a rokonszenves fiatalember, aki egymaga dolgozott a részlegben, meglátott engem, tüstént hozzákezdett a munkához, és két perc alatt el is készült vele. Kitűnően megcsinálta a tömlőt, s közölte, hogy 10 forint lesz a munka díja. Tökéletesen elégedett voltam, de ...

A fiatalember most hozzálátott egy újabb, az előbbinél körülményesebb és hosszadalmasabb művelethez: a 20×13 cm nagyságú, finom papírra nyomott, ötpéldányos számla kiállításához. Megkérdezte a nevemet, lakóhelyemet (anyám nevét már magamtól mondtam, de nem volt rá szükség), és ezt mind ráírta a számlára. Ezután átküldött az udvar másik részében álló központi bódéba – a pénztárba. Itt gyorsan intézték az ügyemet: láttamozták a számláimat, lepecsételték, és fizettem. Számláim másolatából néhányat megtartottak, a maradékkal visszaküldtek a műhelybe, hogy ismét háborgassam a magános dolgozót. Testvériesen megosztoztunk: neki is jutott egy számla, nekem is. Ezzel minden rendben is volt.

Azaz valami mégsincs rendben: miért kell egy munkásnak néha többet adminisztrálnia, mint dolgoznia?

A. J.,
Bp., V., Károlyi u.

Ritkaságok a XX. századból

Takács Imre rajza

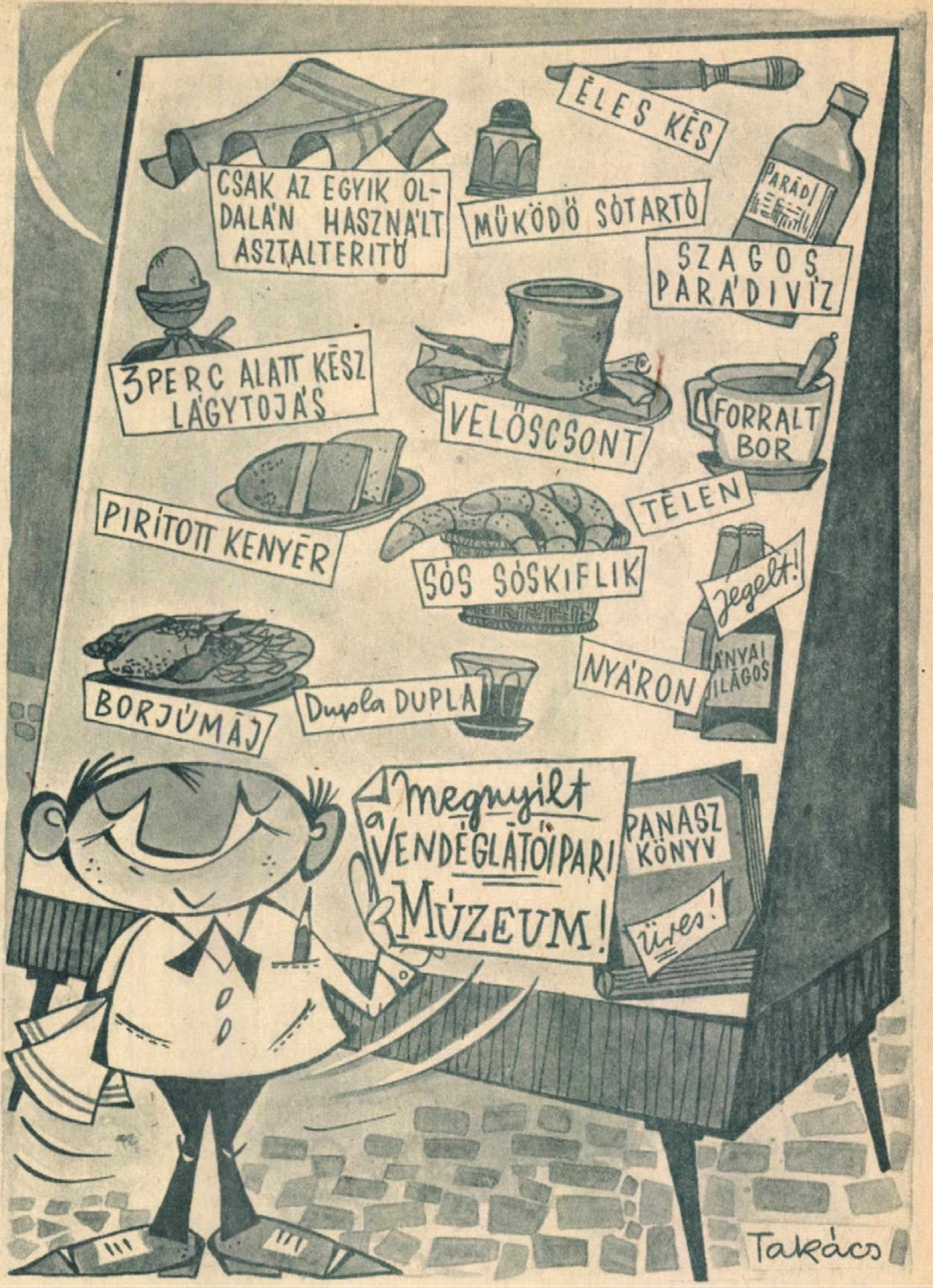
CSAK AZ EGYIK OLDALÁN HASZNÁLT ASZTALTERÍTŐ
ÉLES KÉS
MŰKÖDŐ SÓTARTÓ
PARÁDI
SZAGOS PARÁDIVÍZ
3 PERC ALATT KÉSZ LÁGYTOJÁS
VELŐSCSONT
FORRALT BOR
TÉLEN
PIRÍTOTT KENYÉR
SÓS SÓSKIFLIK
Jegelt!
NYÁRON
ÁNYAI ILÁGOS
BORJÚMÁJ
Dupla DUPLA
Megnyílt a VENDÉGLÁTÓIPARI MÚZEUM!
PANASZ KÖNYV
üres!
Takács

Örök nyerészkedő

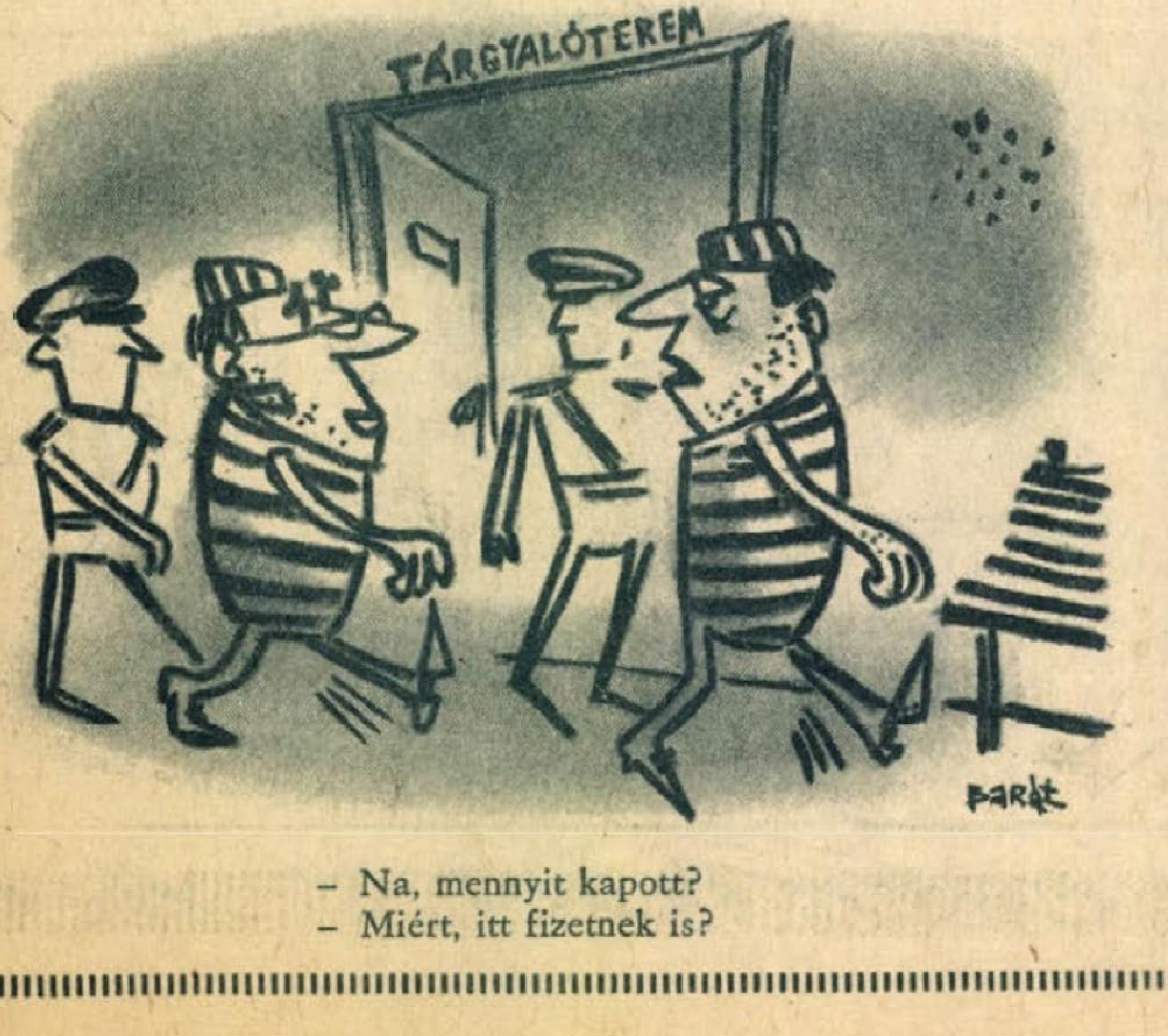
TÁRGYALÓTEREM
Barát

– Na, mennyit kapott?
– Miért, itt fizetnek is?

Balatoni kaland

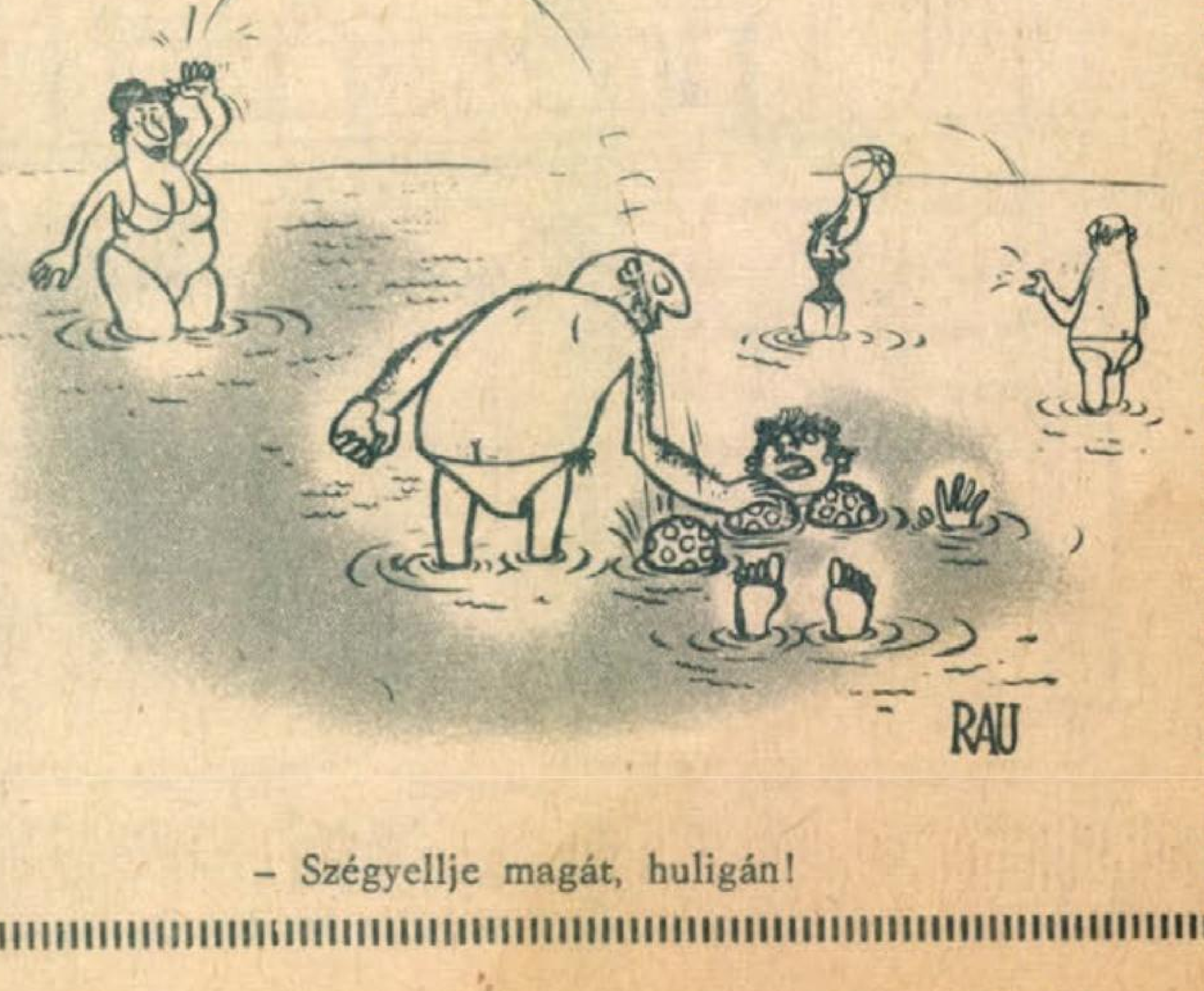

– Szégyellje magát, huligán!

Kilincsre tett gyermek

Erdei Sándor rajza

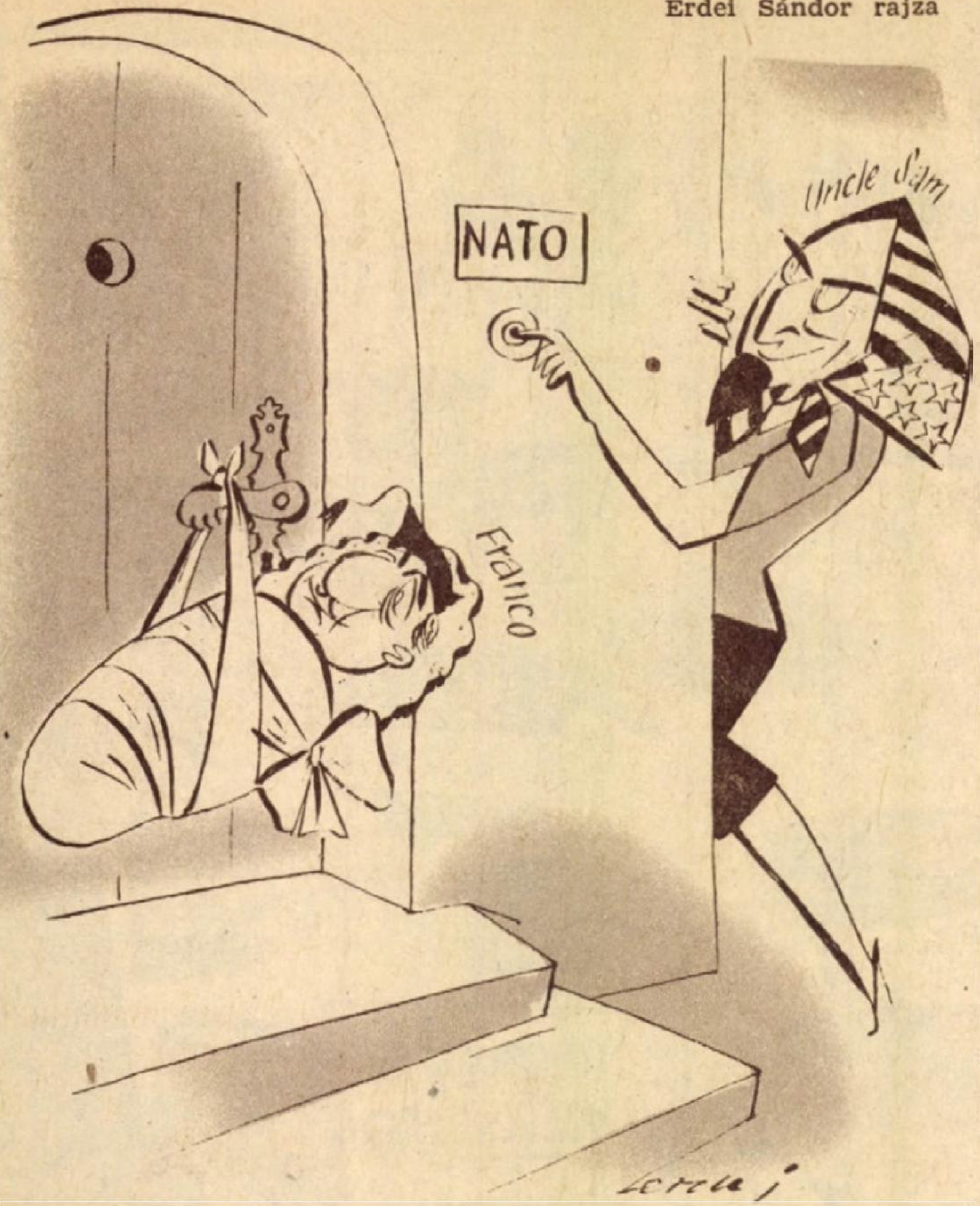
NATO
Uncle Sam
Franco

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÁS A FALU, MÁS A VÁROS . . .

Nagy együttérzéssel olvastam a Ludasban G. J. panaszát, akitől utca és házszám megjelölése nélkül nem fogadta el a posta a Parádi Üveggyárnak címzett levelet. Én is hasonló cipőben járok. A Győr megyei Gyógyszertári Központ postázója vagyok, s megkövetelik tőlem, hogy a falusi gyógyszertáraknak címzett küldeményekre is írjam fel pontosan az utcát és a házszámot. Nem felesleges kívánság, bürokratikus huzavona ez? Egy faluban legfeljebb csak egy gyógyszertár van. Elképzelhető, hogy pontos házszám megjelölése nélkül nem találná meg a kézbesítő?

Strobel Nándorné
Győr

BALATONI VERSESKÖNYV

1.

Ha valaki Nagyvázsonyban szórakozást kerget:
Bérelhet egy hátaslovat s hozzávaló nyerget.
Míg Tihanyban a külföldi, hogyha éppen ráér,
Szórakozhat mini-golffal, maxi-devizáér'.

2.

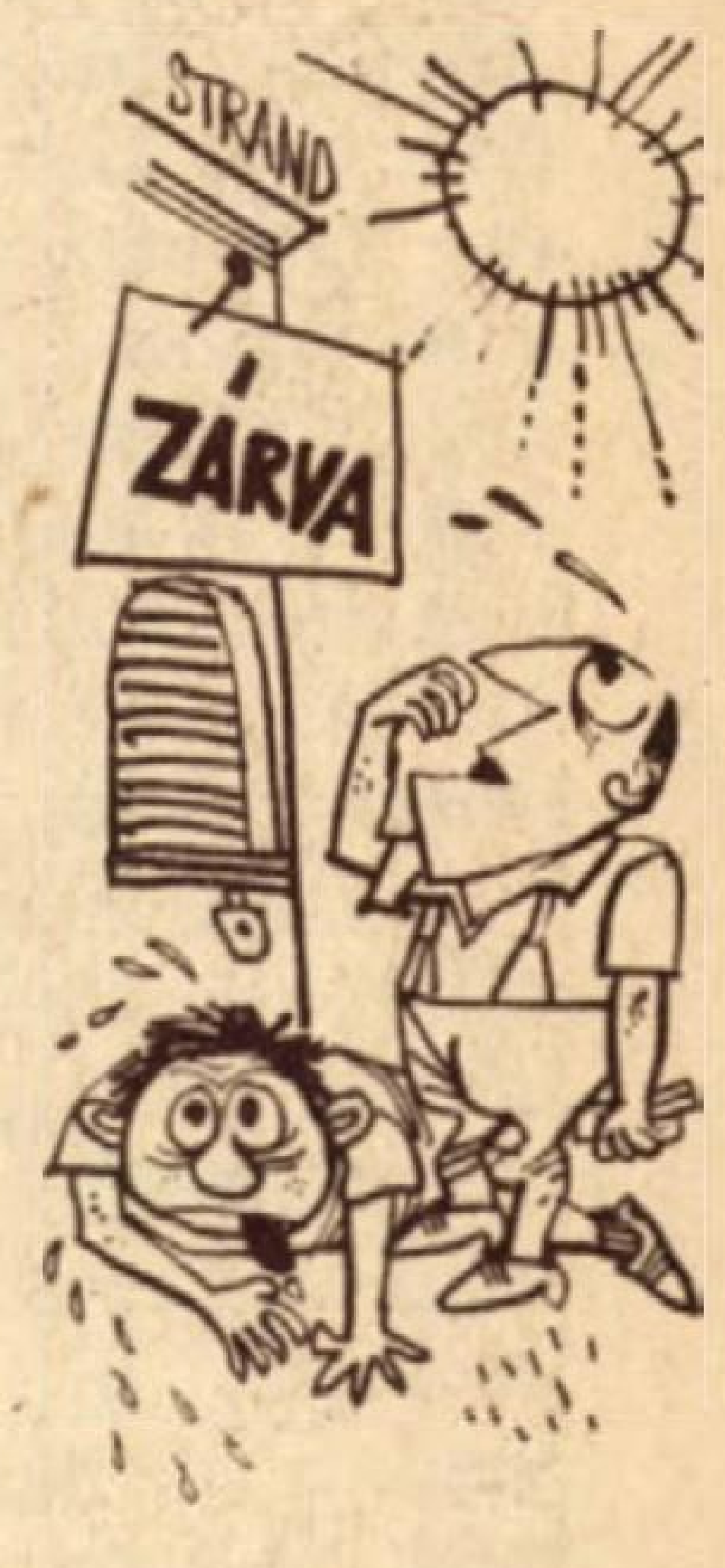
STRAND
ZÁRVA

Hova menjen nyaralni, hova?
Balatonlellére ment a költő
Morgenstern ismert lova.

S a ló, hogy szokást ne sértsen,
Mindjárt sétára indult avégből,
Hogy valamit meg ne értsen.

Egy tábla előtt megállt a ló.
Elgondolhatják, így miért tett:
Máris talált, amit nem értett!

Azt olvasta a táblán az árva
Nyaraló: „A STRAND AUG. 15-TŐL
ÉPÍTKEZÉS MIATT ZÁRVA.”

3.

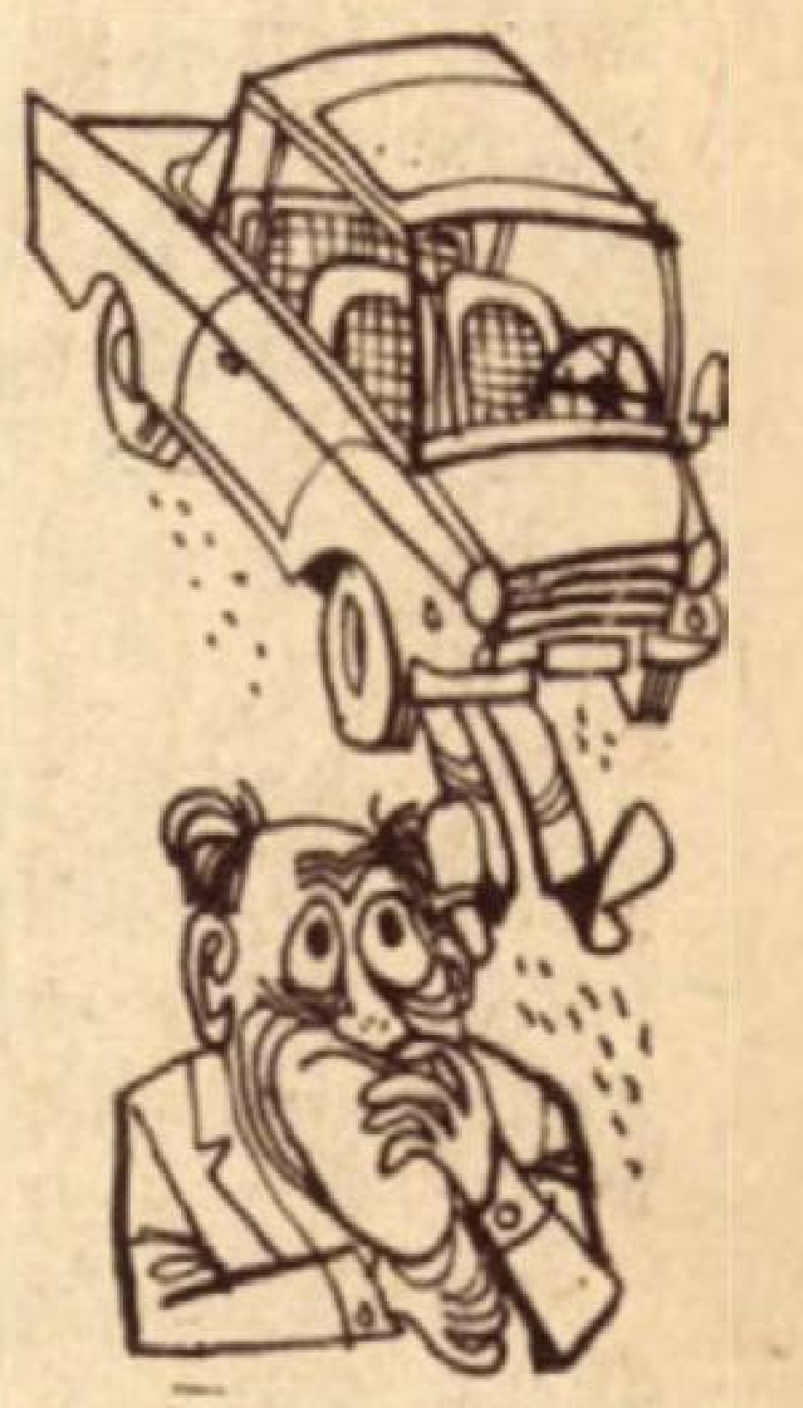

Rámás csizmám tükörfényes
Autóval jön az igényes
Mindenféle faj:
Angol, német, lengyel, dán,
Sej, huj, haj!

Áll az autó, megy a tulaj –
Nincsen szerviz, benzin, olaj,
Nincsen? Annyi baj!
Itt a kezed, nem disznóláb,
Sej, huj, haj!

Aki autós, a nemjóját!
Maga mossa az autóját!
Legyen Opel avagy Buick,
Alája ő maga bújik!
Tillaárom heje-huja,
A kerekit maga fújja!

Nincs szerviz, mit szívesen megfizet ő –
Így edződik a satnya úrvezető!

Somogyi Pál

Közeledik az ősz

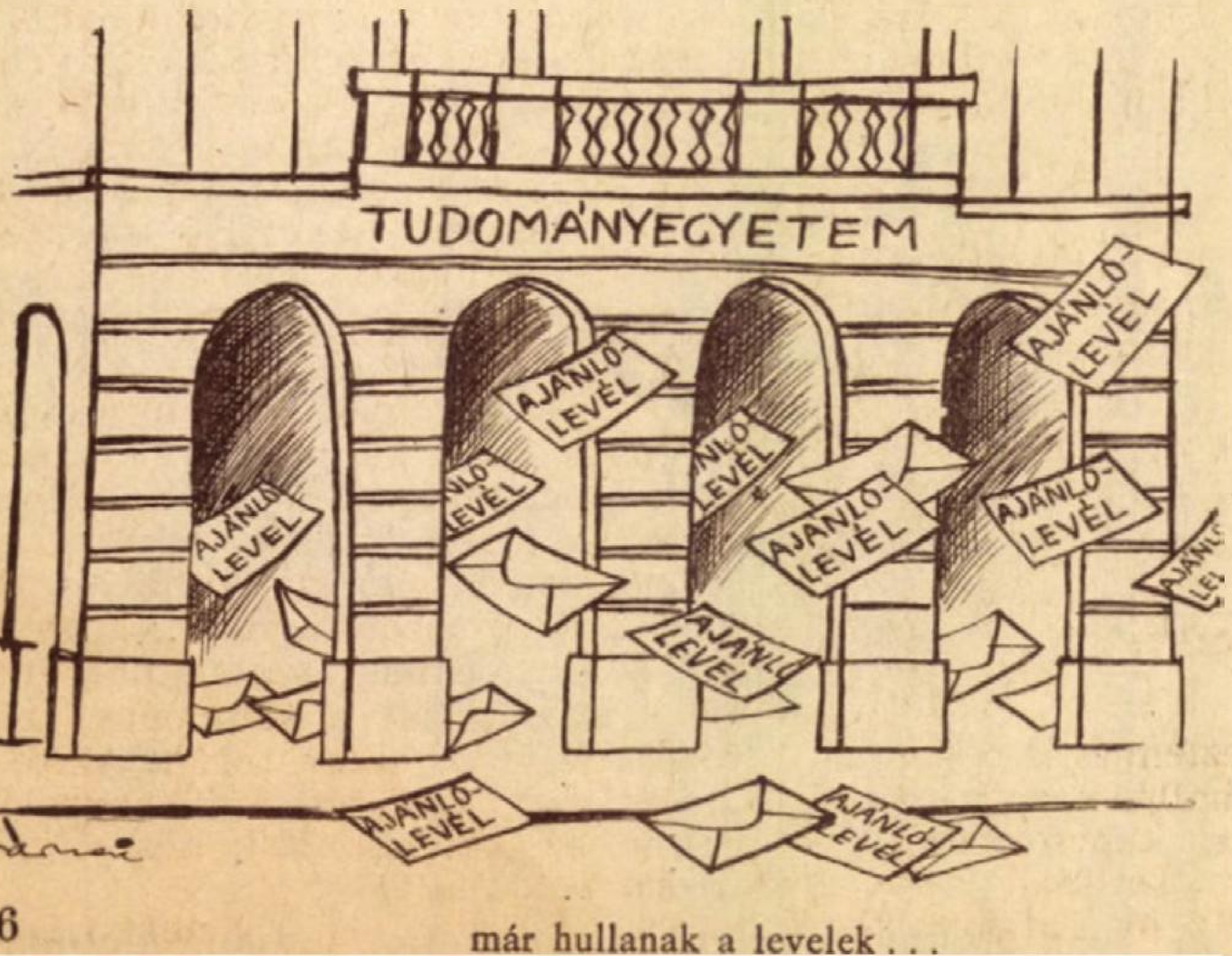
TUDOMÁNYEGYETEM
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL
AJÁNLÓ-LEVÉL

már hullanak a levelek . . .

Áldozatkész segítség

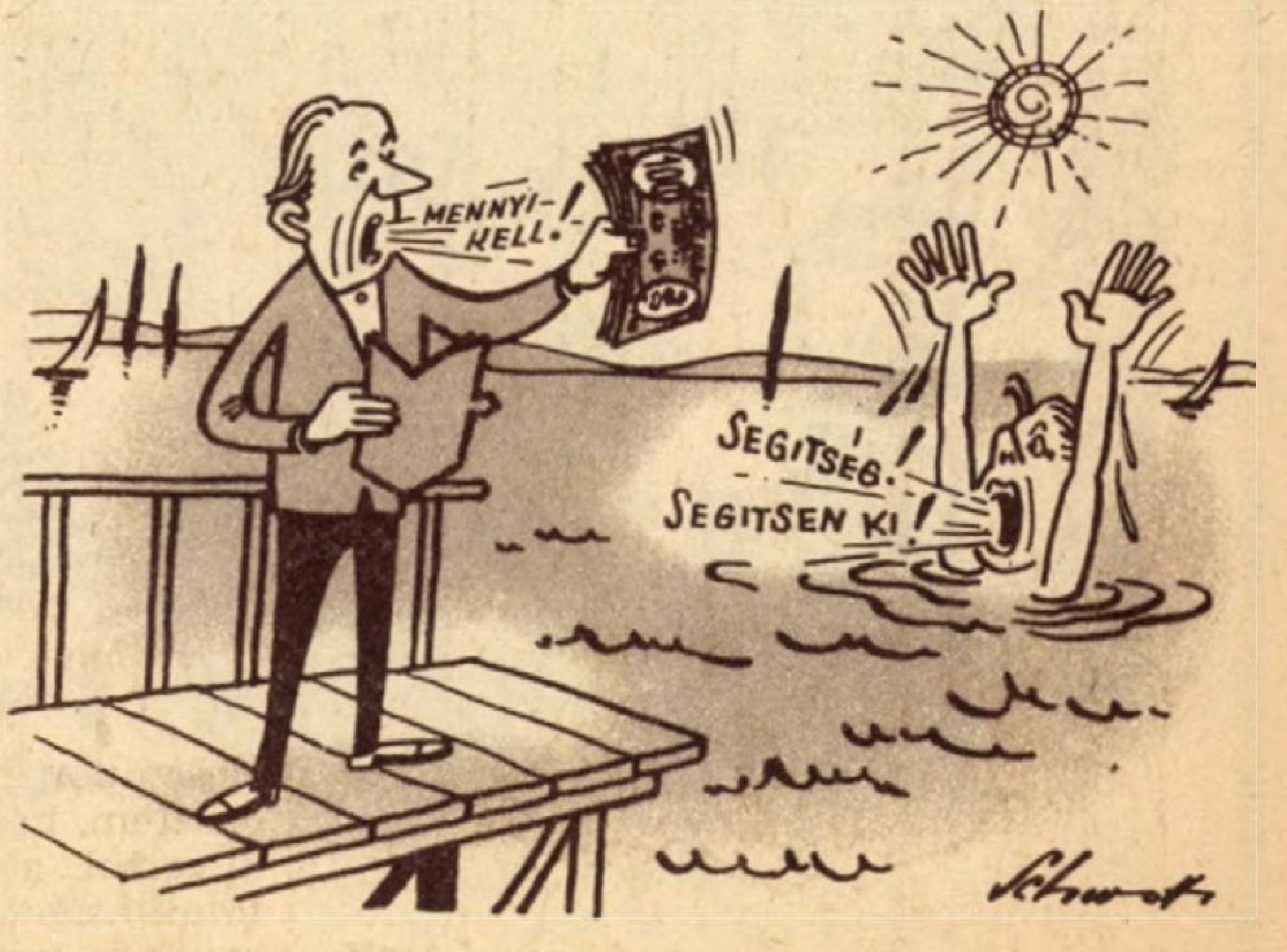
MENNYI KELL!
SEGITSÉG!
SEGITSEN KI!

SZEGEDI SZABADTÉRI SZÍNEK

Az elmúlt évad Tragédia-előadásának egyik főpróbáján történt. *Vámos László,* a darab rendezője, akinek rengeteg baja volt az enyhén szólva kétes egzisztenciákból összeverődött statisztériával, felkiált ez egyik torony tetejére, ahol pontosan tíz angyalnak kellett volna állnia, s ahol, hogy hogy nem, csak kilenc égbeli szárnyas állt:

– *Hova lett a tizedik angyal?*

Egy érdes hang vissza:

– *Most vitte el a rendőrség!*

Ez már az idei Tragédia-próbákon történt. A láthatóan tisztesebb előéletű statisztáknak magyarázza az egyik ügyelő, mikor és hol kell majd az egyes jelenetekben bejönniük. Hogy megbizonyosodjon afelől, a néma szereplők megértették-e a rájuk bízott feladatot, mindjárt meg is kérdezi az egyik idősebb, bajszos-pipás bácsit:

– *Na, bátyám, maga honnan jön be?*

– *Én, kérem, Tápérul!* – hangzott a büszke válasz.

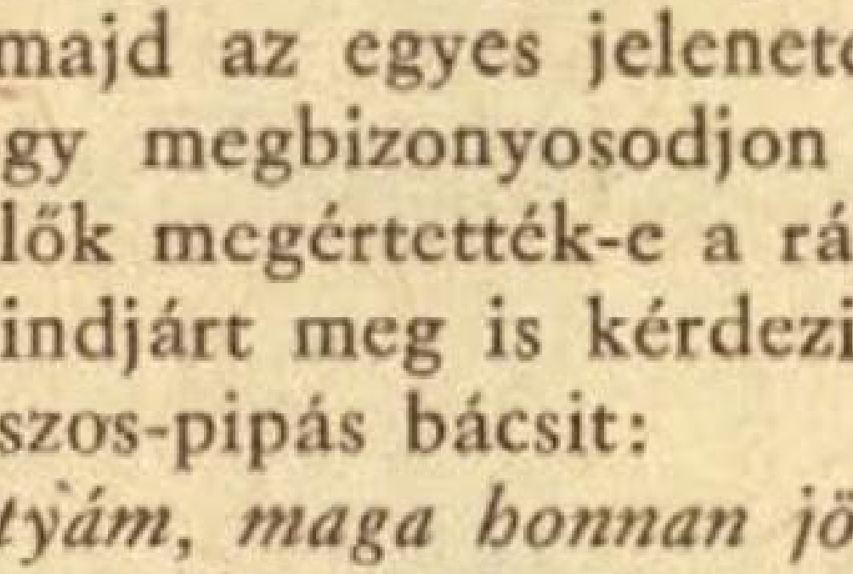

És befejezésül egy olyan történet, amely mindennél ékesebben mutatja, mi mindennel kell törődniük a játékok rendezőinek. A legnehezebb a csendet megteremteni! Mert a szegedi Dóm tér – bármennyire másnak gondolná az ember – nem valami csendes hely. A zárt épületnégyszög disztingvált hangulatát gyakran veri fel – kutyaugatás. Pontosabban: *kísérleti-kutya ugatás.* A színpad közvetlen közelében ugyanis a Szegedi Orvostudományi Egyetem egyik tudós intézetének tudós kutatói kutyákon kísérleteznek.

Ezek a kutyák tudományos mivoltuk ellenére is csak egyszerű kutyák, s ha meghallják, hogy „Helyettem, kis virág...” vagy azt, hogy „Nagyabonyban csak két torony látszik...”, akkor természetesen éktelenül vonítani kezdenek.

Már a felújított szabadtéri játékok első évében felmerült a kérdés: mit lehet több tucatnyi ugató, ordító, harsogó kutyával tenni?

Bakó József, a szabadtéri játékok ezermester főszcenikusa tudta, mit lehet tenni: vásárolt egy csomó altatót, és egyszerűen – *elaltatta a kutyákat.* És így szunnyadták végig ők a próbákat, és így szunnyadták végig valamennyi előadást is. És miként a jó gyermekek, úgy alusznak ők azóta is minden nyáron, minden este, és fognak még aludni az idők, vagyis hogy a szabadtéri játékok végezetéig. Megkapják a vacsorában az altatót, aztán tente kuvasz, tente; tente puli, tente. Csicsijja kutyája, csicsijja kutyája...

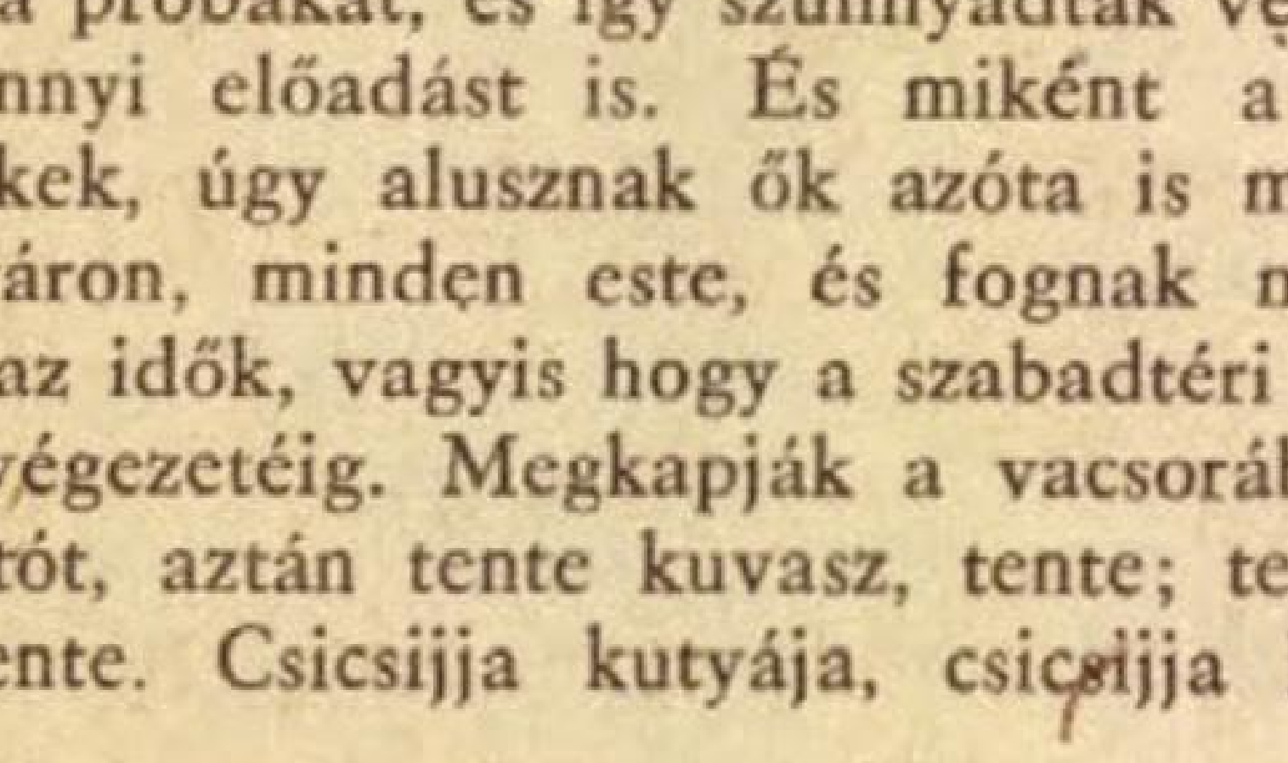

Akácz László

Puccskormányok

Szegő Gizi rajza

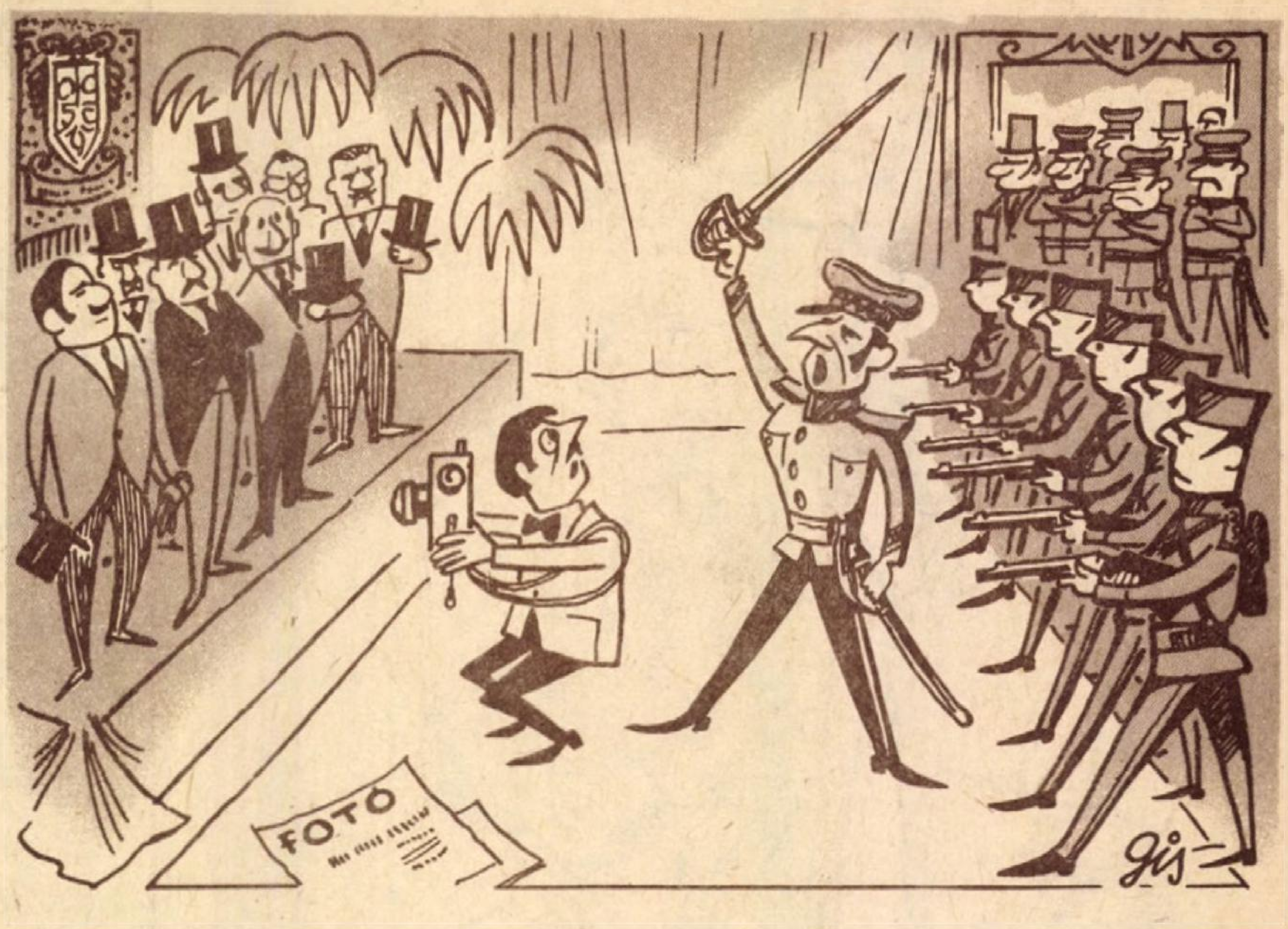

– Gyorsan kapja le őket, amíg kormányon vannak! Utánuk mi következünk!

VERSÉRTELMEZÉS

Mivel régi és gyakran hangoztatott meggyőződésem, hogy a költészet igazi barátja a versben szépséget és nem értelmet keres, a Modern Versrajongók Társasága egyhangú lelkesedéssel választott meg tiszteletbeli tagjává, azzal az indokolással, hogy jómagam ugyan nem írok verset, de megértéssel közeledem minden rejtély felé. A költők felszólítására mintegy hatvanszor szoktam elolvasni egy verset, s ha akkor sem értem meg, megnyugszom.

Ezzel kapcsolatban viszont szeretnék eloszlatni egy tévhitet. Ha nem is lehet megérteni egy verset, értelmezni lehet. És amikor a XXXIII. kerületi Versrajongók Társasága felkért arra, hogy értelmezzek egy saját magam által kiválasztott absztrakt verset, örömmel vállalkoztam az előadásra. Egy régi, még gyermekkoromban megkedvelt költeményt választottam, amely tele van nehezen érthető jelképekkel és fülledt arisztokratizmussal, amint az alább tapasztalható:

Egyedem, begyedem, pitypallára,
Szól a rigó vakoncára,
Cérnára, csemegére,
Üsd ki, disznó, a mezőre,
Üsd ki, akaszd ki,
Hadd száradjon odaki',
Széna, kasza, komédia,
Diria, domb,
Aranycica, loccs!

Amikor befejeztem a felolvasást, éreztem, hogy a hallgatóság nem érti a verset, a merész kapcsolások és a totalitásigény elmosottsága sokakat zavarba hozott. Ez jó lélektani alap volt az értelmezés nehéz munkájához.

Kifejtettem, hogy a költemény a tömegektől némileg elszakadva az *egyedekkel,* sőt, bizonyos fokig a *begyedekkel* foglalkozik, ezt tekinti a költészet hajnalának, *pitymallatának,* amelyet a *rigó* bevonásával is érzékel. A *„vakonca”* szó tulajdonképpen a „rakonca” szó raccsoló, előkelősködő alakja, ilyen módon ostorozza a költő a gőgös sznobokat, s végső fokon, noha kontrasztképpen, rakoncátlankodással vádolja őket. A *cérna* és a *csemege* reális közellátási kérdésekre irányítja a versolvasó figyelmét, míg a *disznó* és a *mező* morális kapcsolata eléggé szembeötlő. Az *„üsd ki!”*-felszólítás az ökölvívó sport elemeire támaszkodik, s akit kiütötték, azt bizony úgy kell felmosni, s szinte *ki kellene akasztani* száradás céljából, mint a frissen mosott ruhát. A *„Széna, kasza, komédia”* kapcsolás színpadi irodalmunknak egy fájó hiányosságára tapint rá: kevés nálunk a mezőgazdasági tárgyú komédia, s ez valamennyi színigazgató (diri, diria) felelőssége. Az utolsó sor perspektivikus mondanivalót fejez ki: ne együk meg az *aranycicát,* amely jövőre aranyegeret fog. A *„loccs”* pedig a végzet szava. Annak idején ugyanis arra használtuk a verset, hogy megállapítsuk, ki legyen a fogó. Akire a „loccs” jutott, az lett a fogó.

Előadásomat megtapsolták, majd később tudomásomra jutott, hogy az egyik környékbeli vállalatnál már fel is használták a költeményt egy fontos állás betöltése során. Akire a „loccs” jutott, az lett a főkönyvelő.

Íme, az alkalmazott költészet gyönyörű példája!

Feleki László

Párizsi divattervezők

Pusztai Pál rajza

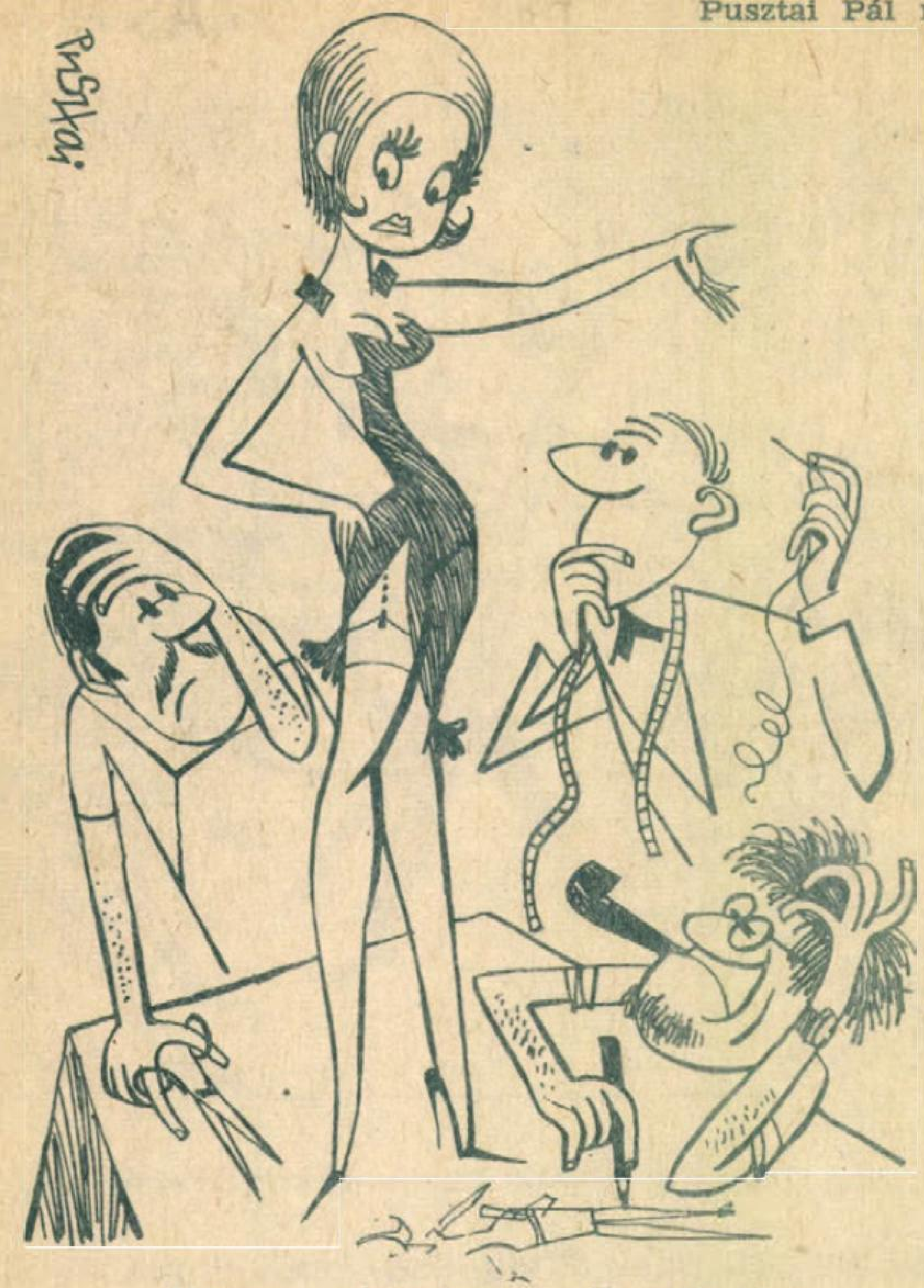

– Hát ezt a ruhát alaposan elfuseráltuk!
– Sebaj, divatot csinálunk belőle!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KUGLI

Aki ma kuglizni óhajt Budapesten – pedig sokan szeretnének s főleg az idősebbek –, az csaknem lehetetlent kíván. A kuglit – más néven tekét –, ezt a réges-régi, kedélyes ügyességi játékot, vendéglátóiparunk teljesen mellőzi: új pályákat nem épít, a régieket sorra felszámolta az elmúlt évtizedekben.

Az az érzésem, hogy a két-három asztalnyi helyet, illetve annak a forgalmát sajnálja és félti vendéglátóiparunk. Ha ez így van, akkor sajnálkoznom lehet a sok ezer kuglikedvelő nevében a túl praktikus és rideg gondolkodáson, mely kiirtott egy jó szórakozási lehetőséget a zöldvendéglők udvaráról.

D. E.

Magyar világ

Várnai György rajza

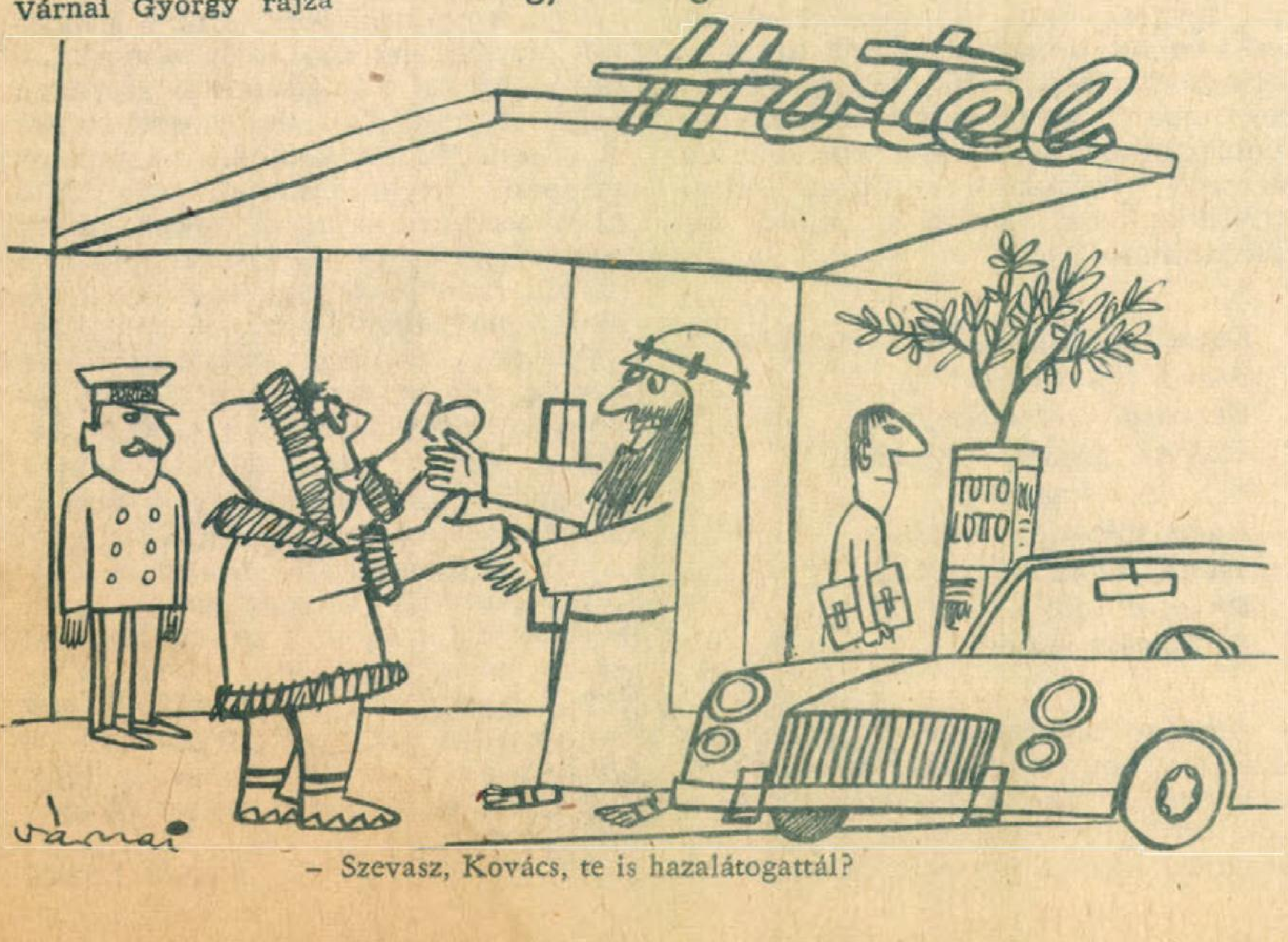

– Szevasz, Kovács, te is hazalátogattál?

OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Nyomdatechnikai okokból a Ludas Matyi átmenetileg egyszínnyomással jelenik meg.

Autós gavalléria

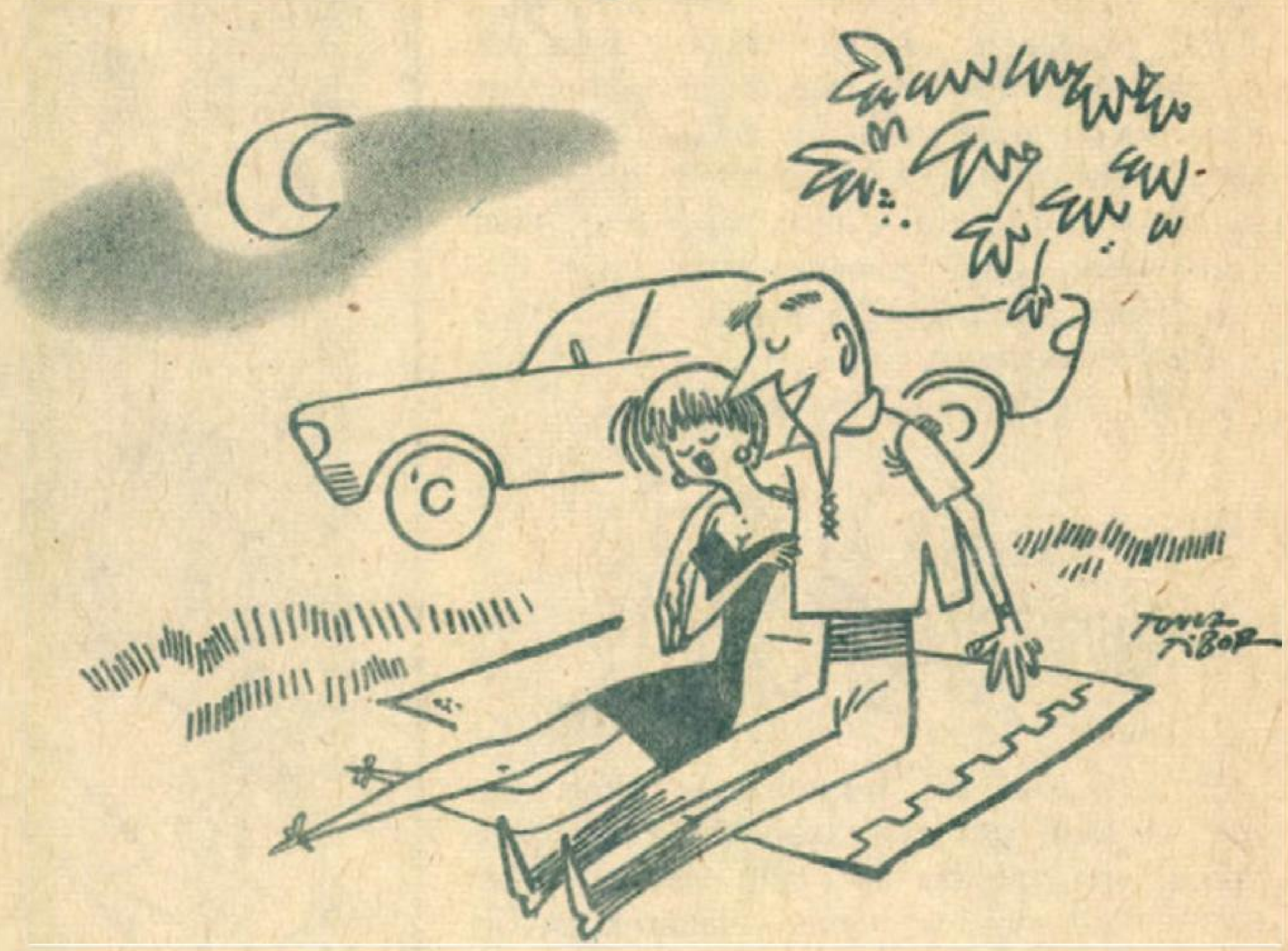

– Ne izgulj, drágám! Még idejében elviszlek az utolsó villamoshoz . . .

Első út az iskolába

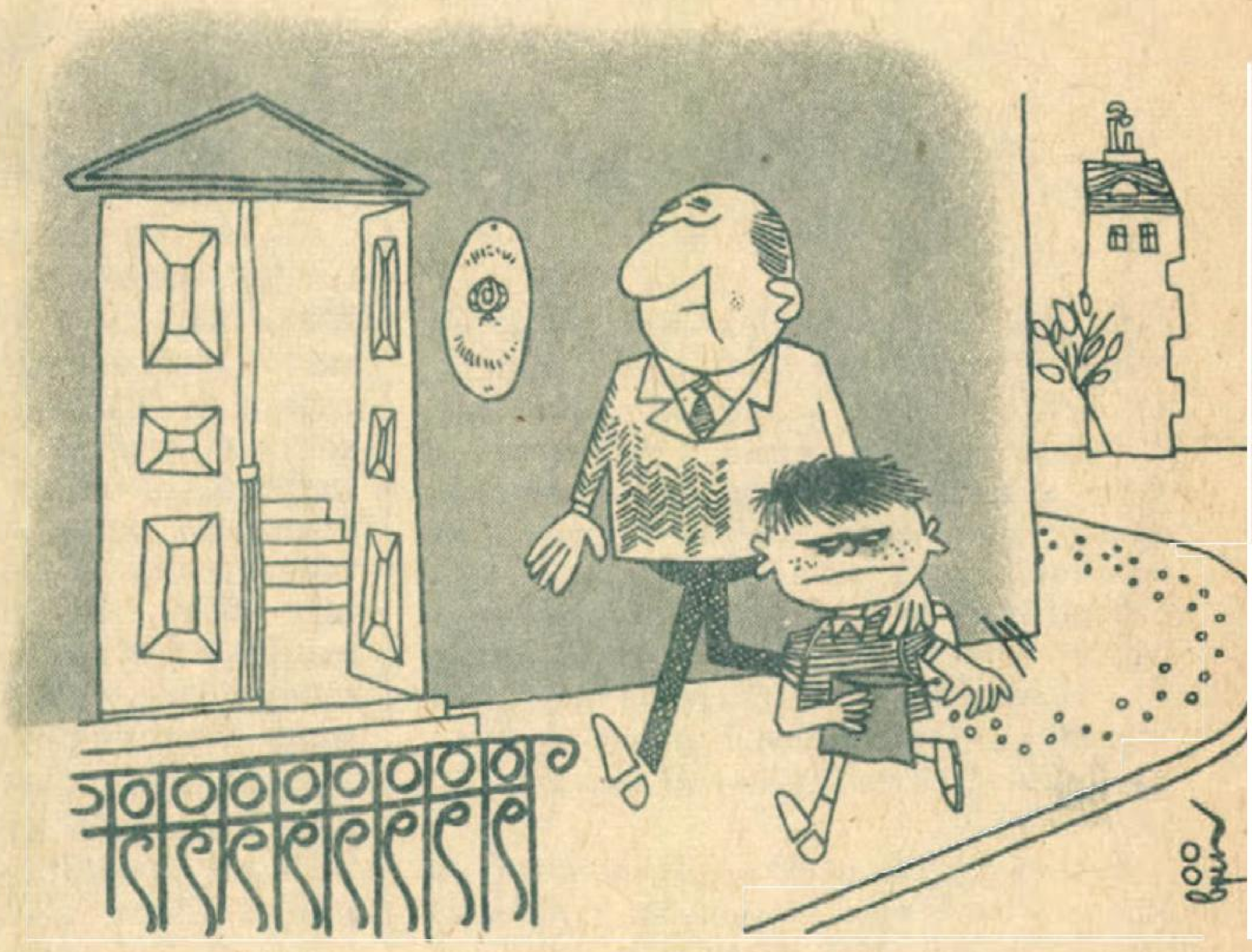

GÁZOLÓ MOTORCSÓNAK

Történelmet csinált egy ismeretlen motorcsónakos a Split közelében levő strandon. Mint a „Sloboda Dalmacija” írja, egy Emil Liehen nevű nyugatnémet fürdőző nyugodtan lubickolt a part közelében, amikor egy motorcsónak nekiment, és a fején megsebesítette. A gondatlan motorcsónak-vezető segítség helyett gázt adott járművének, és elmenekült.

Vagyis: gázolt és cserbenhagyta áldozatát a motorcsónak.

Idejében szólunk: jó lesz vigyázni azokkal az űrhajókkal!

Ádám és Éva

Várnai György rajza

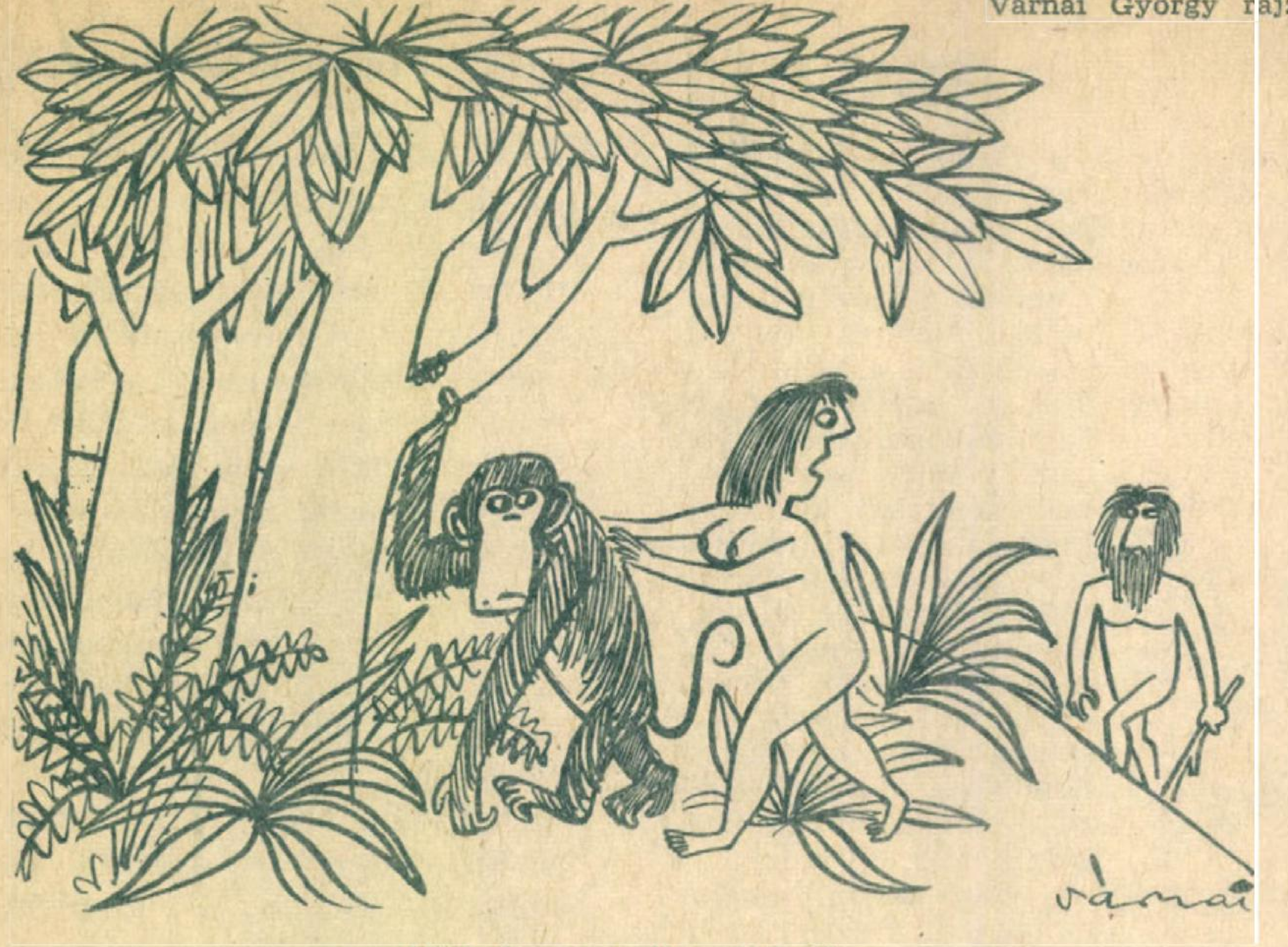

– Tűnj el gyorsan, jön a férjem!

Mézesmadzag

Mészáros András rajza

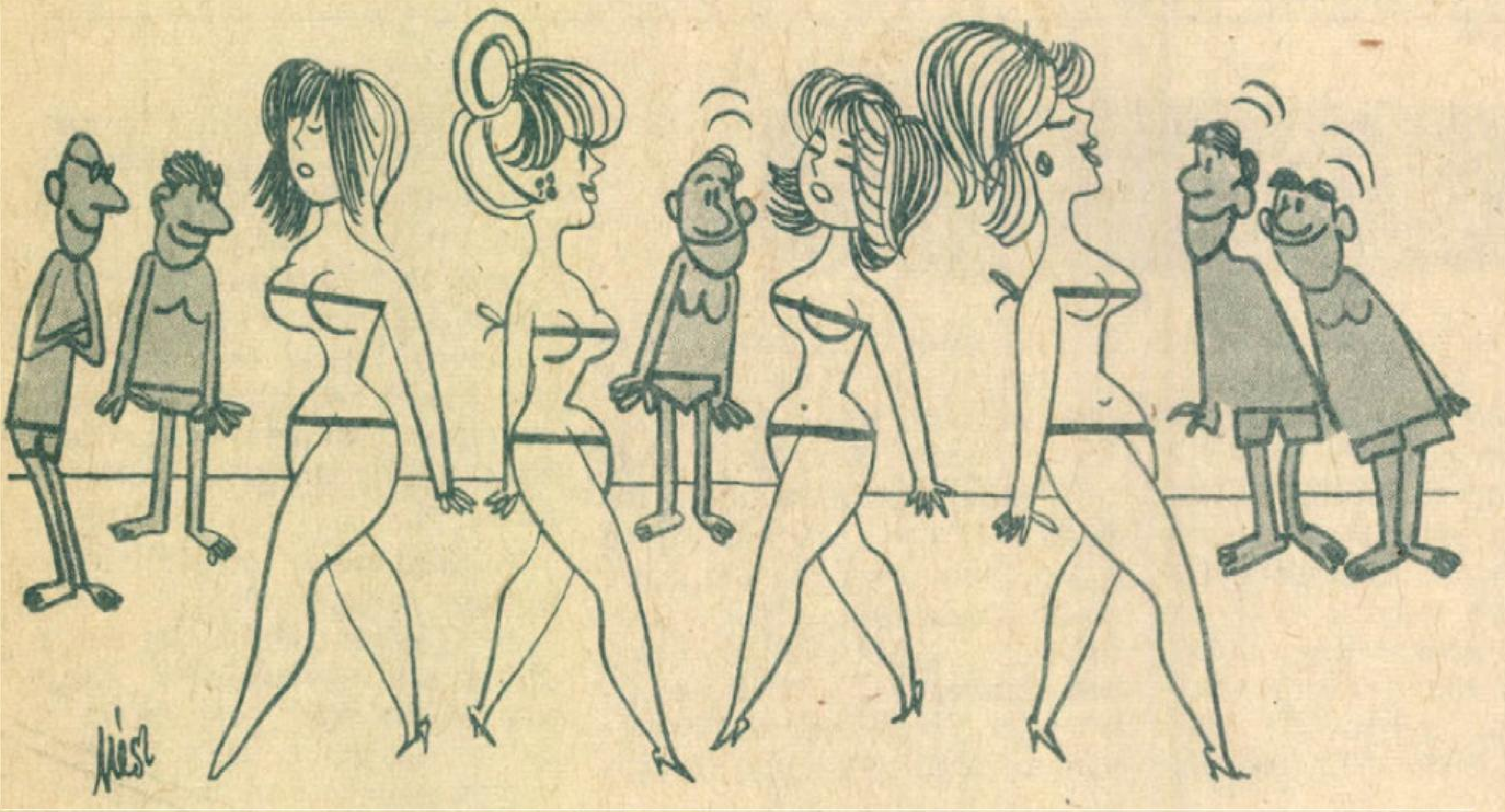

VALLOMÁS

Jön a tavasz, megy a tél,
s mikor a nap hosszabb,
fejem töröm: hogyan él,
aki nem tesz rosszat;
és naponta früstökölök
kávét meg öt zsemlét,
majd a megfúrandók fölött
tartok rövid szemlét,
mert mint a tésztát gyúrni kell,
a kollégákat fúrni kell,
s én — mint rossz lelkiismeret —
furdalom azt, akit lehet.

Nekem azok a jó napok,
ha valakit megfúrhatok,
idejövet, odamenet
valakinek odakenek;
aki csak él, aki mozog,
mindenkivel hadakozok,
fúrok, fúrok mindent itt
és mindenhol, és mindenkit;
Bennem olyan epe buzog,
mindenkire haraguszok,
okom ha nincs, okom ha van,
s bármily dolgos tenyere van,
mindenki az utamba van,
nem bírom, ha kenyere van,
galagonya túróval,
itt állok a fúróval;
általában mindegy nekem
alattasom, fölöttesem,
én, ahogyan tettem ma is:
átfúrok a szomszédba is,
addig fúrok kéremásson,
míg csak nekem lesz állásom
s maradhatok békében mint
ablakon a gitt,
no de addig fúrok, fúrok,
fúrok mindenkit.

Török Rezső

Rémhírterjesztő

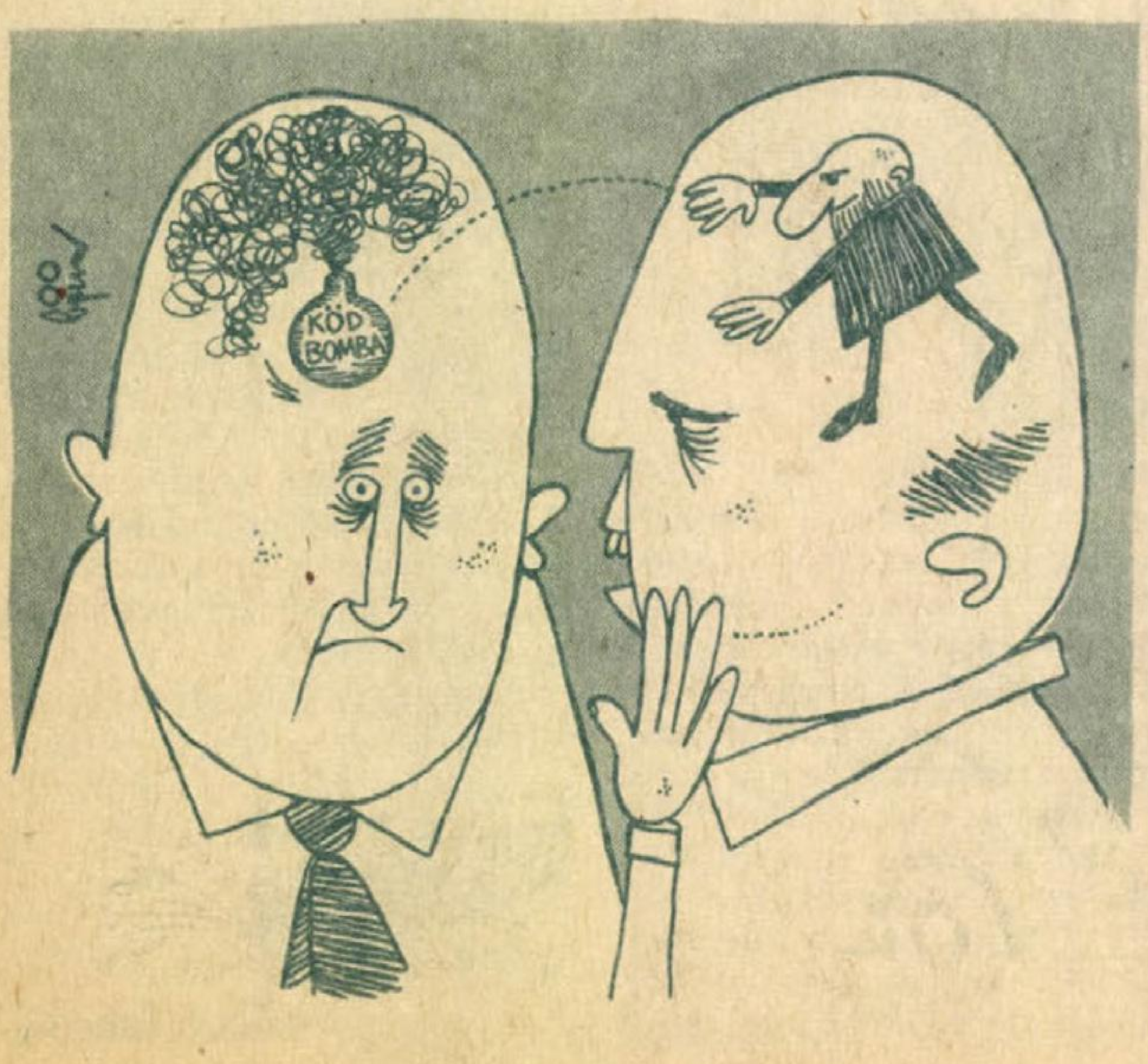

Nosztalgia

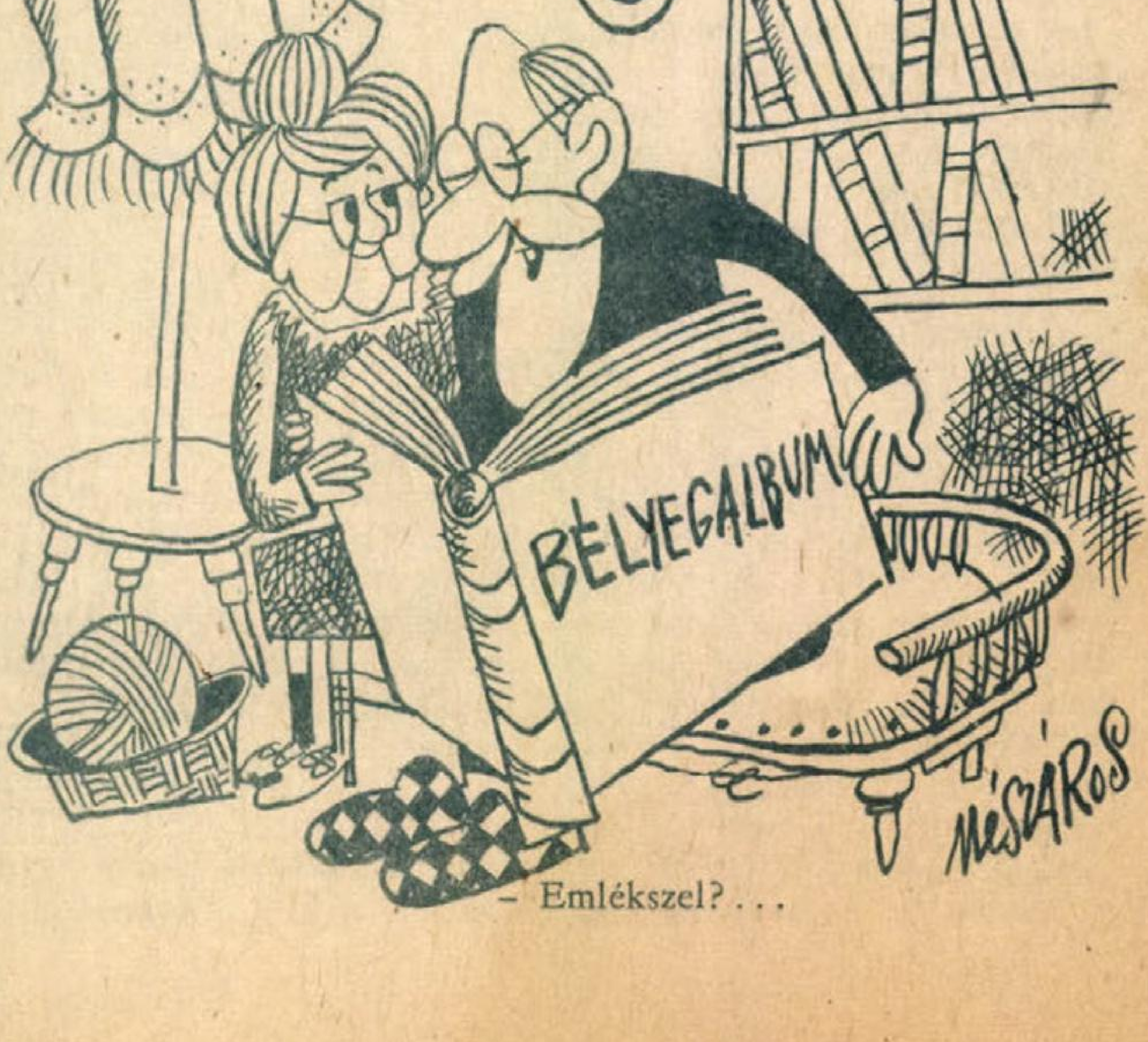

– Emlékszel? . . .

MAGYAR KIRÁLYI ÉSZ

Minap az autóbuszmegállónál összetalálkoztam régi kedves barátommal, Povács Gusztival. Amíg a tizenkettesre várt, kutyafuttában elbeszélgettünk közös ismerőseink hogylétéről. Már épp indult a busz, midőn Gusztinak a lépcsőn lógva még eszébe jutott egy érdekes hír:

– Képzeld, Pemete bácsi elvált a feleségétől!

– Mi-mi-mi-mi-micsoda??

– Ez fiksz. Na, szia!

Egyik délután valami ügyes-bajos dolgom akadt a Vörösmarty téren. Hát ahogy elmegyek a cukrászda mellett, mit látnak szemeim. Pemetéék a legnagyobb egyetértésben ott ülnek a teraszon. Kapucinert isznak, és mazsolás kuglófot esznek hozzá. Földbe gyökerezett lábakkal néztem őket.

Az ördögbe! Guszti becsapott volna? Ízetlen tréfa, annyi szent! Most már végére járok, hogy mi az igazság, ha törik, ha szakad:

– Azt hallottam... izé... valakitől, hogy el tetszettek válni – mondtam, amikor leültem melléjük.

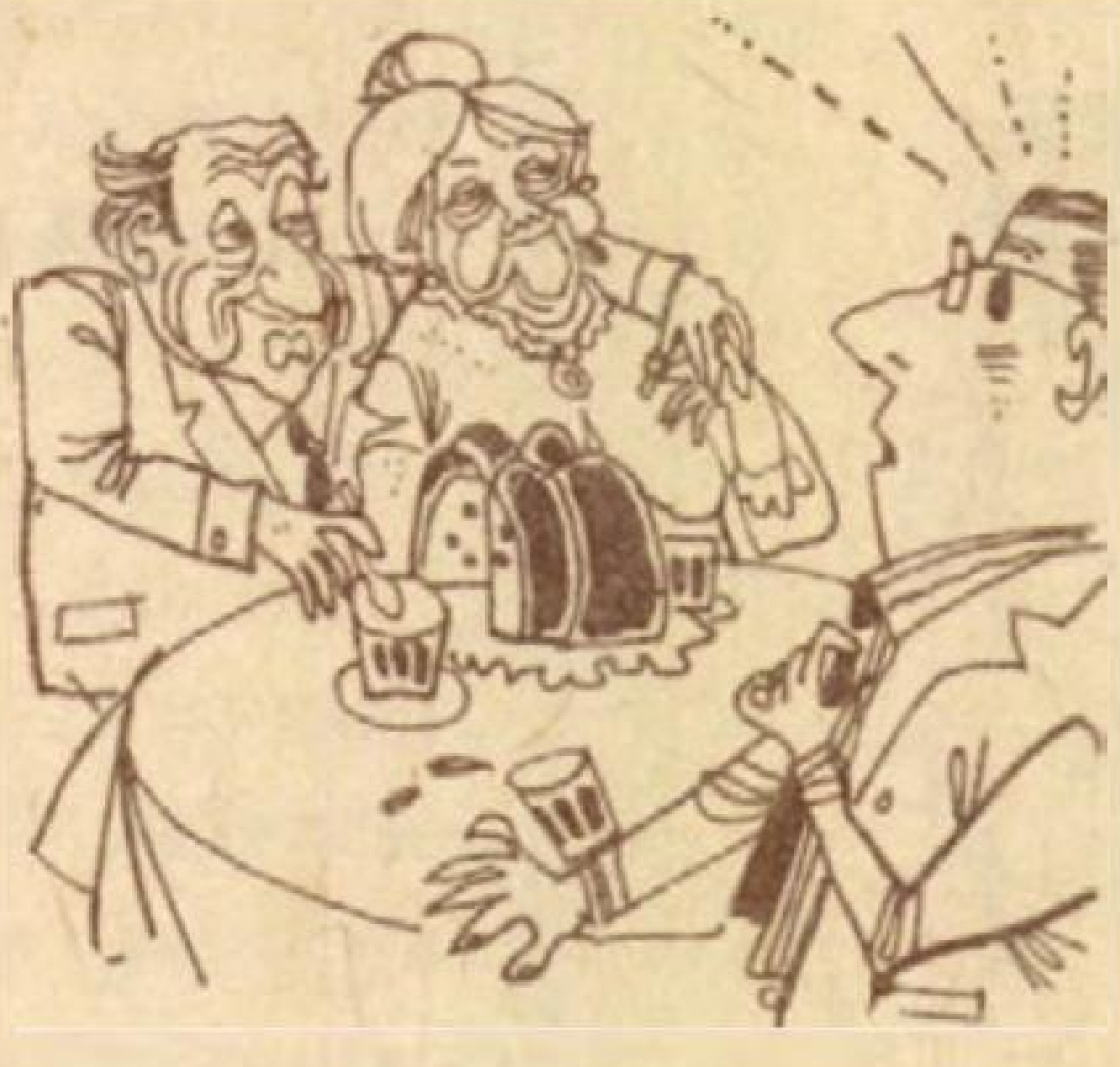

– Hát persze hogy elváltunk – nevetett kedélyesen Pemete bácsi. – Majd bolondok lettünk volna nem elválni!

– Nem értem...

– Pedig pofonegyszerű. Egy kétszobás társbérletben lakunk évek óta. Az egyik különbejáratú szoba a miénk, a másik a társbérlőé. Nemrég megtudtuk, hogy a társbérlőt rövidesen vidékre helyezik. Erre villámgyorsan elváltunk, nehogy esetleg majd másnak utalják ki a megürült lakrészt. Tudniillik, mint házaspár, csupán egy szobára vagyunk igényjogosultak, de mint két különálló személy kettőre. Érted már? Hehehe – s Pemete bácsi büszkén a homlokára csapott. – Bizony, öcsém, van itt magyar királyi ész!

– Pont aznap, amikor kimondták a válást – sütötte le tekintetét szemérmesen Pemete néni –, pont aznap lett volna az aranylakodalmunk...

D. F.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÉLEN IRTSUK A LEGYET?

Ki a ludas abban, hogy boltjainkból eltűnt a rövid idő alatt közkedveltté vált „Chemotox" nevű rovarirtó? Már szinte törvényszerű, hogy mire a fogyasztó megismer és megkedvel egy új gyártmányt, addigra eltűnik az üzletekből, hiánycikké válik. Az is szinte hagyományos már, hogy az idénycikkeket mindig az idény után lehet csak beszerezni. Bizonyosra veszem, hogy a téli hónapokban ismét lesz majd „Chemotox" is. Halasszuk akkorra a légyirtást? Félek, hogy a legyek, amilyen türelmetlenek, nem várnak addig, közben maguktól kimúlnak. De addig jól kitombolják magukat, hála vegyiparunknak és belkereskedelmünk frissességének!

Meleghegyi Sándor
a Műv. Otthon igazgatója
Isaszeg

MIBŐL TELIK?

Állandóan a szemére vetik Johnson elnöknek, hogy a vietnami háború havi kerek egymilliárd dollárjába kerül az Egyesült Államoknak. Egymilliárd dollár szép pénz, egy lottó-főnyereménynél is több. Statisztikusok kiszámították, hogy ebből az összegből mennyi kórházat, iskolát, bölcsődét és lakóházat lehetne építeni.

Honnan veszi Johnson a rengeteg pénzt, amit egy reménytelen háborúra elherdál?

Az amerikaiak nem tudják pontosan megállapitani. De bezzeg a pestiek!

E sorok írójának sikerült kideríteni az amerikai állampénztár legféltettebb titkát. Véletlenül jött rá egy kis eszpresszóban, ahol egy háromtagú társaság fogyasztotta dupláját.

A társaság tagjai beszélgettek, illetve hencegtek. A pesti embernek, ha nincs mivel dicsekednie, akkor a barátai sikerével kérkedik. Vastag szemüveges, kopasz férfiú vitte a szót:

– Ismeritek, ugye, Bradicska Marci barátomat? A régi világban fejes volt, tőzsdeüzletekkel foglalkozott. Aztán, legnagyobb szomorúságára, bezárták a tőzsdét, és nem tudott elhelyezkedni. Végül kitanult egy szakmát: okleveles liftkezelő lett. Ötvenhatban kiment New Yorkba, ott a régi szakmájában helyezkedett el. A Wall Streeten. Nem tőzsdés lett, hanem liftes. Zseniális találmányának köszönheti az érvényesülését. Az utasaitól nem fogadott el borravalót, hanem cigarettát kért. Amerikai cigarettát. Amerikában nagyon kedvelik az amerikai cigarettát, Marci könnyen eladhatta a zsákmányt. Lassacskán összegyűjtött egy kis pénzt. Kibérelt egy liftet, aztán még egyet, nemsokára tucatszámra szedte össze a felvonókat. Ma már ő a legnagyobb gebines liftes a városban, 4500 felvonója működik, három műszakban több mint tízezer alkalmazottal. Mindegyik milliomos lett. Ő milliárdos. Havi kétmillió adót fizet, külön az ügyvédeknek havi hárommilliót, ők hamisítják az adóbevallást.

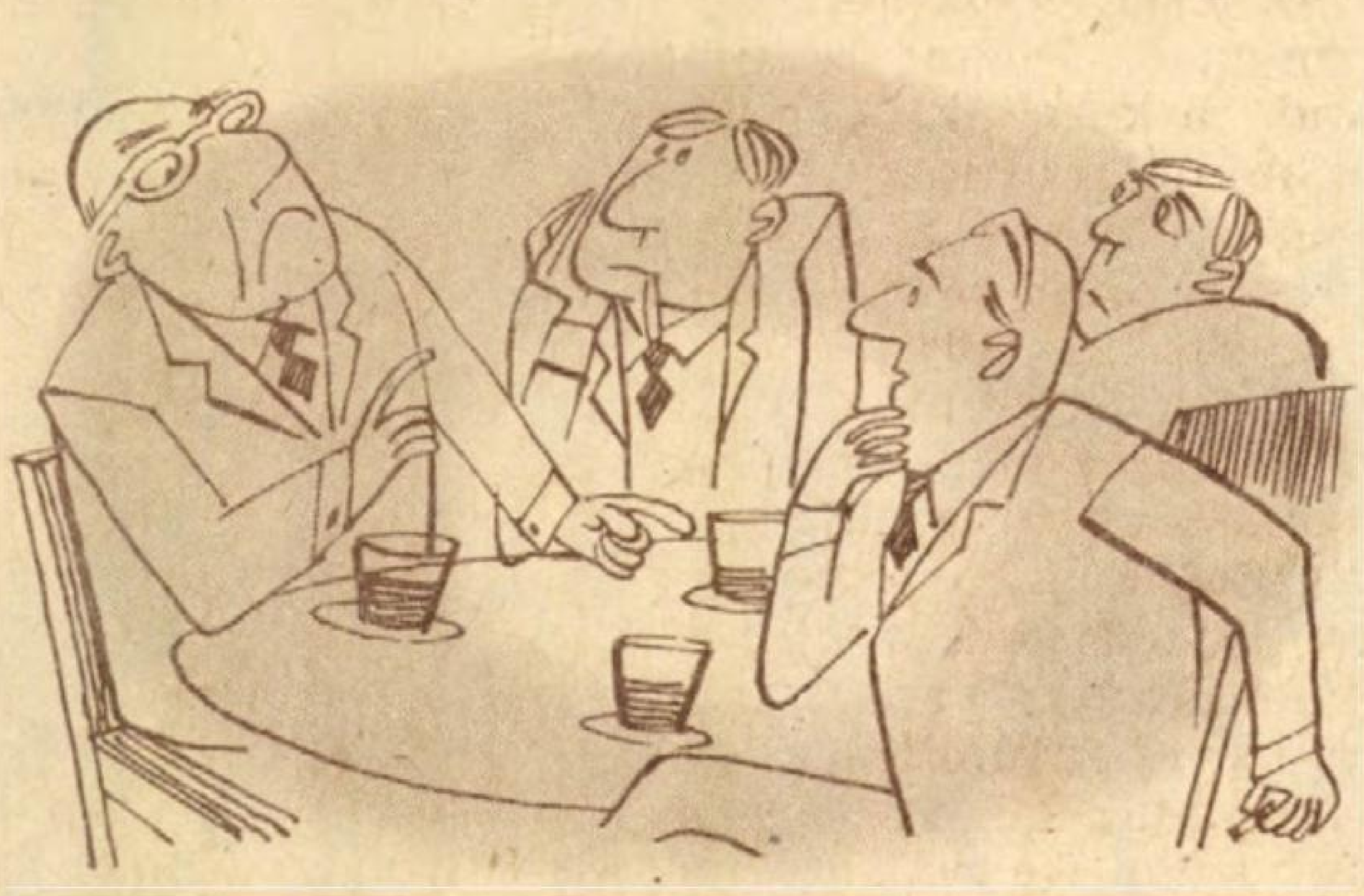

A második tag rövidebbre fogta beszámolóját.

– Az semmi – kezdte kissé sematikusan. – Volt Pesten egy barátom, Verencseinek hívták, mint potyautas lógott ki Amerikába. Ott zseniális ötlettel tört fel. Talán tudjátok, hogy Amerikában a vendéglátóipar nem olyan kicsinyes, mint nálunk. Itt, a gyanakodó országban, a kávé mellé kiszámítva adják a cukrot, ki-ki legfeljebb két darabot csúsztathat a zsebébe, illetve a retikülbe. Amerikában minden vendéglő, bisztró vagy akár olcsó büfé asztalán ott a cukortartó, mindenki annyit markol belőle, amennyit akar. Verencsei reggeltől estig járta ezeket a helyiségeket, de nem fogyasztott semmit, csak cukrot. Előbb staniclival járta körül a várost, később zsákkal. Méhecske módjára gyűjtötte az édességet. Nemsokára sok száz alkalmazottal dolgozott. Pár év alatt nagyobb cukorkészlettel rendelkezett, mint az American Sugar Export Ltd. Jutányos áron beszerzett cukrával senki sem tudott konkurrálni. Sokszoros milliomos lett. Washington nemrégen kitüntette. Ugyanis a hírneves kubai cukorexportnak ő lett a legnagyobb konkurrense. Képzelheted, mit fizet adóba Johnson kasszájába.

A harmadik mesélő fölényesen mosolygott.

– A vörös Mezei karrierje mégiscsak egyedülálló. Annyi pénze sem volt, hogy a hajóra ötven centért kísérőjegyet váltson, ezért vízisível úszva ment a Queen Mary után. Útközben a sirályok táplálták. Chicagóban aztán állást kapott. Utcaseprő lett. Három évig gürcölt, sepregetett. Újabban már csak a saját háza előtt seper. Illetve a saját palotája előtt.

– Hogyan csinálta? Ez a zseniális magyar rájött arra, hogy a pénz az utcán hever, csak fel kell emelni. Más utcaseprő munka közben a nőket nézte vagy a külföldi kocsikat. Ő az úttestet. Minden pénzt felemelt. Ma Chicago első virilistája. Annyi adót fizet, mint a General Motors. Fantasztikusan él, a múlt héten vett frigidairt, porszívót és padlókefélőt.

Kipattant a titok. Amerikában tehát minden magyar milliomos, és ha félmillió magyart veszünk alapul, és ha mindegyik csak havi kétmillió dollár adót fizet, már együtt van a háborús költség.

Stella Adorján

Menekülés
A TERMÉSZETBE

Érdekfeszítő leírásokat olvasni a campingről mint szociológiai jelenségről. „A camping a modern ember elvágyódása a természetbe.” „A camping annak a jele, hogy a mai ember megcsömörlött a nagyvárosi élettől.” „A campingezők hátat fordítanak a luxusszállóknak, a hipermodern fürdőszobának, a fotocellás liftnek, amely felröpíti az elpuhult vendéget a tizenegyedik emeleti lakosztályba.” „A camping szakítás a neonvilágítással, a túlzsúfolt emberrengeteggel.” A camping tehát egy új, a természettel azonosuló életmód megjelenési formája.

Így keletkezett a camping. Az emberek megunták a luxus- meg a nem luxusszállókat, a nagyvárost, azt, hogy egymás hegyén-hátán kell élniök, a szomszédjuk belelát a hasukba. Kerestek egy csendes zugot a természetben, ott felverték a sátrukat, vagy leállították a lakókocsijukat, és kedvük szerint éltek.

Természetesen, mint minden a világon, a camping sem állhatott meg ezen a kezdeti fejlettségi fokon. Az élet haladt, a camping is haladt. Később már nem egy-egy magános turista verte fel a sátrát, hanem többen is összejöttek, hogy ne unatkozzanak. De ha már több turista együtt van, akkor az már tábor, s ahol tábor van, ott röndnek muszáj lönni. Milyen röndnek?

Hát nagy röndnek. Kell oda mosdó is, meg zuhanyozó is, meg illemhely is. De ha már mosdó van meg zuhanyozó meg illemhely, akkor miért legyen az szutykos és roskatag? Akkor az a mosdó legyen minél modernebb, a zuhanyozó hideg-melegvizes, az illemhely se olyan akármilyen, hanem angol és csempés. No már most, ha egy ilyen modern tábor kiépül, akkor az persze valósággal vonzza a vendégeket. Ez nagyon is érthető. Egy-egy ilyen modern campingben — mint olvasom — 1000—2000, sőt 3000 táborozó is letanyázik. Jószerint azért, hogy élvezhesse a magányt, kiszabaduljon a városi zsúfoltságból satöbbi. No de ahol enynyi ember együtt van, oda mégiscsak kell valamilyen világítás, különben hasra esnek a sötétben. S ha már kitalálták a neont, illetve az ostornyeles ívlámpákat, mégsem állíthatnak fel olajmécseseket. Meg a sátrak sem maradhatnak fény nélkül. Olvasom, hogy van is mindegyikben konnektor, és olyan pazar a világítás a campingben, hogy a Champs Elysées-en sem különb. De miért beszélek sátrakról? Nézzék csak meg a lakókocsis campingeket. Ezekben a lakókocsikban van hálószoba, étkező, frizsider, légkondícionáló berendezés. És miért ne legyen? Utóvégre az emberiség már torkig van a civilizáció átkozott vívmányaival, kell egy kis igazi, hamisítatlan természet!

A városban közben harsog a rádió, bömböl a televízió, a szállodák bárjában, éttermeiben szól a zene. Ez tényleg utálatos dolog. Természetesen egész más, hogy minden campingezőnél akad táskarádió, a gazdagabbaknál hordozható televízió is, étterem nélkül már nincs valamirevaló camping, sőt komolyabb táborokban megjelent a bár, a szabadtéri mozi, és színházi előadásokat is tartanak.

Így hát szépen végre minden együtt van, amitől elmenekültünk. Van civilizáció, van zsúfoltság, van neonvilágítás, van mozi, van zene. De valami még hiányzik. A camping abban különbözik a mammutszállodától, hogy kiterjedése vízszintes és nem függőleges irányú. De csak addig, amíg rá nem jönnek, hogy a sátrakat és a lakókocsikat egymás tetején is el lehet helyezni. Mert eljön az idő, amikor fotocellás lift röpíti a kedves elvágyódót a tizenegyedik emeleti természetbe!

Novobáczky Sándor

Protekció

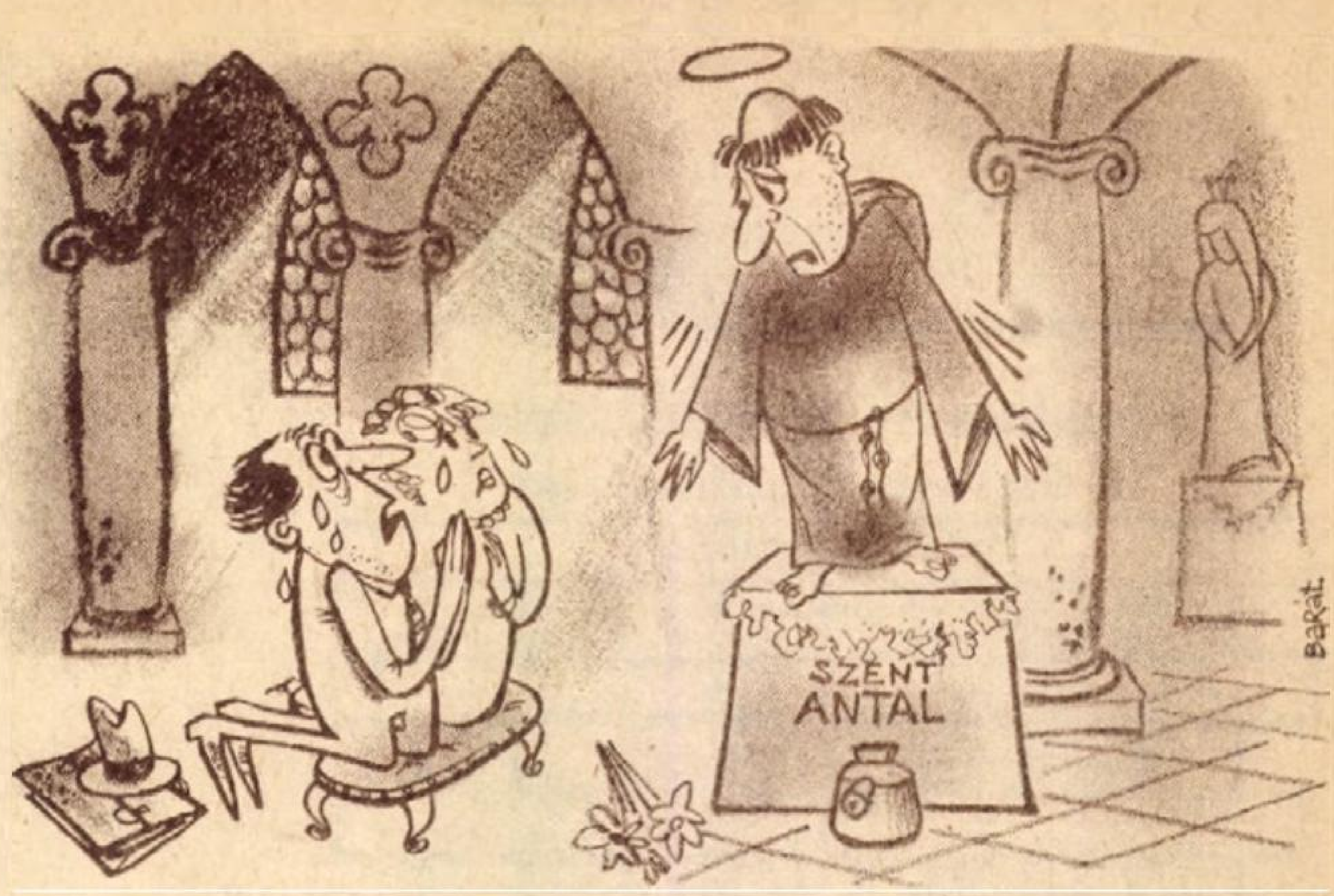

– Nem tehetek semmit, az összeköttetésemet azóta már leváltották . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EZT NEM LEHET KIHAGYNI!

Micsoda pótolhatatlan veszteség ért volna, ha a vásár utolsó napján nem hagyok ott csapot-papot, és kihagyom. Rossz rágondolni . . . Elrohantam hát hűs szobámból a hőgutás augusztusi délutánba. Az üzletekben a hozzám hasonló, majdnem kihagyók tolongtak. A Rákóci úti Keravill-ban azonban én voltam az egyetlen vevő. Mindjárt kiderül, miért.

– Kérek egy hőkandallót – lihegtem.

– Nincs . . .

– Nincs?

– Nincs, csak szépséghibás – válaszolt félvállról az elárusítónő, és ülve maradt.

– Megnézhetném? – kérdem szerényen, ahogy egy alkalmatlankodóhoz illik.

Méla undorral állt fel a szép termetű fiatal asszony, majd kirakott a pultra egy csinos fehér zománcos kandallócskát.

– Hol a szépséghiba, kartársnő?

Forgatta jobbra, forgatta balra, de se szemölcs, se púp, se karikaláb . . .

– Na, ha működik, megveszem – jelentettem ki határozottan.

A kartársnő kipróbálta – működött.

– Köszönöm, tessék becsomagolni. A hibátlan, úgy tudom, 224 forint. És ez mibe kerül? – vettem elő a pénzemet.

– 225.

– 225? Miért, kérem?

– Mert szépséghibás.

– Nem találtunk hibát, mégis fizetnem kell érte?

– Borzasztó – méltatlankodott a kartársnő, az átlag udvariatlanságnál alig nyersebben. – Egész nap mindenkinek el kell magyaráznom. A hibátlan kandalló árát 40%-kal szállították le, a szépséghibásat csak 30%-kal, ezért jön ki egy forinttal több. Érti már?

Hát nem óriási?! Hát nem lett volna kár ezt kihagyni?!

L. V.

* * *

Defekt

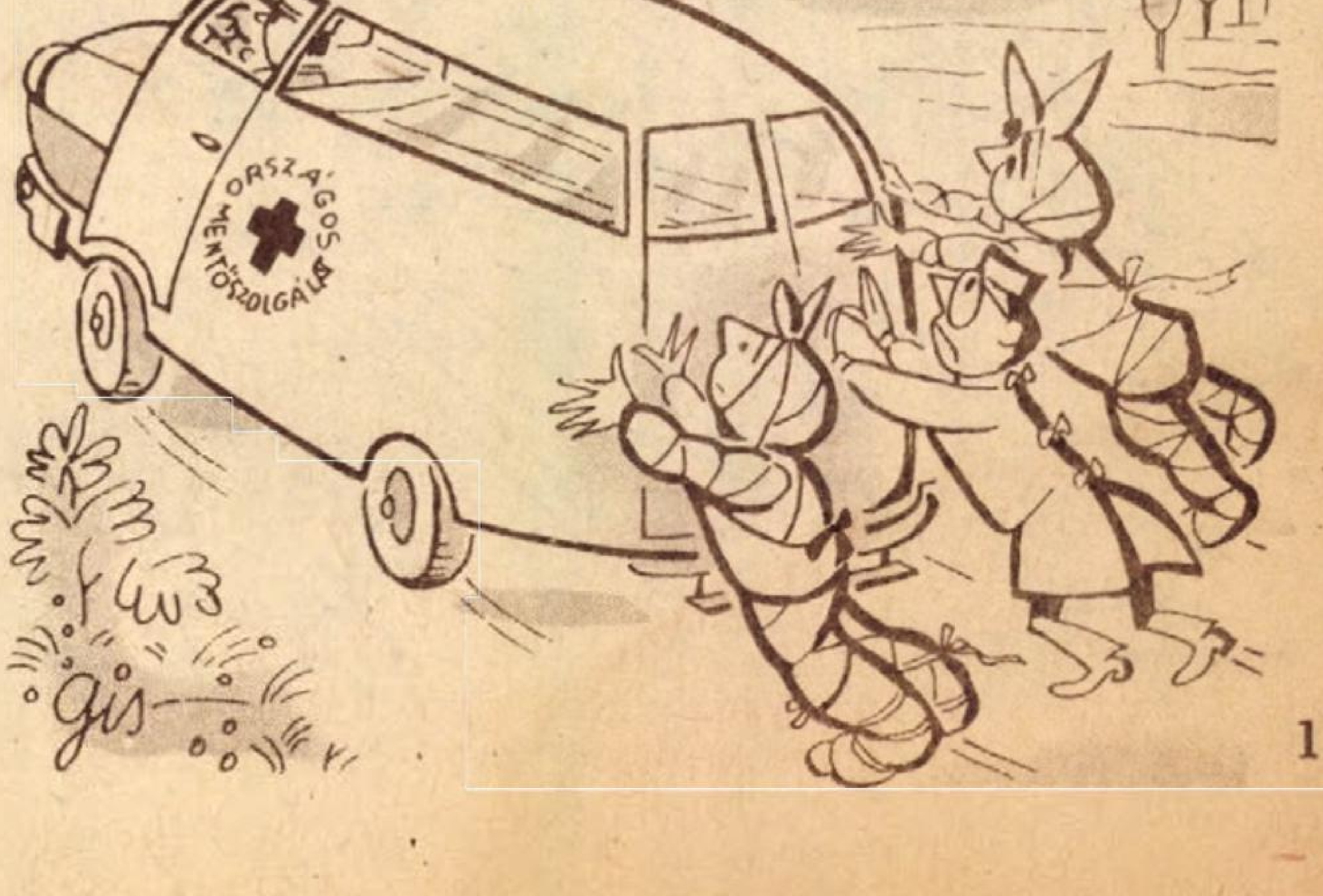

Idáig már eljutottunk!

Várnai György rajza

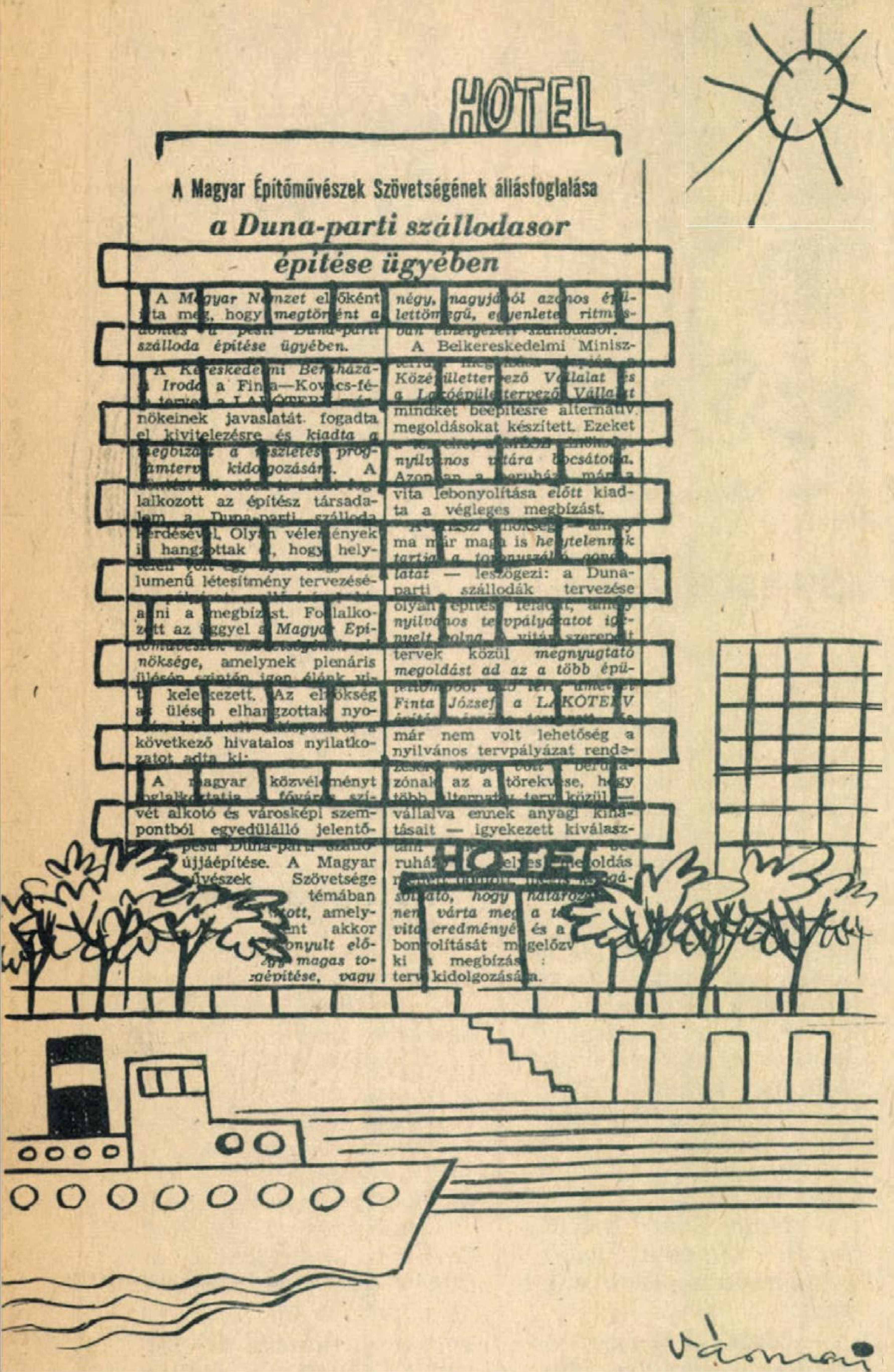

A Magyar Építőművészek Szövetségének állásfoglalása
a Duna-parti szállodasor építése ügyében

A Magyar Nemzet elsőként [illegible]ta meg, hogy megtörtént a [illegible] pesti Duna-parti szálloda építése ügyében.

A Kereskedelmi Beruházási Iroda a Finta—Kovács-féle [illegible] nökeinek javaslatát fogadta el kivitelezésre és kiadta a megbízást a részletes programterv kidolgozására. A [illegible] lalkozott az építész társadalom a Duna-parti szálloda kérdésével. Olyan vélemények is hangzottak el, hogy helytelen volt [illegible] lumenű létesítmény tervezésé[illegible] adni a megbízást. Foglalkozott az üggyel a Magyar Épí[illegible] nöksége, amelynek plenáris ülésén szintén igen élénk vita kelekezett. Az elnökség az ülésen elhangzottak nyo[illegible] következő hivatalos nyilatkozatot adta ki:

A Magyar közvéleményt foglalkoztatja a főváros szívét alkotó és városképi szempontból egyedülálló jelentő[illegible] pesti Duna-parti szállo[illegible] újjáépítése. A Magyar [illegible]űvészek Szövetsége [illegible] témában [illegible]tott, amely[illegible]nt akkor [illegible]onyult elő[illegible] magas to[illegible]zépítése, vagy négy, nagyjából azonos épülettömegű, egyenletes ritmusban elhelyezett szállodasor.

A Belkereskedelmi Minisztérium [illegible] a Középülettervező Vállalat és a Lakóépülettervező Vállalat mindkét beépítésre alternatív megoldásokat készített. Ezeket [illegible] nyilvános vitára bocsátotta. Azonban a beruházó már a vita lebonyolítása előtt kiadta a végleges megbízást.

A MÉSZ elnöksége [illegible] ma már maga is helytelennek tartja a toronyszálló gondolatát — leszögezi: a Duna-parti szállodák tervezése olyan építési feladat, amely nyilvános tervpályázatot igényelt volna. A vitára szerepelt tervek közül megnyugtató megoldást ad az a több épületből álló terv, amelyet Finta József a LAKÓTERV [illegible] már nem volt lehetőség a nyilvános tervpályázat rendezésére, [illegible] beruházónak az a törekvése, hogy több alternatív terv közül — vállalva ennek anyagi kihatásait — igyekezett kiválasztani [illegible] ruházó [illegible] megoldás [illegible] sohato, hogy határoz[illegible] nem várta meg a te[illegible] vita eredményét és a bonyolítását megelőzve ki[illegible] a megbízás[illegible] terv kidolgozására.

Csúcsforgalom a medencében

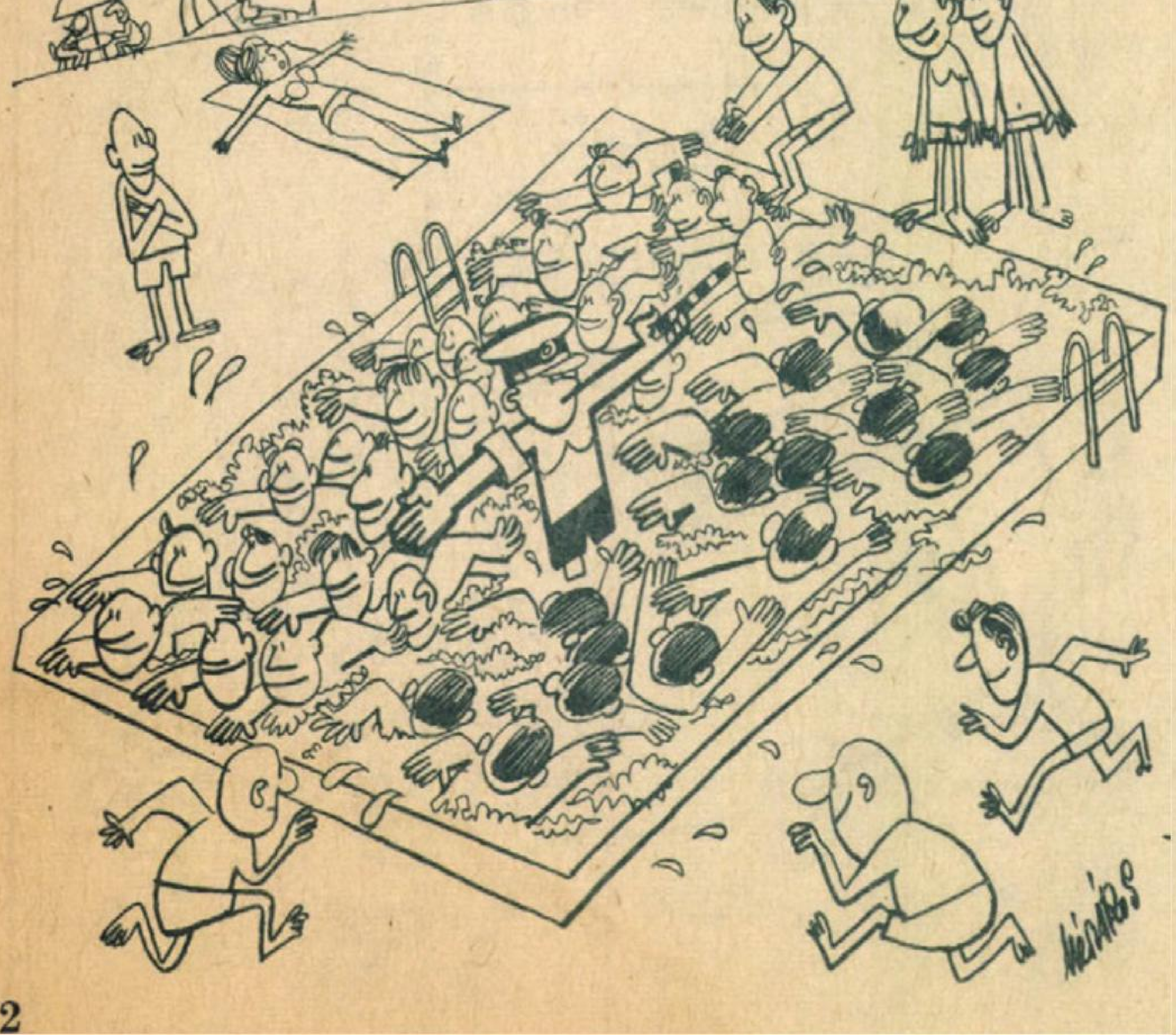

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Feketéné, aki a Balaton mellett nyaral, ír Pestre a férjének, hogy mire visszajön, okvetlenül kerítsen takarítónőt.

Fekete nagy nehezen kerít is egyet, és megkérdi tőle:

– Hol takarított eddig?

– Egy oroszlánszelídítőnél, de otthagytam azt a helyet.

– Miért?

– Mert már félelmemben nem bírtam. Tessék csak elképzelni, hogy egy reggel bemegyek a szobába, hát egy hatalmas oroszlán vicsorítja rám a fogát. Ijedtemben berohanok a fürdőszobába, ott is egy hatalmas oroszlán. Majdnem belebetegedtem ezekbe a szörnyű élményekbe.

Fekete a fejét rázza:

– Attól félek, lelkem, hogy magának mi nem fogunk megfelelni. Ha már két nyavalyás oroszlántól így oda lett, mit fog szólni majd a feleségemhez...

Kiss és Nagy összetalálkoznak Hévízen.

– Neked mi bajod van? – kérdi Kiss.

– Köszvényem van – mondja Nagy.

– Köszvény, az is valami? A csúz, barátom, a csúz, az csak egy rettenetes betegség.

– Ugyan, csúz! Tudod te, mi az a köszvény? Ha az embernek a térdét két vaslemez közé szorítják, s csavarnak egyet rajta, úgy, hogy a csontod is ropog, aztán még egyet csavarnak rajta, hogy azt hiszed, szétszakad az egész lábad, aztán még egyet csavarnak rajta, hogy a nyakad is belefájdul, aztán még egyet csavarnak rajta, és azt hiszed, hogy szétreped a fejed. Hát ez a köszvény.

– Látod – feleli rá Kiss –, ha még egyet csavarnak rajta, ez a csúz!

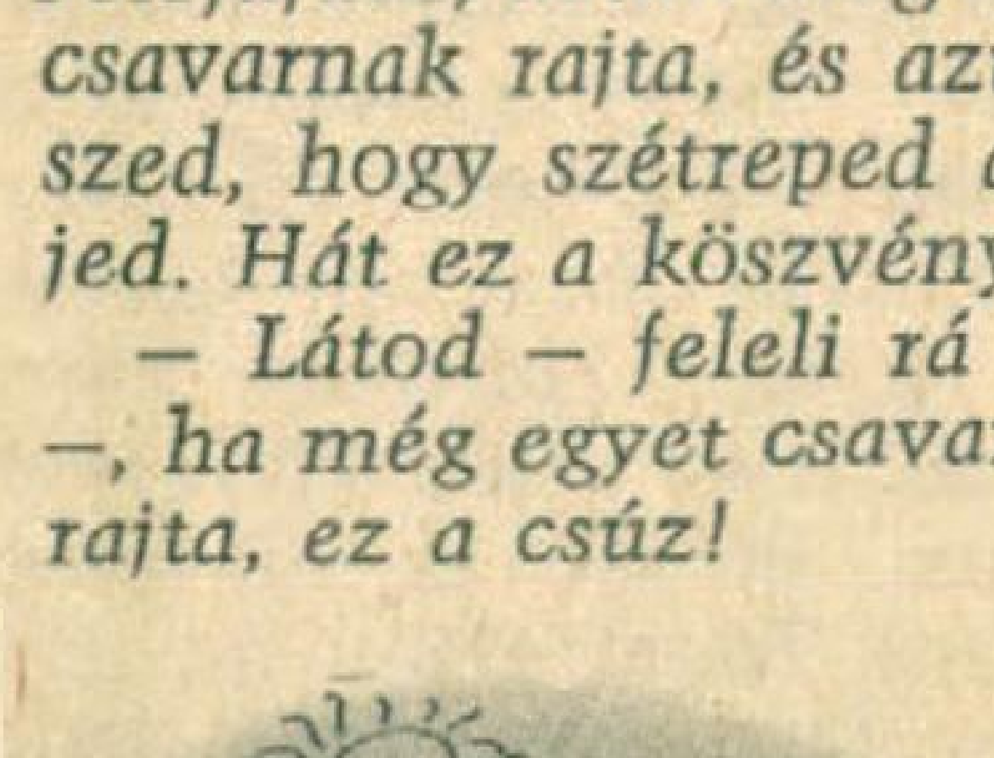

E heti hirdetéseink

Van olyan elmaradott vidék, ahol nem ismerik?

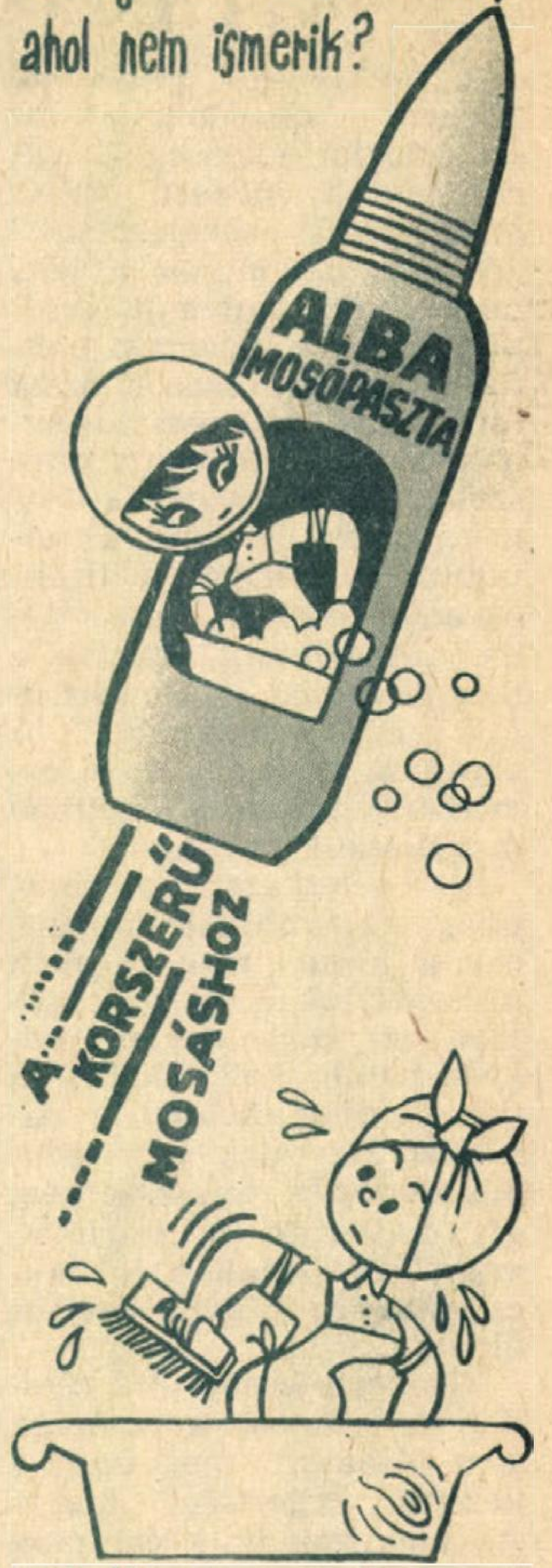

Ruhája ragyogó tiszta lesz, ha nagymosáshoz ALBÁT vesz!

Édesebb lesz...

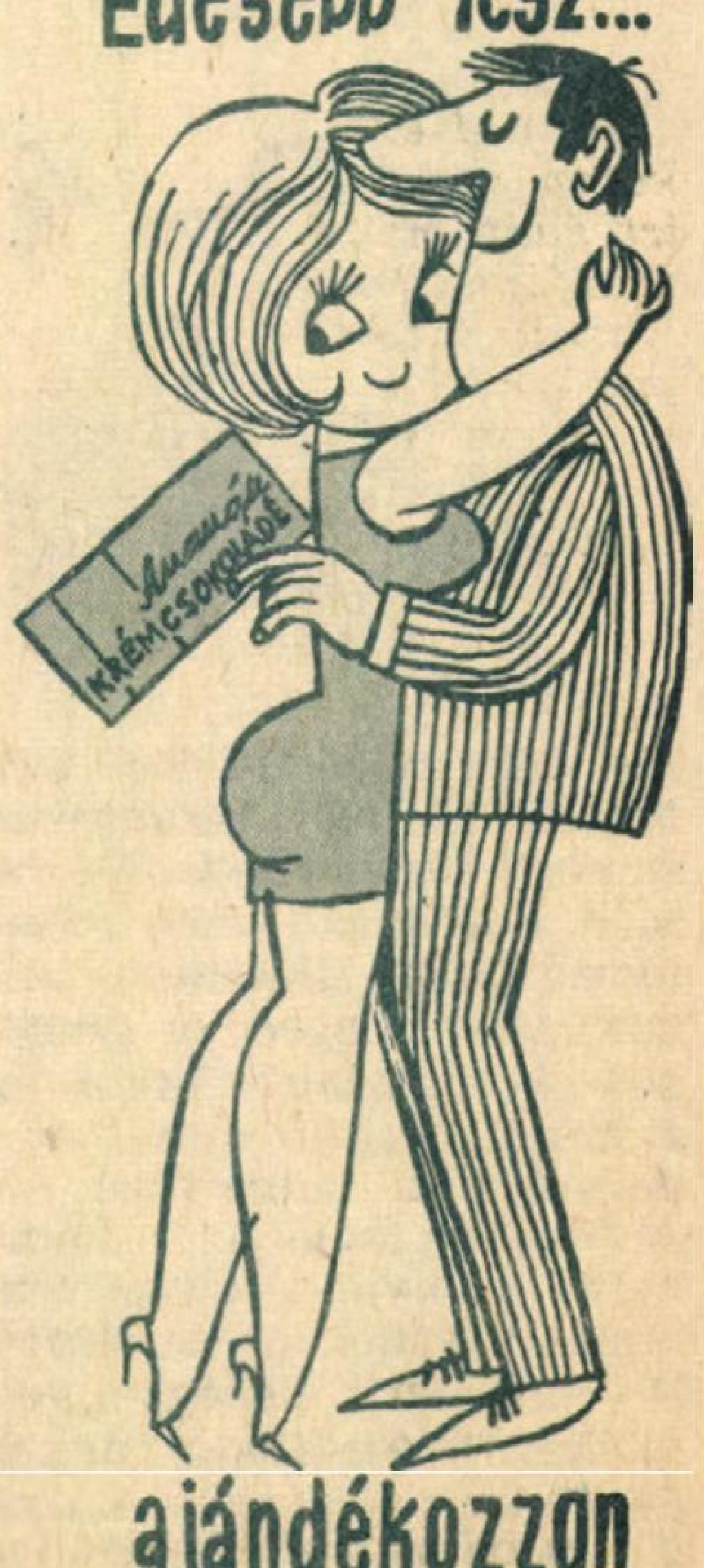

ajándékozzon csokoládét

A romantika vége

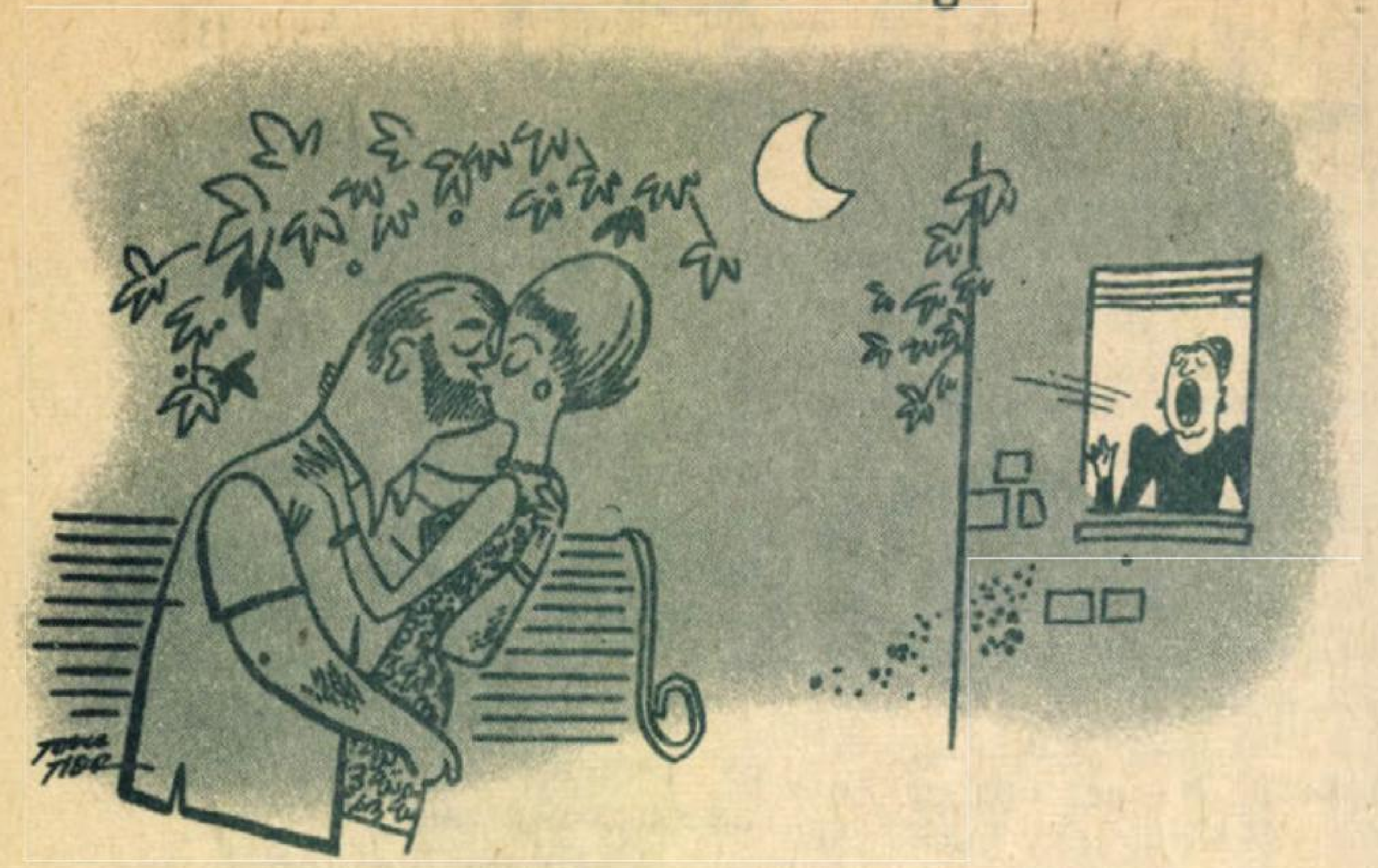

– Ági, gyere fel! Tévé-közvetítés van a Holdról!

Hihetetlen

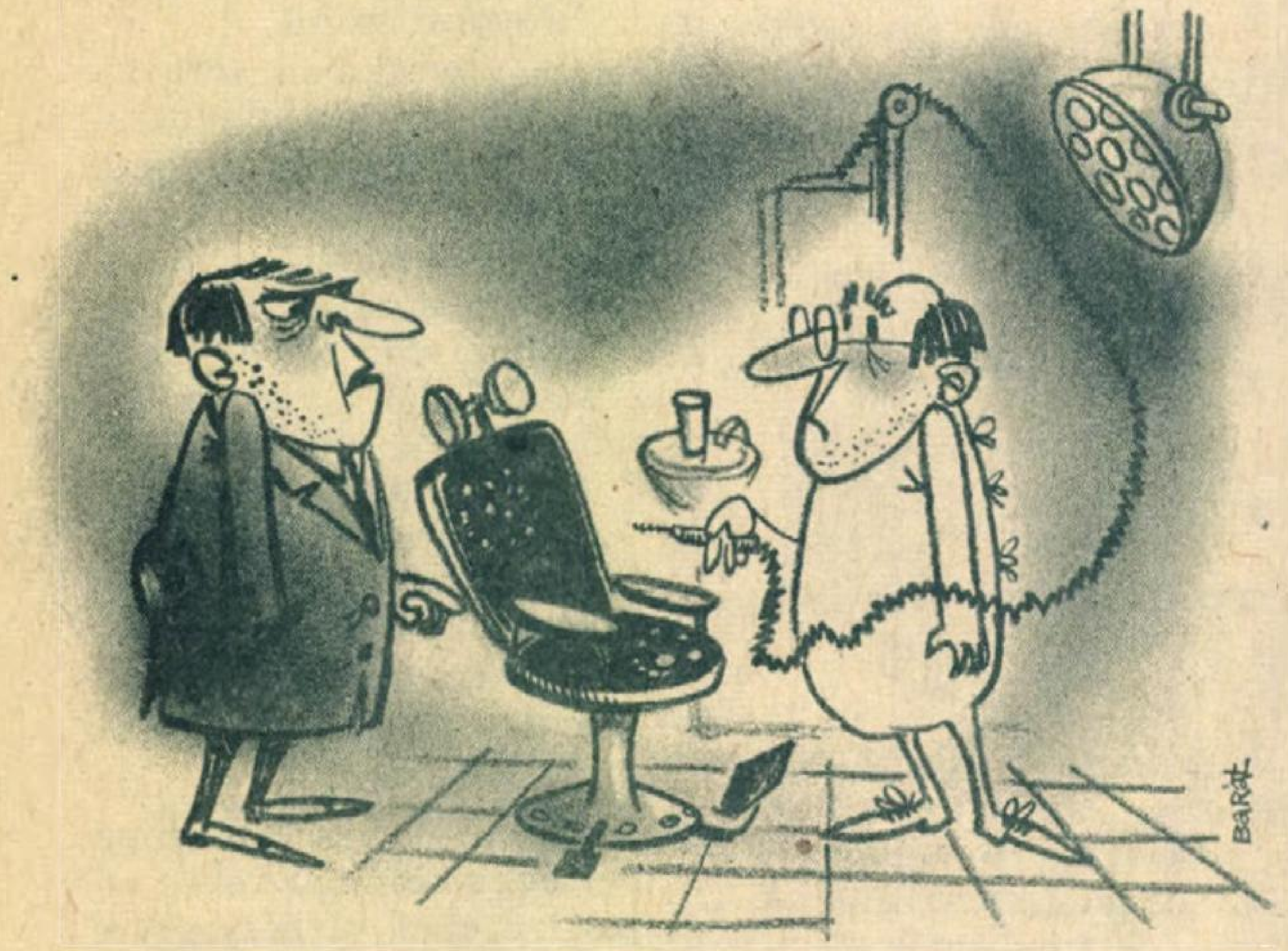

– Érdekes! Maga azzal a pici fúróval tud érdemeket szerezni?

Egy kicsit gyanús

Pusztai Pál rajza

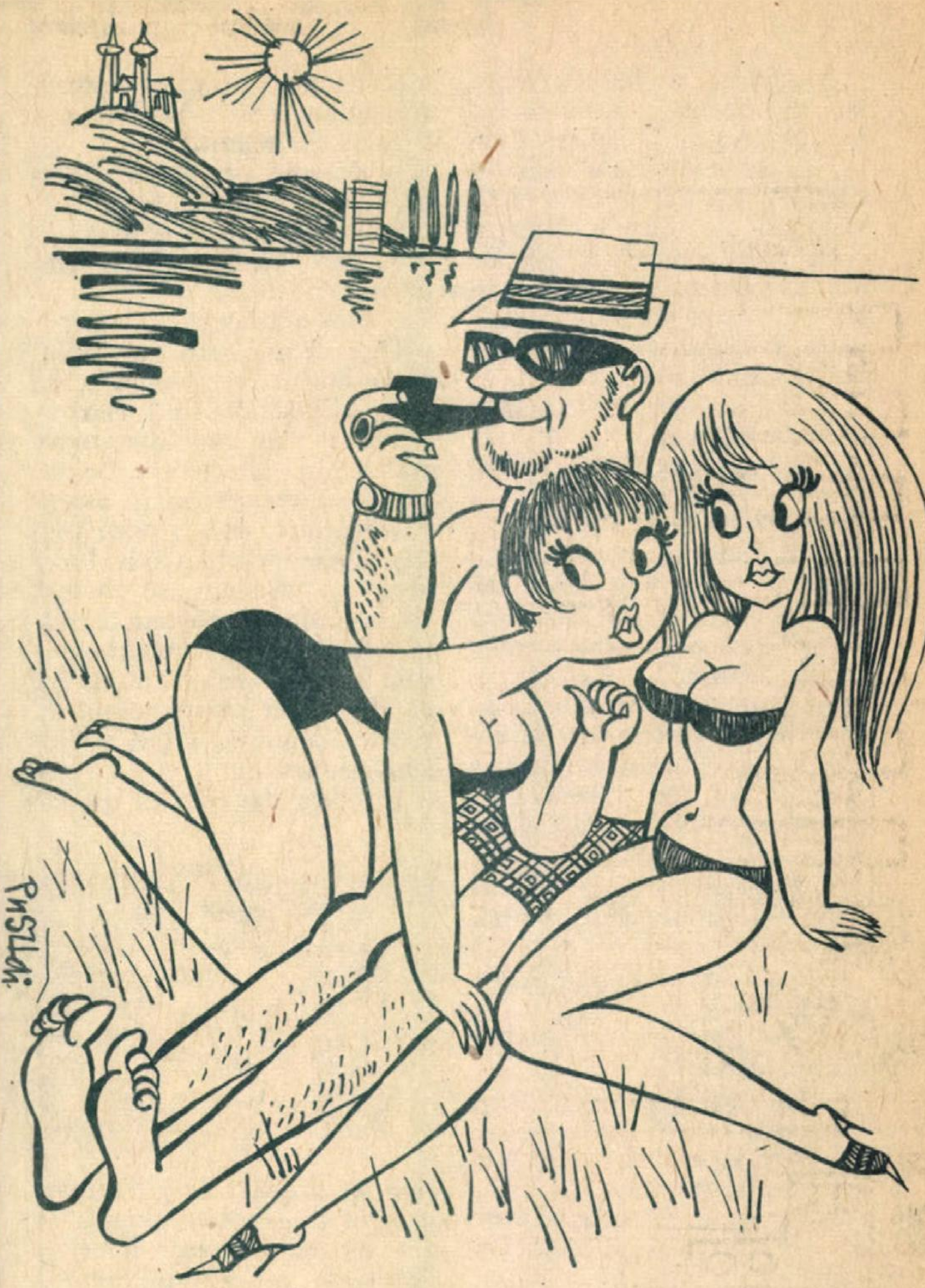

– És mondd, biztos, hogy ő a bolíviai elnök? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÓDA EGY GÖRÖG KANCSÓHOZ

John Keats kolléga egykoron még görög vázához írt ódát, nekem, korcs mai utódjának, már csak Görög Kancsó jutott. Az sem Hellász földjén termett, hanem a Duna mentén terül el, Szentendrén, és máskülönben kisvendéglőnek becézik.

Oda tértem be ebédelni kicsiny, de lelkes és éhes csapataim élén (nejemmel és külföldi nagynénimmel) egy rekkenően meleg augusztusi vasárnap. Hárman háromfélét rendeltünk, az egyik étel rántott ponty volt. S nem is akármilyen. Romlott volt. Hát istenem, ilyesmi a legjobb helyeken is megesik, kivált negyven fokos hőségben, halak vagyunk, illetve emberek vagyunk. Visszaküldtük és rendeltünk helyette mást. A pincérnő tudomásul vette és hozta is.

Ám odapenderült hirtelen a Görög Kancsó vezetőnője, anélkül egyébként, hogy hívtuk volna, hiszen üzletvezetőt nem eszünk, csak pontyot, vagy ha az szagos, hát akkor mást. De ő jött. És erélyes veszekedésbe kezdett. Hogy ő a kifogásolt halat becsomagolja és vigyük el a vegyvizsgáló intézetbe, költségünket és fáradságunkat ne kíméljük ez ügyben. Látszott, hogy ő — a hal nem — nagyon meg van sértve. Hogy lehet így viselkedni!? — korholt bennünket. Szerinte, nyilván, a jól nevelt vendég romlottan is megeszi a halat, akkor kap magatartásból ötöst. Fel sem merült benne, hogy a jól nevelt üzletvezető viszont (mert olyan is van ám!), nem jön ki kiabálni a vendégekkel.

Nem elégedett meg azzal, hogy alaposan lehordott minket. Nem dobott ugyan be a Dunába (bár tartottam tőle, mert egészen a part közelében ültünk), de arra azért volt gondja, hogy neveletlenségét szakszerűtlenséggel kombinálja. Ezt az enyhén szólva lélegzetelállítóan újszerű szentenciát hirdette ki ugyanis:

— Különben is, romlott csak hús lehet, hal nem!

Ha csakugyan ezt tanították volna neki az élelmiszeripari, vagy a vendéglátóipari technikumon, esetleg az üzletvezető-képző tanfolyamon, akkor nyugodtan visszakérheti az iskolapénzt.

Barabás Tamás

Haladó kifogás

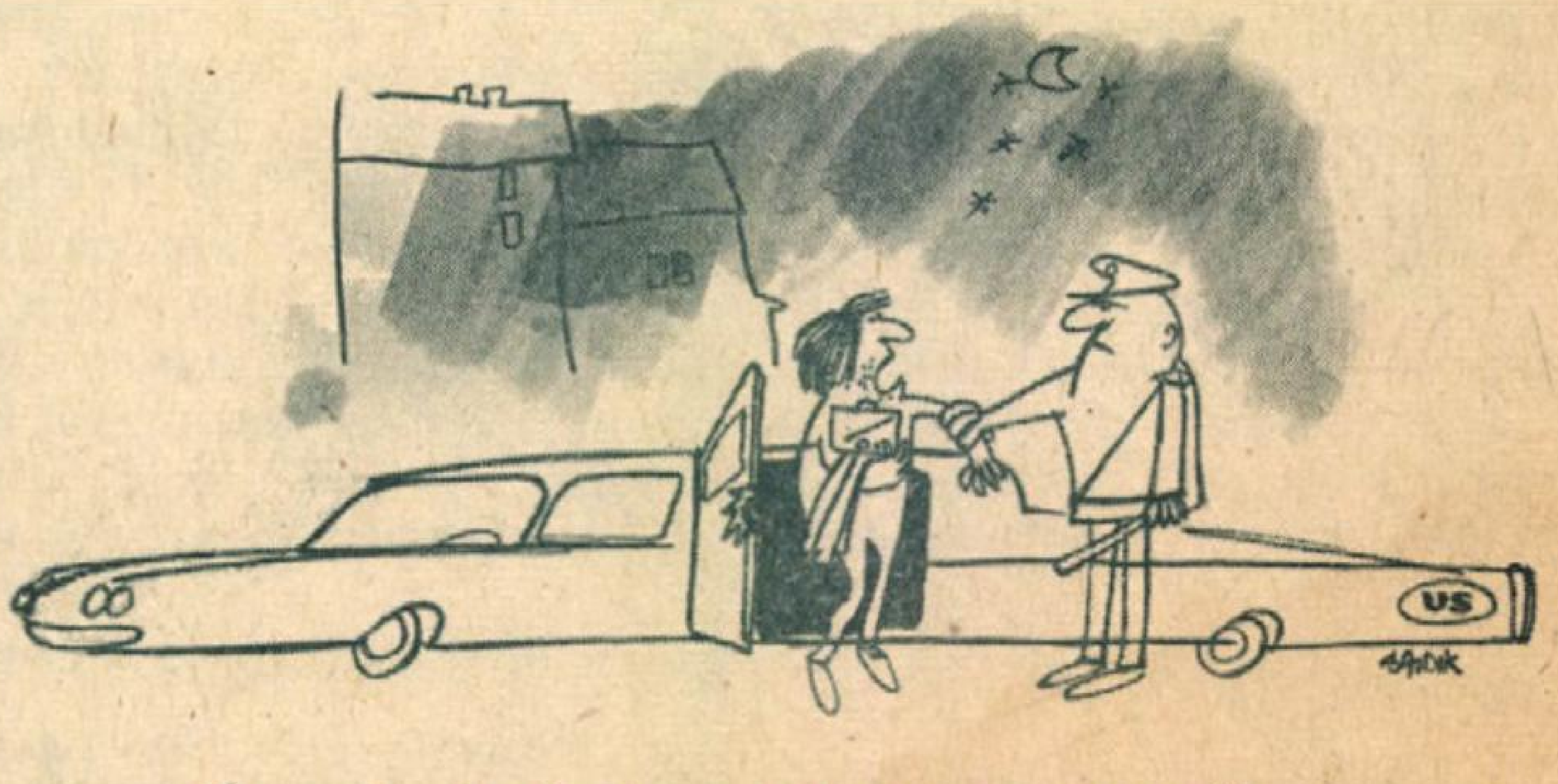

– Én csak a kapitalizmust akartam gyengíteni!

AZIZ NESIN:

AZ OKMÁNYBÉLYEG

Megírtam a kérvényemet, és egy tizenhat kurusos okmánybélyeget ragasztottam rá. Aztán elmentem vele az illetékes hivatalba, és a tisztviselőnő elé tettem. Szerencsém volt, a hölgy éppen akkor készült el a szépítkezéssel, és így nyomban kézhez vette a kérvényt. Aztán felvonta szemöldökét.

– Hol az okmánybélyeg? – kérdezte élesen.

– Ráragasztottam, hölgyem! – feleltem.

– Igen? Akkor hol van?

Visszavettem a kérvényt. Valóban nem volt rajta bélyeg. Ó, Allah, hát ez hogy lehet? Hiszen ráragasztottam.

Leballagtam a lépcsőn, és átmentem a szemközti trafikba. Megint vettem egy tizenhat kurusos okmánybélyeget, megnyaltam, és a kérvényre nyomtam. Aztán visszamentem.

– Maga már az előbb is itt volt! – fogadott a tisztviselőnő.

– Igen. Jól emlékszik – válaszoltam.

– Na, és akkor mit mondtam magának?

– Mit is? Bocsásson meg, kiment a fejemből.

– Azt mondtam, tegyen a kérvényére bélyeget.

– Ja, igen. Én meg vettem egy bélyeget, és ráragasztottam.

– Úgy? És hol az a bélyeg? – A hölgy az orrom elé dugta a kérvényt. Látom, csakugyan, sehol a bélyeg. Érthetetlen! Jó, tegyük fel, először elfelejtettem felragasztani, habár pontosan emlékszem, hogy nem felejtettem el. De már most másodszor csakugyan rátettem. Viszont a tisztviselőnő joggal haragudhat. Szégyenkezve vettem vissza a kérvényt, ismét átmentem a trafikba, és vásároltam egy harmadik bélyeget.

– Testvér, ezek a bélyegek meg vannak babonázva! – mondta valaki mellettem. – Már az ötödik bélyeget ragasztom a kérvényemre, de mire a hivatalba érek vele, szőrén-szálán eltűnik. Nem nagy érték, de hát mégis kellemetlen. Szégyenkeznem kell a tisztviselőnő előtt.

Most már alaposan megköpködtem a bélyeget, és az öklömmel jól rányomtam a kérvényre. Aztán a papírt gondosan négyrét hajtottam, és jó szorosan megfogtam. S vittem vissza a hivatalba.

Ott, mint akinek rendben a szénája, barátságosan rámosolyogtam a tisztviselőnőre.

A hölgy ingerült lett.

– Kérem, ne szórakozzon itt velem! – rivallt rám.

Elsavanyodott a képem.

– De, drága hölgyem, eszemben sincs!

– Hol a bélyeg?

Úgy bámultam a nőre, mint borjú az új kapura. Ez már mégiscsak sok! Három tanúm is van arra, hogy most csakugyan rátettem a bélyeget. A kérvényt meg összehajtogattam, és szorosan fogtam, amíg ideértem vele, hogy még ha szellem, se tudott volna elillanni. Nekem mesélhet. Úgy látszik, ennek a nőnek könnyű pénzkereset, ha az ide hozott kérvényekről leszedi a bélyeget, aztán a feleken reklamálja.

Mindezt ugyan nem mondtam ki szóval, de a tekintetemből ki lehetett olvasni.

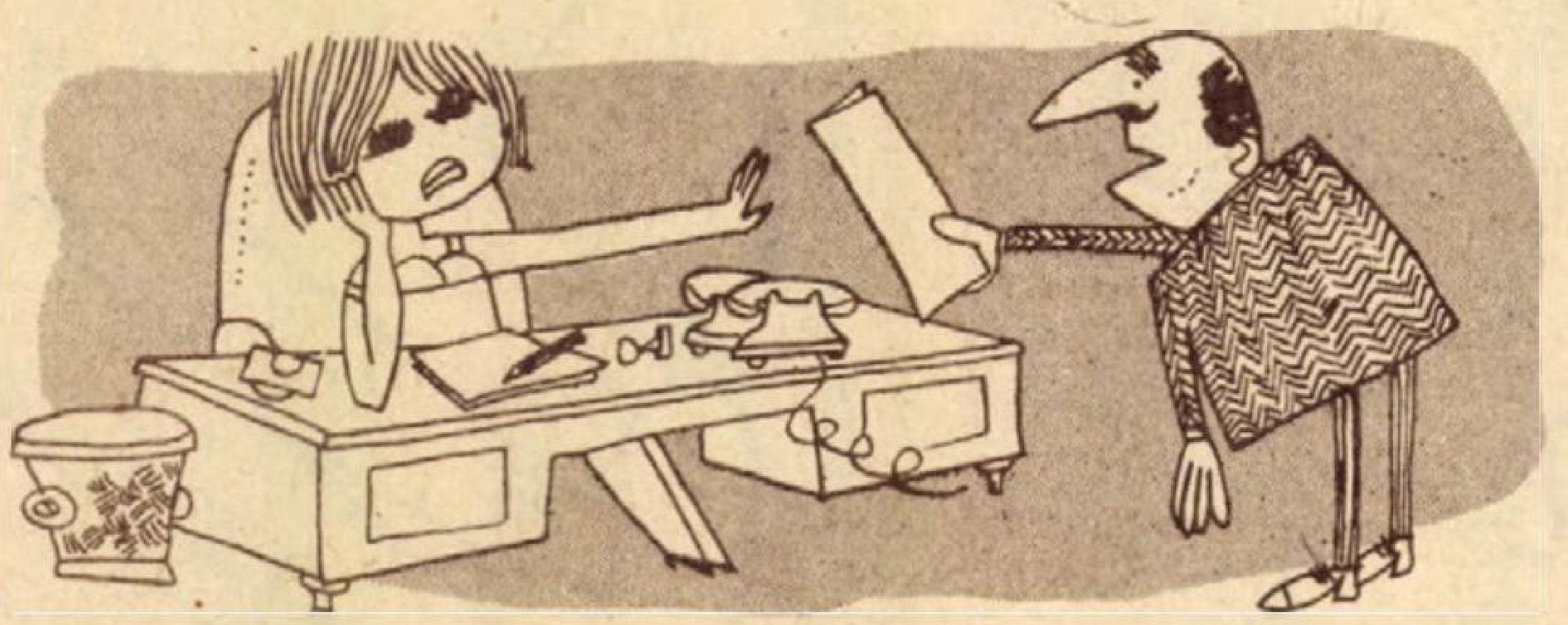

– Ki hallott már ilyet? – dohogott a tisztviselőnő. – Kérvény bélyeg nélkül! Szégyellheti magát! Még jó, hogy észrevettem.

Kitéptem kezéből a kérvényt, és kirohantam a folyosóra.

A folyosón furcsa látvány fogadott. Egy csomó ember döngette a falat. Ilyet még nem láttam! Úgy látszik, a polgártársaknak nem akadt jobb dolguk. De akkor már inkább a fejüket vernék a falba!

Óvatosan megközelítettem az egyik embert.

– Bocsásson meg, hogy zavarom – szólítottam meg –, de nagyon szeretném tudni, miért döngetik a falat?

Az ember nagyot sújtott öklével a falra, és felém fordult:

– Vak vagy? Nem látod, hogy bélyeget ragasztok?

Az ám! Ahogy jobban megnéztem, látom, hogy a polgártársak a folyosó két oldalán állnak végig a fal mentén, és egyik kezükkel kérvényüket nyomják a falhoz, másik öklükkel – üsd, vágd, nem apád! – verik rá a bélyeget. Tudják, mihez hasonlított az egész? Mintha a Luna-parkban lettek volna a pofozógép előtt.

Érthetetlen! A bélyegeken nincs ragasztó?

Az egyik ökölvívó hirtelen megállt. Kabátja ujjával megtörölte gyöngyöző homlokát.

– Micsoda idők! – nyögte. – Azt hiszi, hogy ragadnak ezek a mai ragasztók? Ugyan! Manapság, ha az ember kenyeret vásárol, nem lakik jól tőle, a tinta nem fog, a festék meg nem fest. A bélyegek nem ragadnak, mert ragasztó helyett vizet kennek rájuk. A polgártársak meg csak ragasztgassák, ha nincs jobb dolguk!

– Az utóbbi időben csökkentek a panaszok – szólt oda egy másik öklöző is. – Legalábbis ezt írták az újságok. Hát hogy a fenébe ne! Senki sem tehet panaszt, mert a kérvényre bélyeg is kell. És négy embert akarok beperelni, de a bélyegek miatt nem tudom beadni a keresetet!

– Így van ez! – helyeselt a harmadik. – Az okmánybélyeg-forgalom azonban ötszörösére nőtt.

– Nem értem! A levélbélyegek jók.

– Tiszta sor. Az okmánybélyegekre szántszándékkal nem kennek ragasztót, így több fogy belőlük.

– Én reggel óta már hét okmánybélyeget vettem. Valahányszor a hivatalba érek, a bélyeg eltűnik, mint a kámfor. Olyanok ezek a bélyegek, mint az idomított kutya, amely mindenhonnan visszatalál a gazdájához.

– Na – mondtam –, veszek még egy bélyeget, és itt, magukkal együtt ragasztom fel.

– Sose fárassza magát! – legyintett a mellette álló. – Van nálam tucatjával bélyeg. Majd meglátjuk, melyik ragad meg. Ez már szerencse dolga.

És adott egy bélyeget. Éppen rá akartam köpni, amikor egy férfi megfogta a karomat.

– Várjon, majd én köpök!

– Miért? – csodálkoztam.

– Nálunk már egy hete rossz a vízvezeték. Azóta nem iszunk vizet. A nyálam már olyan sűrű, mint az enyv, és minden ragacsos tőle. S ami egyszer odaragad valahová, nem lehet többé leszedni onnan.

Erre mindenki odacsődült, és engem kézzel-könyökkel hátraszorítottak.

– Allah nevére kérlek, ide köpj! – rimánkodtak.

Az ember vagy tizenöt bélyeget pöködött végig, amire rám is sor került. Ekkor sajnálkozva tárta szét a karját.

– Sajnos, nincs több nyálam. Elfogyott mind.

Valaki jajgatásban tört ki. A szájából dőlt a vér. Hozzászaladtunk, hogy megtudjuk, mi történt.

A bélyegek hátán többnyire nincs ragasztó, de ha egyiken mégis van, azon aztán alaposan! Ezzel a szerencsétlennel is egy ilyen bélyeg bánt el. Amikor végignyalta, úgy a nyelvéhez ragadt, hogy csak úgy tudta onnan leszedni, hogy a bőrét is lenyúzta vele. A folyosón egy hivatalnok sietett végig.

Megszólítottam:

– Ha van önben egy csöpp emberség, adjon egy kevés ragasztót! Ezeket a bélyegeket képtelenség felragasztani.

A hivatalnok méregbe gurult:

– Mindenkinek ragasztó kell! – morogta. – Hát ragasztógyáros vagyok én? Okosabb lenne, ha a sok cementgyár helyett ragasztógyárakat építenének. Reggel óta két nagy tégely ragasztónk fogyott el. Azért vagyunk itt, hogy dolgozzunk, és nem azért, hogy a feleknek ragasztót osztogassunk.

És persze nem adott ragasztót. Nem volt mit tennem, fogtam a kérvényemet, meg a bélyeget, s a tisztviselőnőhöz vittem.

– Nézze, itt a bélyeg! Maga a tanúm Allah előtt, hogy tettem a kérvényre bélyeget.

És a nő szeme láttára a bélyeget a kérvényre ragasztottam, majd átnyújtottam. Kérvényemre hat hónap múlva jött válasz:

„Miután kérvényén nem volt okmánybélyeg, ügyével nem állt módunkban foglalkozni!”

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1732 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSOMAGOLÁS!

Nyolc évvel ezelőtt ünnepélyes keretek között eljegyeztem magam a Mátra cigarettával. Miért őt választottam? A csomagolása miatt. A kemény kartondobozkában nem törik össze a cigaretta. Az utóbbi két-három évben azonban, ahány dobozt csak vásároltam, a karton ragasztása mindegyiken alig néhány perc múlva felszakadt, a cigaretták megnyomorodtak, és a dohánymorzsák a zsebembe hullottak. Véletlenről nem lehet szó, mert száz doboz közül kilencven ilyen selejtes. A Mátrát szívó sokezernyi sorstársam igazolhatja panaszom jogosságát.

(g—os)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Szeretnének-e száz évig élni?

Igen, mert nagyon szeretnék túlélni legalább egyetlenegy olyan hibát, ami ellen a Ludas Matyi ma harcol...

D. F.

Feltétlenül, ha a nagyhatalmak is úgy akarják.

F. L.

Minek? Elég nekem kilencvenkilenc is.

F. Gy.

Az attól függ. Ha még ki tudnám mondani azt, hogy hamu, akkor igen.

G. Sz.

Dehogy akarok. Nem vagyok én teknősbéka.

M. Gy.

Feltétlenül, mert a szomszédunkban egy üzlethelyiséget tataroznak és szeretnék ott lenni a megnyitásán.

P. L.

Ha tovább nem lehet...

R. B.

Kilencvenéves koromban még visszatérek erre a kérdésre.

S. A.

Igen, de miből?

S. P.

Nem lehetne inkább még kétszer ötvenig?

(t.)

IMPORT
HUMOR

CAMPINGEZIK A PLÉBÁNOS

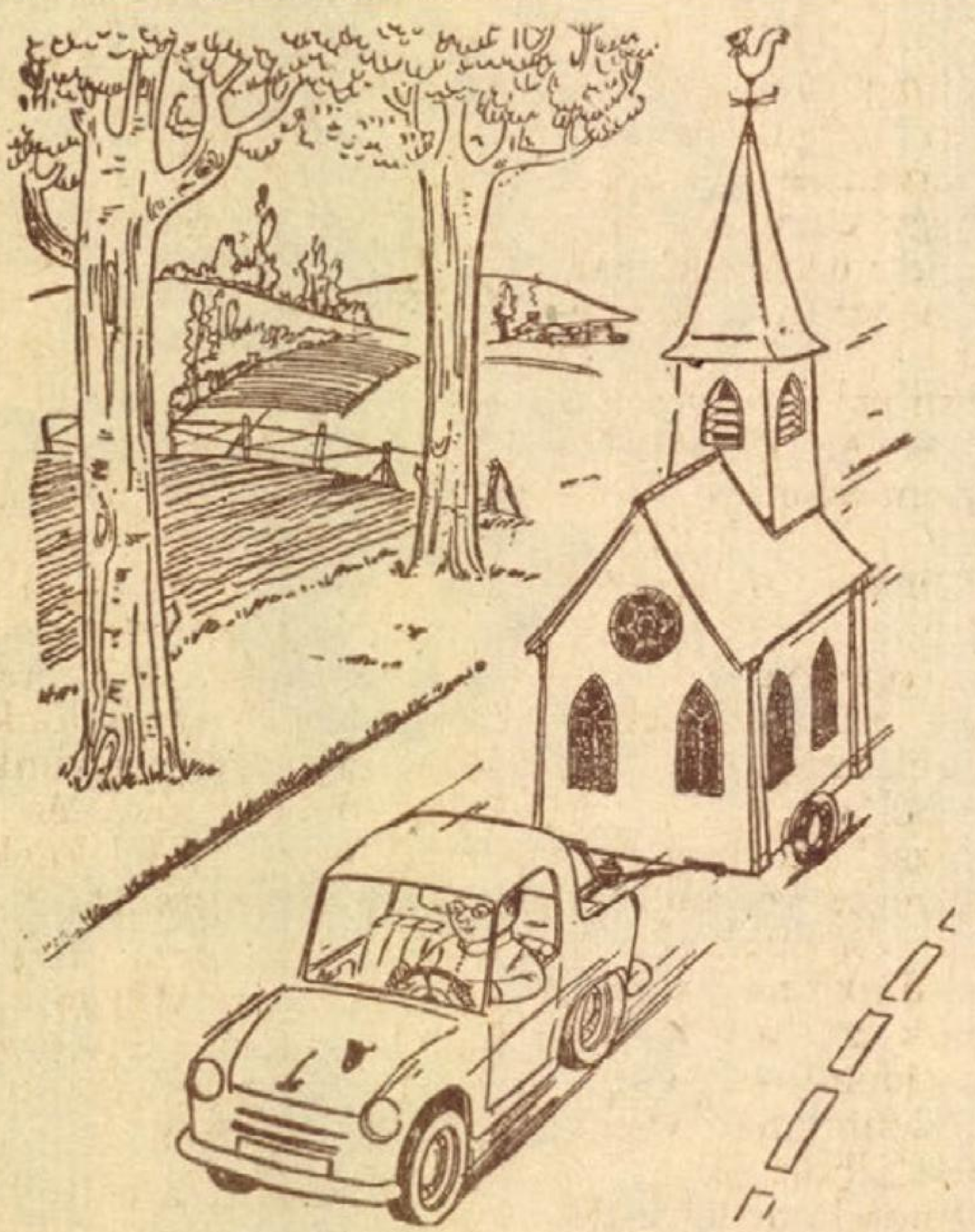

(„Ici Paris")

NAGYFŐNÖK

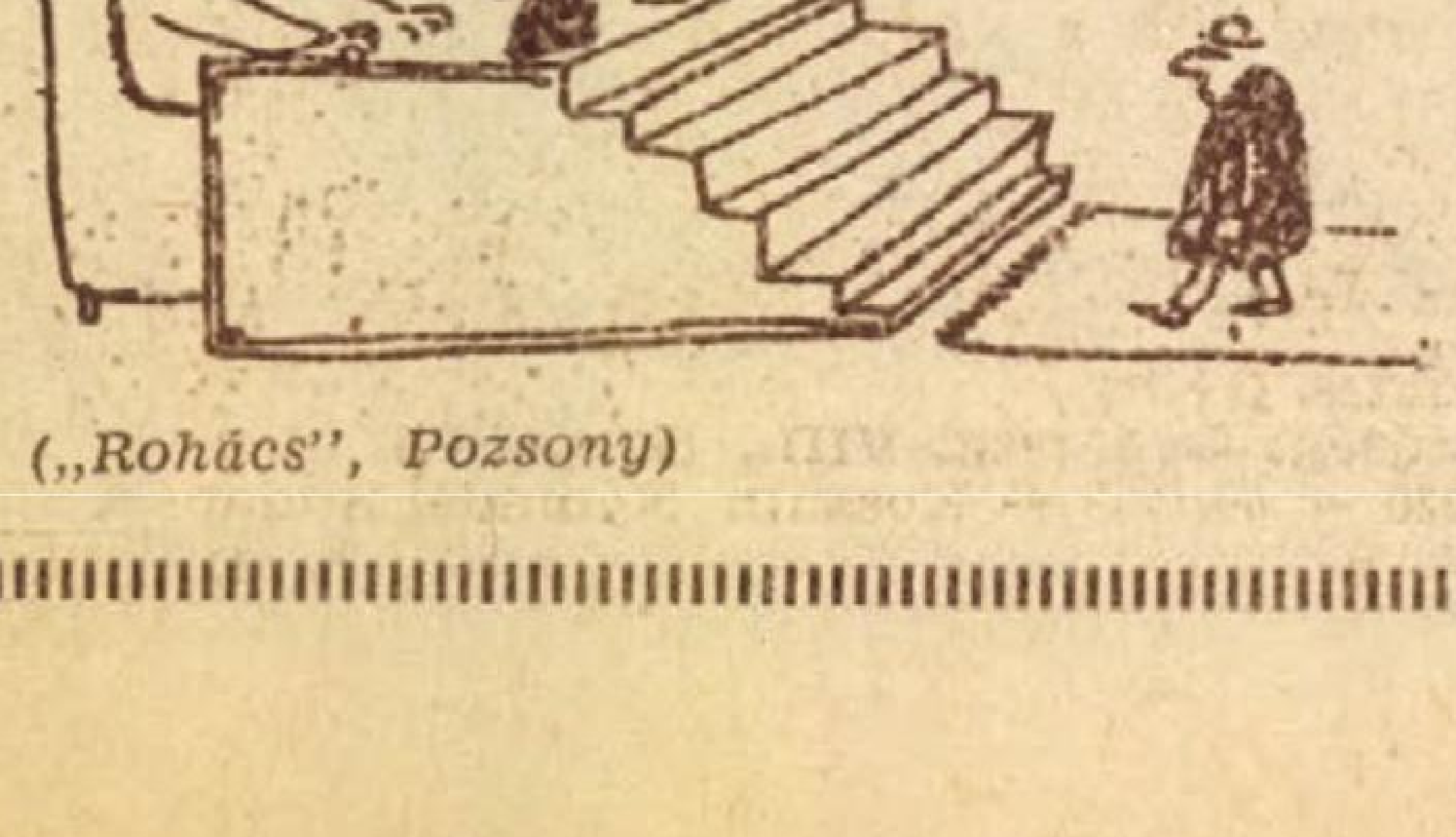

(„Rohács", Pozsony)

SZERVEZÉSI HIBA

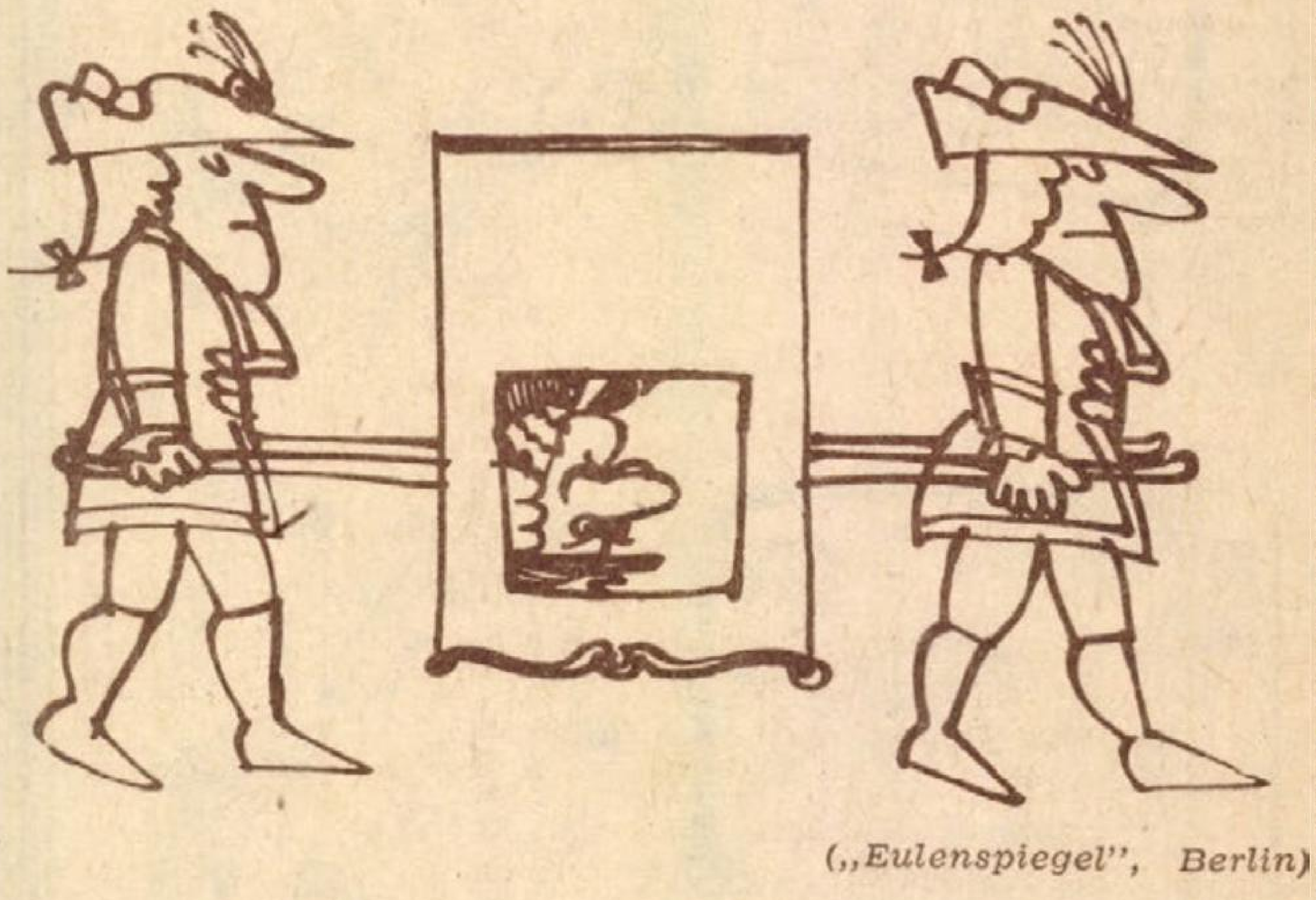

(„Eulenspiegel", Berlin)

NEHÉZ MUNKA

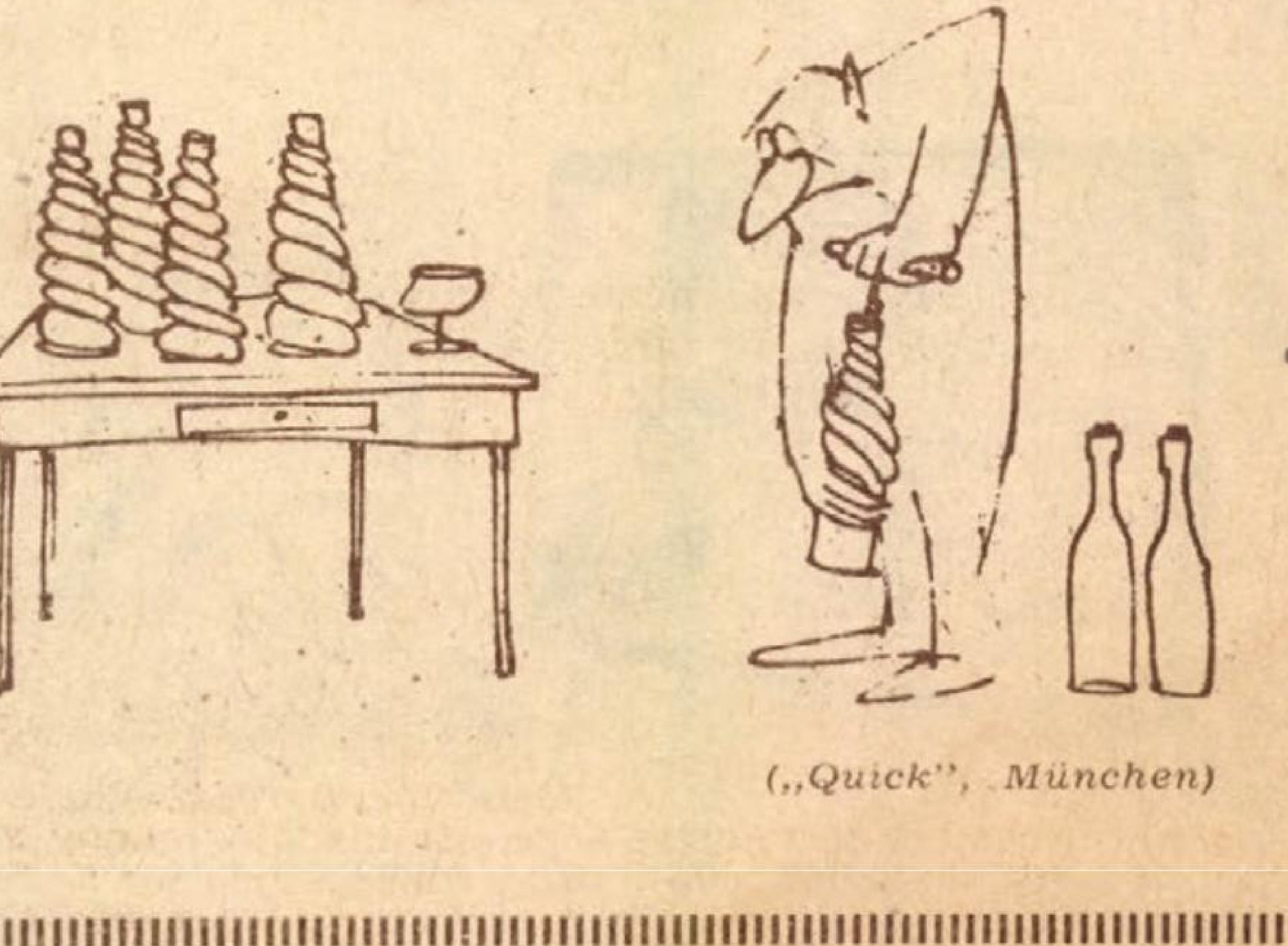

(„Quick", München)

A TÉVÉ mindenkié

UBORKASZEZON

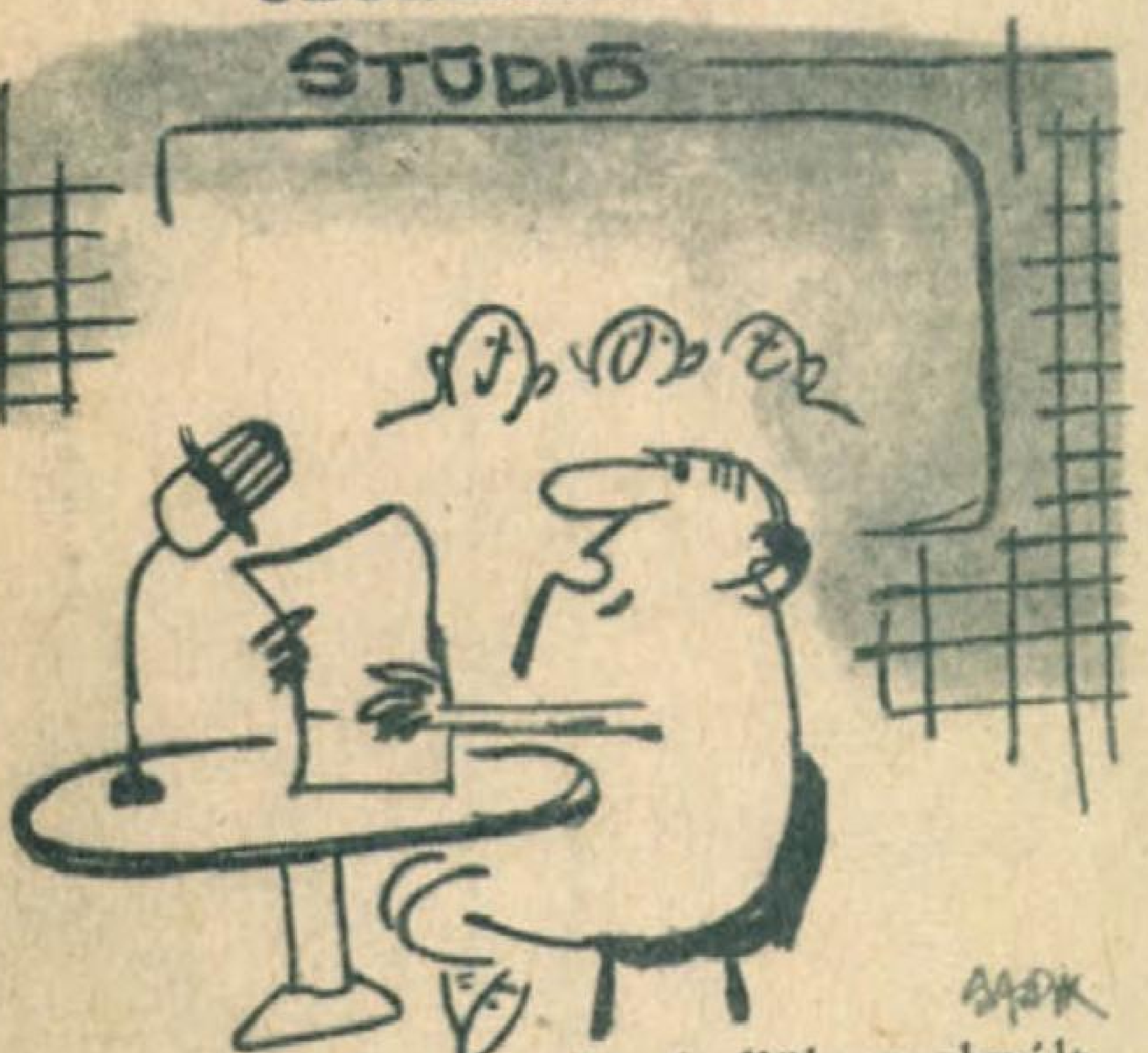

– . . . és most megismételjük az elmúlt havi műsorainkat! . . .

MUNKARUHA

– Milyen elegáns ma, Julika!
– Benne leszünk a tévé híradóban!

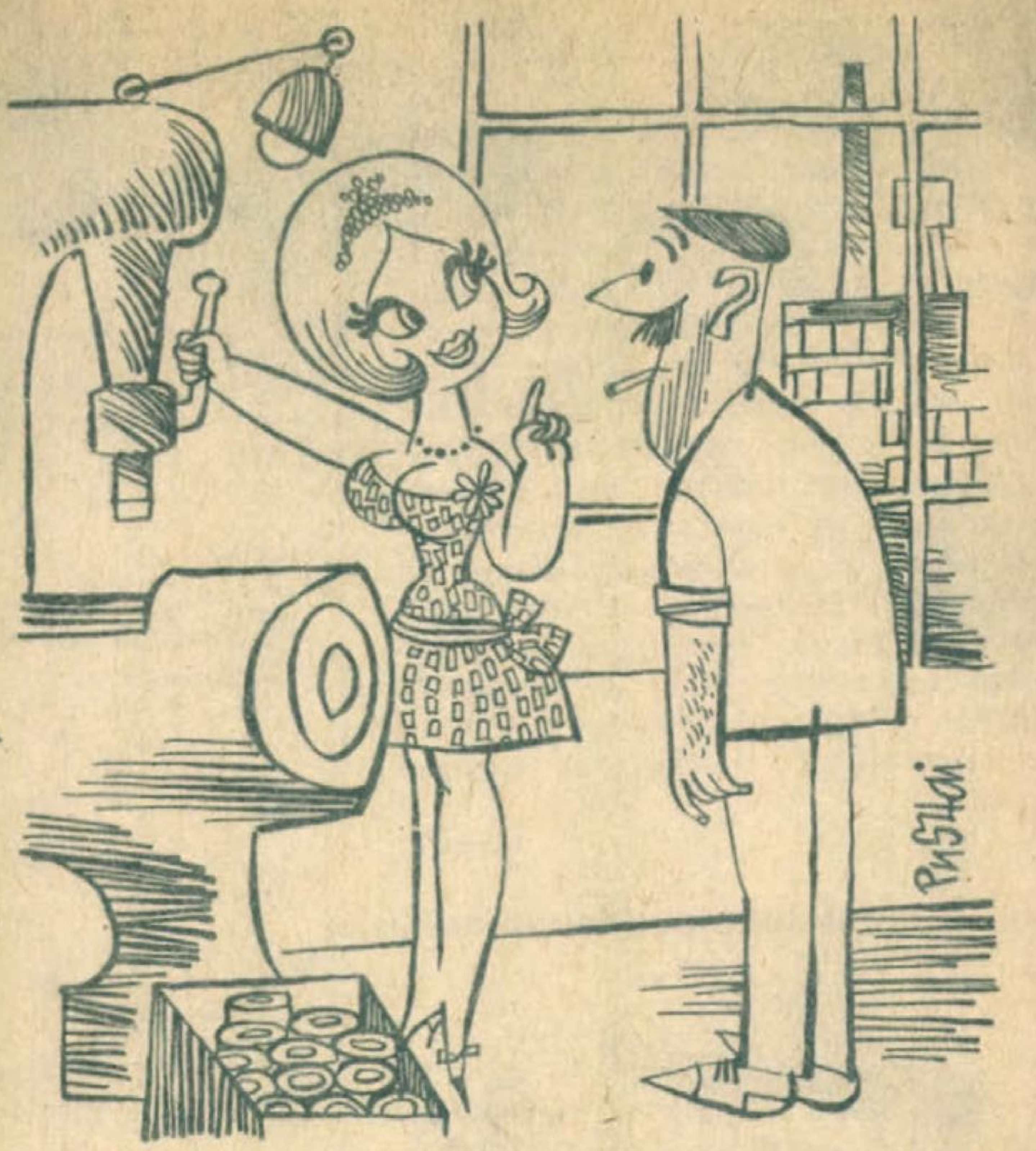

NINCS UNALMAS VERSENY . . .

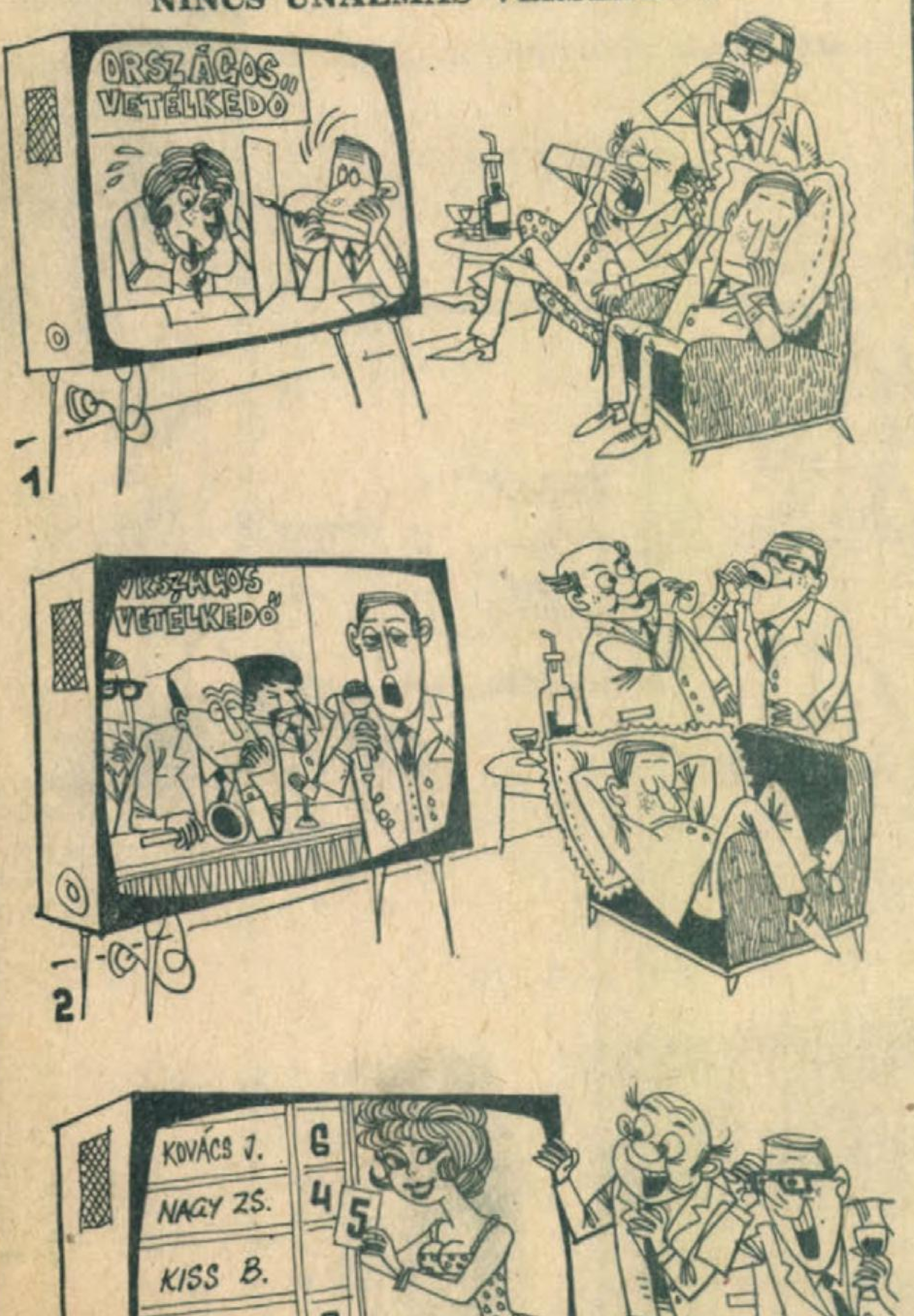
ORSZÁGOS VETÉLKEDŐ
1
ORSZÁGOS VETÉLKEDŐ
2
KOVÁCS J. 6
NAGY ZS. 4
5
KISS B.
KOCSIS L. 6
PEMETE Ö. 2
3

– És most vessünk egy pillantást a versenytáblára! . . .

Már ő is

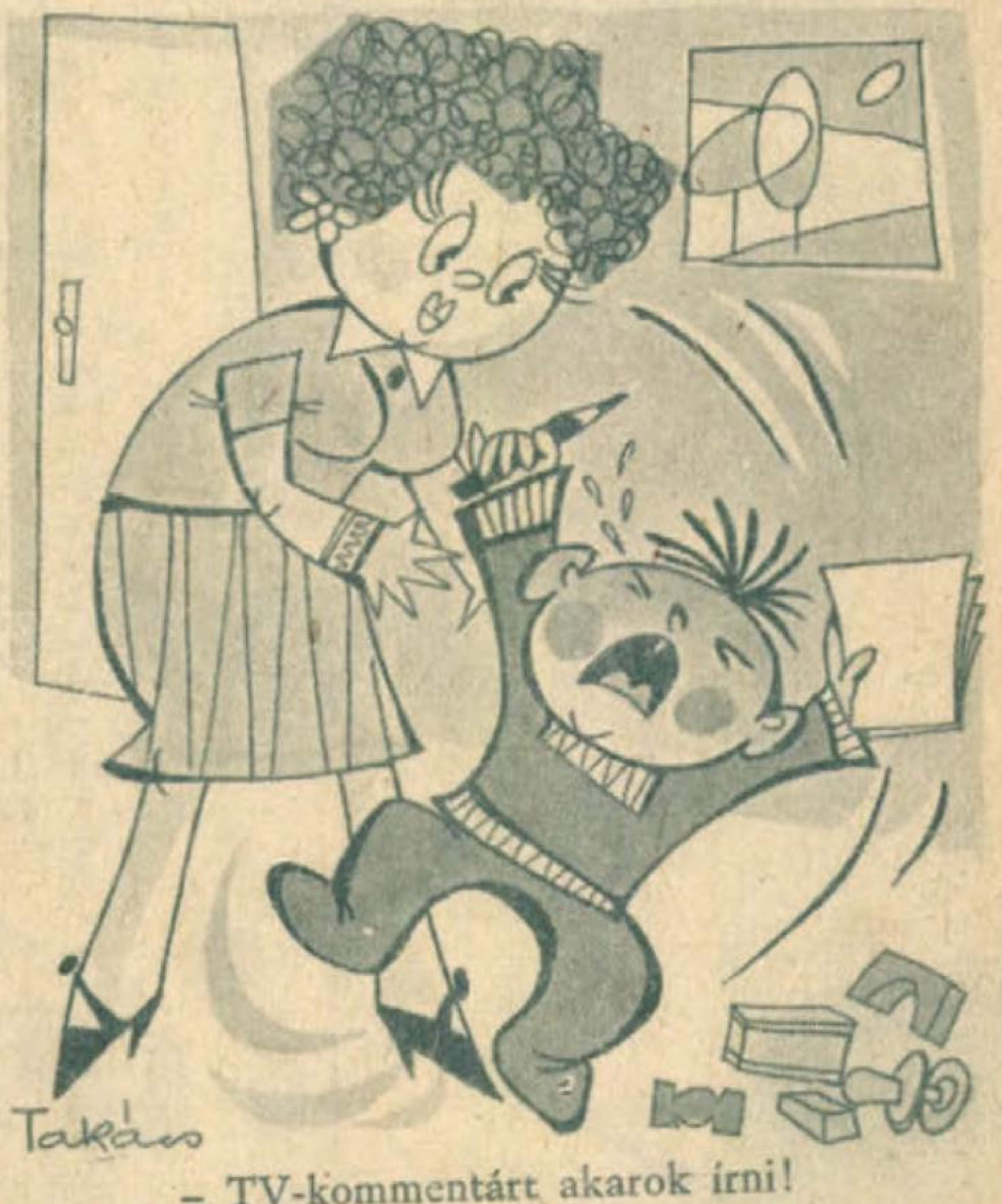

– TV-kommentárt akarok írni!

Ragályos

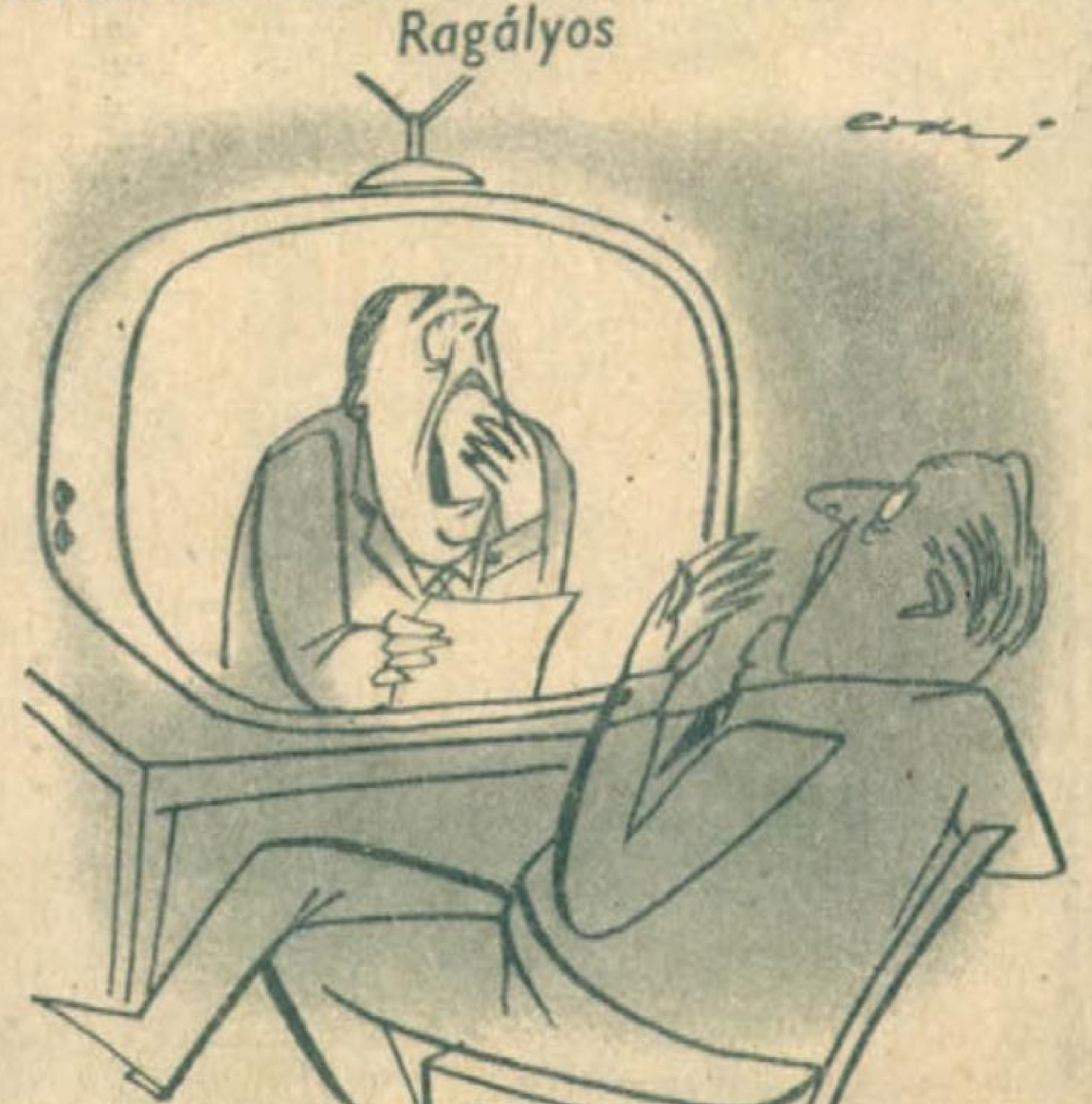

– Bocsánat, kedves néző, maga kezdte! . . .